သုဗ္ဗသဿနှ။ အယုဇ္ဈဟု။ ပြည်မှုရိန်။ တာ၁၀တိန်နှင့်။ သိန်နေမ
ခြား။ ပမာသသား၌ ရဥတ၁၂ါးသောလူမျိုးတို့၏ဒိမိုး
ရာ။ ဘုရားဖြစ်သောသနာသလည်း။ လွှန်စွာထွန်း
ပြောင်း။ အသရေဆောင်သည်။ ရွှေတောင်
နဂရ။ မြို့ဒေသ၌ မျှတအညီ။ လေးဝီ
သောရာဗိုက်ဖြင့်နှစ်ချိုက်ပွားသီ
တင်းသုံးနေတော်မူသောမှ
ဒိ၌သံသိဝဏ်။ နှာမ
ပညာဟိတ်ထံဆိပ်ခံတော်သည်
ဟိတ်ခါတ်ထံ၌နှံ။ ထောင်မှုန်တ
ပါး။ ခေါင်းထင်ကျောင်းဆရာတော်
ဘုရားသည်။ အမျိုးသားတို့အကျိုး ပိုး
ပွားများရန်ရေးသူဟောင်းတို့၏ထုံးစံကို
အထူးထူးသောသောကိုလောကဝတ္တရာကျမ်းဂန်
တို့မှ။ မှုမှန်ကိုထုတ်နှုတ်၍။ ယုတ်မလွန်ပြန်မသောသာ
စကားပြေသက်သက်ဖြင့်စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော

ပုရဏ်ကျမ်း။

ရန်ကုန်မြို့။

မှ

စာဆုပ်ရှင်ရန်ကုန်ထေမသချာပုံနှိပ်တိုက်၌
၁၂၆၂ ခုပြာသိုလအတွင်းပုံနှိပ်ထုတ်ဆောင်သည်။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပေါရာဏူပဒေသိပေသွံ၊ လောကနာထံဘိဝန္ဒိယ၊ ပုရဏ်ဂန္ထံသုလိက္ခာမိ၊ ပညာဝနှာသဒေသတုန်၊ နာနာဂန္ထေဟိဥဂ္ဂယှပိဋကာနုက္ကမရာဇာကုန်၊ အဋ္ဌေသံနိဿာယရန္ဓော၊ ထုလတာရှိဖွယ်ပါပကံ။ ။ပဌမကားပဏ္ဍာဝဏ္ဏဂါထာ။ဒုတိယဂါထာဝိရုဇ္ဈနကား၊ဝဏ္ဏသက်သက်။ဆပရနကားပဏ္ဍာဝဏ္ဏရကာရဝိပုသဂါထာတည်း။

အပဏ်။မှနိဗ္ဗာနဝိဓရေနှာဝ။ သဘင်အကျူနှိဝ်သည်။ ပေါရာဏူပဒေသိပေသွံ။ ရှေးရှေးမင်းကောင်းအလောင်းသူမြတ်တို့၏ ကျင့်စဉ်လက်သုံး ထုံးဥပဒေပဝေဏီမွေကို ပေါ်ပြတော်မူတတ်ထသော။ လောကနာထံ။လူတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူ သောမြတ်စွာဘုရားကို။ အဘိဝန္ဒိယ။အလွန်ရှိခိုးရှိခိုးပါ၏။ အဘိဝန္ဒိယ။ရှိသေစွာရှိခိုးပြီး၍။ ပိဋကာနုက္ကမရာဇာကုန်။ တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့၏ဥစ္စာပဉ္စာနှစ်ဖြာသောစီးပွါး၊ကိုသနားသဖြင့်စောင့်ရှောက်လေ့ရှိကုန်သောမင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့၏။အဋ္ဌေသံ၊ထောင်းပန်ထိုက်တွန်းခြင်းကို၊အနုဿာရန္ဓော။အလျဉ်အာဃာတ်မေ့လျော့။နာနာဂန္ထေဟိ။ အထူးထူးသောသတ္တကျိုက်ကျမ်းပိဋကကတ်ကျမ်းတို့မှ။ ဥဂ္ဂယှ၊ ထုတ်နုတ်ယူဆောင်၍။ထုလဓာရိတွဖွယ်ပါပကံ။ အမျိုးကောင်းသားတို့၏ ကျင့်ဝတ် အစည်က်ထင်စွာ ပြထက်ထသော။ပုရဏ်ဂန္ထံ၊ ရှေးထုံးစံဖြစ်သောပုရဏ်ကျမ်းကို။သောတုန်။မှတ်နာကုန်သောသူတို့၏၊ ပညာဝနှာယ။ပညာပွါးစေခြင်းအကျိုးငှါ။ မြမ္မာဘာသာယ။ မြမ္မာလူမျိုးတို့၏ဘာသာဖြင့်လိက္ခာမိ။ရေးသားစီရင်ပေအံ့။

ကောဓသမဗြဲကံသောအနွဲ့ရကပ်ဦး၊အစဥ္စဂါတို့ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် မဟာ သမ္မတ မင်းဖြစ်

တော်မူ၏၊ ထိုမဟာသမတမင်းသည် အဆင်းအင်္ဂါလည်းအလွန်လှ၏၊ အဆင်းအချင်းပညာလည်းရှိ၏ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်၏။ မင်းတို့ကျင့်ရာဖြစ်သော သင်္ဂဟတရားလေးပါး၊ အပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါး၊ ဓမ္မဆယ်ပါး၊ ဘာဝနှိုသော၊ တရားဖြတ်တို့ကိုလည်းကျင့်ဆောင်တော်မူ၏။ ပညာရှိသောရသေ့မုနိတို့နှင့်နှီးနှော တိုင်ပင်၍ စီမှင်ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သော ဓမ္မသတ်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကိုလည်း၊ စီရင်ပြုစုတော်မူ၏၊ အသက်ကား နှစ် အသင်္ချေ ရှည်တော်မူ၏၊ ထိုမဟာသမတမင်း၏သားတော်ကားရောဇမင်းတည်း၊ ထိုရောဇမင်း၏သားကားဝရရောဇမင်းတည်း၊ ထိုမင်း၏သားကားကလျာဏမင်းတည်း၊ ထိုမင်း၏သားကားဝရကလျာဏမင်း၊ ၎င်းသားဥပေါသထမင်း၊ ၎င်းသားမန္ဓာတ်မင်း၊ ၎င်းသားဝရမင်း၊ ၎င်းသားဥပဝရမင်း၊ ၎င်းသားစေတိယမင်း၊ ၎င်းသားမုစလမင်း၊ ၎င်းသားမဟာမုစလမင်း၊ ၎င်းသားမုစလိန္ဒမင်း၊ ၎င်းသားသာဂရမင်း၊ ၎င်းသားသာဂရဒေဝမင်း၊ ၎င်းသားဘရတမင်း၊ ၎င်းသားအင်္ဂီရသမင်း၊ ၎င်းသားရုစိမင်း၊ ၎င်းသားသုရုစိမင်း၊ ၎င်းသားပတာပမင်း၊ ၎င်းသားမဟာပတာပမင်း၊ ၎င်းသားပနာဒမင်း၊ ၎င်းသားမဟာပနာဒမင်း၊ ၎င်းသားသုဒဿနမင်း၊ ၎င်းသားမဟာသုဒဿနမင်း၊ ၎င်းသားနေရုမင်း၊ ၎င်းသားမဟာနေရုမင်း၊ ၎င်းသားအစ္စိမာမင်း၊ ဤနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သောမင်းတို့သည်၊ အသက်အသင်္ချေနှိုးအောင်ရှည်ကုန်၏၊ အချို့မင်းကားကုသဝတီပြည်နှိုက်နေကုန်၏၊ အချို့မင်းကားရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှိုက်နေကုန်၏၊ အချို့မင်းကားမိထိလာပြည်နှိုက်နေကုန်၏။

ထိုနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တို့တွင်နောက်ဆုံးဖြစ်သော အစ္စိမာမင်း၏သားတော်သည်၊ မိထိလာပြည်မှထွက်၍ကုသဝတီပြည်ကိုတည်ထောင်၍နေ၏၊ ထိုမင်း၏သားမြေးဖြစ်သော မင်းဆက်ကား တရာဖြစ်သတည်း၊ ထိုတရာတွင်နောက်ဆုံးဖြစ်

သောသာအရိန္ဒမင်း၏ သားတော်သည်အယုဇ္ဈပုရမြို့ကိုစည်း၍ မင်းပြု၏ ထိုမင်း၏သားမြေးဖြစ်သောမင်းဆက်ကား ၅၆ ဆက်တည်း။ထို၅၆ဆက်တွင်နောက်ဆုံးဖြစ်သောရဇ္ဇသတမင်း၏သားတော်သည်ဗာရာဏသီမြို့ကိုတည်ထောင်၍မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏သားမြေးဖြစ်သောမင်းဆက်ကားခြောက်ကျိပ်တည်း။ ထိုခြောက်ကျိပ်တို့တွင်ရှေးဦးစွာဗာရာဏသီပြည့်ကိုတည်ထောင်သောမင်းသည်သေဒေကမင်းမည်၏၊ ထိုမင်းကြီးအသားများစွာထသောဆူးမောင်ဇိုလ်ပါအမြဲအရံတို့နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ရွှေငွေဘဏ္ဍာဥစ္စာစည်းစိမ်နှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊အလွန်တုံးသောပုံစံနည်းနာအထက်တင်ပညာတို့ကိုလည်းအလွန်တလိုရှိ၏။မင်း၏ကျင့်ရာဖြစ်သောတရားတို့ကိုလည်းမှတ်သားကျင့်ဆောင်လေ့ရှိ၏။ ထိုသေဒေကမင်းကြီးသည်တနေ့သောအခါအမတ်တယောက်ကိုခေါ်၍၊ အချင်းအမတ်သင်သည်ငါ၏အေးလောင်းတော်ဖြစ်သောမဟာသမတမင်းမှစ၍ မင်းအဆက် ဆက်တို့၏ ဆက်ဆက်နိုက်ဖြစ်သောထုံးစံဥပဒေစကားငါမကြားရဘူးသည်ကိုပြောဆိုပါလော့ဟုဆို၏။ အမတ်ကြီးလည်းမိမိကြားဘူးသမျှကိုပင်စည်ကာစည်ကာပြောလေ၏။ မင်းကလည်း၊၍စကားတို့ငါကြားဘူး၏၊အထူးကိုသာပြောဦးလောဟု ဆိုပြန်သော်၊ထိုအမတ်လည်းတတ်မှတ်ကြား်းသိသမျှကိုပင်သိခဲ့တော်ဦးထင်သဖြင့်တုန်စည်လေသော် အနှင်မင်းကြီး၏မှတ်ပါးအကျွန်ုပ်မပြောတတ်ပြီဟု လျှောက်၏။ သေဒေကမင်းကြီးကလည်းရှေးမတ်ဖြစ်လက်ပညာနည်းရာသေလေမထိမှာသောသူကိုအထင်အရာ၌အသယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုဆို၍အမတ်အရာမှရှင်ချ၍လူဆင်းရဲပြုလျက်သားနေစေ၏။တနေ့မိုးသော်သောအခါဧမတ်တယောက်ကိုခေါ်ပြန်၍ရှေးနည်းတူမေးပြန်၏။အမတ်လည်းတတ်သမျှကိုလျှောက်ထား၍မင်းမကြားဘူးသည်ကိုမပြောဆိုနိုင်ချင်။ ယခင်ကဲ့သို့အရာကိုနှုတ်ပြီးမှသူ

ဆင်းရဲပြီး၍နေစေ၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့်တနေ့တယောက်ဗိ
မေး၍မရတိုင်းမရတိုင်း အမတ်အရာမှနုတ်ချပယ်ရှား၏သဖြင့်အ
မတ်ပေါင်း-၈၀၀၀၀ တိုင်တိုင်ကုန်လေသော်။မိမိဖြည့်တွင်
ကုဋေရှစ်ဆယ်ဥစ္စာကြွယ်သော သူဌေးကြီးတယောက်ကို
ခေါ်၍ အမှင်းသူဌေးသင်သည်ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊
မင်းအကာသို့မှတ်နှာရှားသော ထုံးပုံဝတ္ထုကို ငါ့အားပြော
ဆိုလော့ မပြောနိုင်မူသင့်ကိုသူဌေးအရာမှရုပ်ချအံ့၊ တယ့်
ကြောင့်နည်းဟူမူအဘိဟုဉာ ကာလိမ္မာနည်းသောသူသည်ဥစ္စာ
နှင့်မထိုက်ချေ၊ ထို့ကြောင့် သူဌေးအရာမှရုပ်ချအံ့ ဟူ၍ မိန့်
တော်မူ၏။သူဌေးကြီးလည်း အမိန့်တော်ကိုကြားလျှင် အရှင်
မင်းကြီးအကျွန်ုပ်အစွမ်းရှိသမျှကိုကြံပါပြီးမှ ၇ရက်ခန့်ခွင့်
ပေးတော်မူပါဟုလျှောက်၍ ပြန်၏၊ အိမ်သို့ရောက်လျှင်ကံ
ဆင်ခြင်သည်ကား၊ဤမင်းကြီးအား ဝတ္ထုဟောင်းကိုဆိုရ
သော်လျှော်မည်လော၊ ဝတ္ထုသစ်ကိုဆိုရသော် လျှော်မည်
လော၊ငါလည်းအထူးအဆန်းကိုမတတ်၊ အမတ်၈၀သောင်း
ပင်အရာမှပျက်စီးကြလေပြီ ဤအကြောင်းဖြင့် ငါ့ကိုလည်းမ
ချွတ်ပျက်ဆီးတော့မည်ဟုကြံစည်၍အလွန်ကြောက်သနှဲ့ထိုင်ရကား
မစားနိုင်မအိပ်နိုင်ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ကိုသူဌေးအိမ်တွင်
ခစားသောလုလင် တယောက်မြင်လျှင်အရှင်သူဌေးအဘယ့်
ကြောင့်နှလုံးမသာမျက်နှာသမိန်မိန်ရှိသနည်းဟုမေး၏၊ သူ
ဌေးကလည်းအမောင်လုလင်ပြည့်ကြီးရှင်မင်းကြီးကငါ့အားသူ
မကြားဘူးသောထုံးဥပဒေဝတ္ထုကိုပြန်ဆိုရမည် မပြောနိုင်
လျှင်သူဌေးအရာမှချမည်ဟုမိန့်တော်မူသည်၊ထို့ကြောင့်ငါကြံ
ရာမရဖြစ်၍မစားနိုင်မအိပ်နိုင်ရှိချေသည်ဟုပြော၏။ ထိုအ
ခါလုလင်ကလည်းအရှင်သူဌေးမစိုးရိမ်လင့် အရှင်ကိုယ်စား
ပြန်၍ကျွန်ုပ်ပြောအံ့၊အကျွန်ုပ်အားအဘယ်ဆုကိုပေးအံ့နည်း
ဟုဆို၏၊သင်လိုရာကိုပင်ငါပေးအံ့ဟုဆိုလျှင်၊အရှင်သူဌေး

သွီးရတနာကိုသာ ကျွန်ုပ်အားပေးပါလော့၊ ဗေဒကမင်းကြီးအား မကြားဘူးသောဝေါဟောင်းစကားကို ကျွန်ုပ်ပြောဆို၍ များစွာသောသုလောတ်ကိုယူပါအံ့ဟုဆိုပေ၏။ ထိုစကား၊ ကံကြားလျှင် သူဌေးကြီးကလည်း အားရဝမ်းသာရှိလျက်မိမိသွီးကိုဆောင်နှင်း၍ပါ၊တူသမက်။ နက်ဖြန်နက်ငါနှင့်အတူမင်းအိမ်သို့လိုက်လျှည့်ဟုခေါ်၏။ထိုလုလင်ကလည်းအရှင်သူဌေးသာသွားနှင့် မင်းကြီးမေးသောအခါ အကျွန်ုပ်မပြောထတ်ပါဟုမဆိုလင့်။ ကျွန်ုပ်ထက်ကျွန်ုပ်၏တူသမက်သည်ပညာနက်၏။ ထိုသူ့ကိုခေါ်တော်မူပါဟုလျှောက်လေလော့ဟုဆို၍သင်ပေ၏။ သူဌေးကလည်းကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍နက်သောကာလ၌ မင်းရင်ပြင်သို့သွားလေသော်။ ဗေဒကမင်းကြီးကလည်းအချင်းသူဌေးယမန်နေ့ငါမေးသော အတိုင်းမင်းတို့၏ မှတ်နာဖွယ်ဆန်းကြွယ်ထူးမြတ်သောစကားကိုပြောလော့ဟုဆို၏။သူဌေးကသည်းအရှင်မင်းကြီးအကျွန်ုပ်ထက်အကျွန်ုပ်တူးမက်သည်ပညာနက်၏။ထိုသူကိုခေါ်တော်မူပါဟုလျှောက်၏။မင်းကြီးလည်းအားရဝမ်းသာလျက် သူဌေးတူသမက်ကို၊ ခေါ်ချေဟုစေလိုက်၏၊ တူသမက်လည်းမြင်းယာဉ်စီး၍လာပြီးလျှင်မင်းရင်ပြင်သို့ဝင်၍ ရှိသေစွာရှိခိုးလျက်နေပေ၏။ ထိုအခါဗေဒကမင်းကြီးကစ၍ဆိုရိုး၏၊ သူဌေးတူသမက်အဆက်ဆက်သောသွန်လေပြီးသောပြည်ကြီးသော်နှင့်မင်းတကာတို့၏မှတ်နာဖွယ်သောစကားဟောင်းစကားထူးကိုပြောဆိုပါလော့ပြောစွမ်းနိုင်မူကား သင်အားငါပြီးမြောက်အံ့။ မပြောနိုင်မူကားပယ်ရှားသုတ်သင်အံ့။ ပညာရှိသောသူကိုငါအလိုမရှိဟုဆိုပေ၏။သူဌေးတူသမက်လည်း။အရှင်မင်းမြတ်ထတ်မှတ်စရာ ပညာသိမှုရစကောင်းသောစကားဟောင်း မည်သည်ကား။အထိုးများစွာထိုက်ချေသည်။ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ဘယ်မှလောက်ပူဇော်နိုင်အံ့၊

နည်းဟုခမ်း၏၊ သူဌေးတူသမက်နှစ်သက်လောက်စွာ ငါမကြားဘူးသောစကားကိုဆိုပေမှကား၊ စကားတရပ်တရပ်နိုက်သပြာတစ်ထောင်ပူဇော်အံ့ဟုဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီးယင်းသို့ ပူဇော်မည်နှင့်မှုဉ္စာကိုယူ၍ ရွှေတော်နိုက် ပုံလေဟုလျှောက်၏၊မင်းကြီးလည်းဘဏ္ဍာစိုးကိုခေါ်၍ရှေ့တော်နိုက်သပြာတစ်ထောင်ပုံစေ၏၊

ထိုအခါသူဌေးတူသမက်လည်း ဤသို့ပြောပေ၏။အလောင်းမင်းလျှောဘဇကရှင်တိုးထီးရိုးနန်းစဉ်မဘသဝင်ဖြင့်အစဉ်အဆက်ရိုးရိုးမင်းပြုကြသည်တွင်ကုသာဝတီပုရီမှာနေမြို့မနိုက်အစစ္စာမင်းပြုသောအရှင်ဘေး လောင်းတော်ရင်းသမထမင်း၏လက်ထက်၌ ငါးကြည့်ပြီ တွင်တစ်ကြည်းအပြီးကူသထည်းဟုသောစကားကိုကြားဘူး၏ လောဟုမေး၏မင်းကြီးကငါမကြားဘူးပါထင်ရှားစွာပြောလော့ဟုဆိုလျှင်အရှင်မင်းကြီးဘေးလောင်းတော်ဖြင့် သောမဟာသမတမင်းကြီးသည်အသီးသီးသောမင်းကျင့်ဝတ်များတို့ကိုစောင့်တော်မူသည်ဖြစ်၍အလွန်ကြီးသော ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏လူနတ်အပေါင်းတို့သည်နှစ်လိုကုန်၏ကြည်းနေခရနေအခြေနှစ်ချောင်းအခြေလေးချောင်းရှိသောသတ္တဝါအခြေမရှိသောသတ္တဝါအဘောင်ရှိသောသတ္တဝါအများပင်ခစားဦးတိုက်ခါညီလာခံကြကုန်၏၊ရေ၌ တွင်းမှမြစ်ချင်း။ငါးကြင်း။ငါးမြင်း။ငါးတန်။ ဟင်းနှင့်ငါးရံ့ စသောငါးတို့သည်လည်းခစားလာကုန်၏။တင်ကြည်းဥမျိုးရက်သိုင်းသိန်းတွန်စသော ထရိစ္ဆာန်တို့လည်း ရုံခါရုံခါခစားလာကုန်၏၊ ယင်းသို့တညီတညာခစားလာရာတွင်ခရမှာနေသောငါးကြင်းသည်၊ တင်ကြည်းဌက်ကိုမြင်၍ ကြောက်ခြင်ဘရကား။ မင်း၏ခြေတော်ပါးသို့ငင်ဆေ၏၊ သမတမင်းသည်းငါးကြင်းရေသားသည် ကြောက်အား နှင့်ချွဲချွဲတုန်ဝင်သာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ သင်အဘယ်ကို

ကြောက်သနည်းဟုမေး၏ အရှင်မင်းကြီးအကျွန်ုပ်တို့ထိုစား ထက်သောတင်ကြည်းတို့ မြင်၍ကြောက်လှပါသည်ဟုလျှော် သော်။ ဘေးလောင်းတော်မင်းကြီးကားသည်းတင်ကြည်းကို ခေါ်၍ဘယ်ကြောင့်သင်တို့သူ၏အသက်ထိုစားသနည်း။တဦး သည်တဦးအားသနားချင်ခင်ကြသဖြင့် သင့်တင့်စွာနေလော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြသောတဦး၏ ထံသို့ တဦးသည်ကူးသန်းရော ပေါက်ကြ၍လာတားသေဘ်ညှင်းဆဲခြင်း တိုပြုမှုကားမင်းဒေါက် ရာဇဝတ်ငါပေးအံ့ဟုဆို၏။ထိုအခါမှစ၍ငါးကြင်းသည်းတင် ကြည်းအိမ်သို့။ တင်ကြည်းလည်းငါးကြင်းအိမ်သို့ကူးသန်း သွားလာကြ၏။တရံသောအခါငါးကြင်းသည်တင်ကြည်းအိမ် သို့သွားရာဝယ်များစွာသောအသက် ကိုထိုက်တွေး၍မူးယစ် လှန်ရကား ငါးကြင်းအများတို့သည် အိပ်ပျော်လေကုန်၏။ ယင်းသို့အိပ်ပျော်စဉ်တင်ကြည်းသည်ငါးကြင်းအမြီးကိုဖြတ် ၍သစ်ပင်ထောက်တွင်ထားလေ၏။ ငါးကြင်းတို့ယစ်မူးခြင်းပြေ ၍နိုးလေသော်သင်တို့အမြီးကိုမမြင်၍ တင်ကြည်းအားငါတို့ အမြီးကိုသင်ယူသလောဟုမေး၏။ ငါမယူဟုဆဲချင်သော်ကို ယုံကြည်၍သင်၏အိမ်သို့လာသည်အိပ်ပျော်ရာ၌ ငါတို့အ မြီးပျောက်ရာအံ့လောဟုနိုက်ရန်ပြင်ကြ၏ သမတမင်းကြီး ထံ၌အယူခံလေသော်၊ အရှင်ဘုရားတော်သမတမင်း ကြီးက ငါးကြင်းတင်ကြည် တို့ကိုစစ်မေးကြည့်ရှု၍ အမှုသည်နှစ်ဦး တို့ ဝကားကို ကြားသိရသော်အမိန့်တော်ရှိသည်ကားအိမ် ရှင်တို့နှစ်သက်၍ကောက်ခံပြီးလျှင်ဧည့်သည်၏ဥစ္စာသူ့အိမ်မှာ ပျောက်ပျက်သော်ရှိ။ရှာ၍သူကိုအပ်စေမနေဝ်ခိုင်လျှင်အိမ် ရှင်ကလျော်စေဟု၍ငါ့စီရင်ထုံးရှိချေသည်။ထို့ကြောင့်အိမ် ရှင်တင်ကြည်း၏အမြီးကိုဖြတ်၍ငါးကြင်း၏အမြီးဖြစ်မှာ ဆက်ပေဟုအမိန့်တော်မှု၏။ ထိုအခါ တောအတိုင်း တင်ကြည်းမြီး တိုငါးကြင်းမှာဆက်ရလေသောကြောင့်ယခုတိုင်အောင်ငါး

ကြွင်းမြွမ်းနှိုက်အနက်တွက်ကြွားလျက်ရှိသတည်း။ ငါးကြွင်းမြွမ်းကို သစ်ပင်ထက်ထားလေသောကြောင့် သစ်ခွပေါ်သောချင်ငါးကြွင်းမြွမ်းခွဟူ၍လူတို့ခေါ်ဆိုကြသတည်း။

ဤသို့အရှင်တောလောင်းတော် မင်းကောင်းသမထဖြစ်တန်းပြုသောကြောင့် ပြည်မသေဌ်နှင်းမင်းအဆက်ဆက်ရှင်ထက်ထက်တိုင်ဧ အသင်ဇိမ်ရှင်တို့သည် ဧည့်သည်ကိုလက်ခံ၍သောက်ထစ်စားဝ ရှိကြသော်ငင်းညင်းခံ့ နိုက်ရန်ဖြစ်ကြသော်ငင်း။ထိုသူတို့၏နေမှုင်းအိမ်သို့ရောက်အောင်မှီဆောင်ရာ၏။ဇိမ်ဝယ်ဇိမ်ညားမေ့ရှေ့ညားလည်းစီးပွားချမ်းသာပါသမျှကို ဇိမ်ရှင်ကမပျောက် ရအောင်စောင့် ရှောက်သိမ်းထားရာ၏။ပျောက်ပျက်ခဲ့သော်ဇိမ်ရှင်ကပေးလျော်စေဟူ၍တရားဖြတ်တန်းရှိပါသတည်းဟုလျှောက်လေ၏။ သေဒကမင်းကြီးလည်း ထိုစကားကို ကြားရသော် အားရဝမ်းသာလျက်သူနွေးတူသမက် အနှစ်သာရပြည့်ရုံလှသော စကားပေါင်းကိုအမောင်ဘယ်မှာတတ်ခဲ့ပါသနည်းဌေသဖြာတထောင်သာမကာရွှေထထောင်ပင်တန်ပေ၏ဟုပြီးပလျက်ပုံသမျှသောသဖြာတထောင်ကိုရင်း။ဂုဒိုးပြီးပေါင်းနှားခေါင်း စသော တန်သာတို့ကိုင်းဆုပေးပေ၏။ ကြားသမျှသောလူအပေါင်းတို့လည်း သောင်းသောင်းညာအျှ ကောင်းပြီးခေါ်၍မှုစော်ကြပေ၏။ ။သူဌေးတူသမက်လည်းငါသို့သော ့လူရှိလျှက်အမတ်ချစ်သောင်းဝင်ပျက်စီးရလေသည်ဟုမျော်ရှပတောင့်တမြည်တမ်းပေ၏။ ။ပဌမ။

ထိုနောက်တရက်ရောက်၍ မိုးစင်းသောက်ကျန်သော်သူဌေးတူကိုခေါ်၍မိနိ့တော်မူဖြန်သည်ကား။ ငါ့သားသူဌေးတူထီးဖြူဆောင်းခြင်းအမှင်းမင်းတို့နှာ၊ထွင်းမဖြတ်မှတ်နှာအစင်သောထုံးပေါင်းစကား နည်းထပါးကိုပြောဆို ပြီးလော့တခွန်းတည်းသာ။ ပုံထုနည်းနာကိုဆိုတတ်ကာဖြင့်ပညာရှိမ

မည့်ချေသေး။ ရှေးထက်လူးပြား ထုံးစကားကိုမှတ်သားစ
ရာဆိုပါဦးလေသဟုမိန့်တော်မူ၏။ သူရွှေဘုံတူသမက်သည်လည်းအ
လောင်းမင်းမြတ်၊ တရားလက်ဆောင်တဆောင်သပြောပူဇော်
ရာတိုတည့်ပါဦးလော့။ ပြည့်ကြီးသေန္နင်းငါကားမင်းဟုတ
ရားရေကိုမရဘဲသာမနာအခင်ချေဟုလျှောက်ပေသော်၊ တော
ကာမင်းကြီးလည်း ရှေးအတူသာ။ သပြောတဆောင်ကိုလက်
ဆောင်တင်ထားပေ၏။ ထိုအခါသူရွှေတူသမက်လည်း၍သို့
လျှောက်ပေ၏။ အရှင်မင်းကြီး အရှင်သားလောင်းတော်မင်း
ကောင်းသမီးတလက်ထက်လျှင်၊ အသွင်တူမျိုးမှားရှိချေ ပြား
သော်ကျိုးကားဥခေါင်းမြှသတည်း၍စကားကိုကြားတော်
မူဘူး၏လောဟုမေး၏။ ငါမကြားဘူးပါထင်ရှားပြောဦးတော
ဟုဆိုလျှင်။ အရှင်မင်းကြီးထိုသမတမင်းပြုသောအခါ ကျိုး
နှင့်ခင်ပုပ်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ချစ်ကြည်ကြသတည်း။
တရံသောအခါခင်ပုပ်ဂှက်သစ္စာပါလည်းနေရာသစ်ပင်ထက်
နိုက်နေစသူနှံ၍နေသဖြင့် လုလင်တယောက်ရေချော်လေးကို
ကိုင်၍ တောသို့ဝင်လေသော် ခင်ပုပ်ကိုမြင်သဖြင့် မိမိတွင်
ဆောင်ခဲ့သောထောက်စာအမှာကုန်ရကား ရွှံ့ .ဗိုတိုလောက်
စာလုံး၍ပစ်၏။ ထိုရွှံ့လုံးသည်ခင်ပုပ်၏ စအိုသို့အတန့်ဝယ်
ဝင်၍တစ်လစ်ပင်ရှိနေရကားရေစာမစားနိုင်တမှိုင်တွေတွေ
ရှောင်လေရှောင်နာဖြစ်၍ ချစ်လှသော ခင်ပွန်းကိုလာစေခေါ်
ဟုကျိုးကိုတော်ခိုင်းတသတည်း။ ထိုအခါကျိုးမြီးလာ၍အနာကို
ကြည့်သော်ခင်ပုပ်ကအဆွေကျိုးညီငါ့ကိုမသနားတောလွှား
လူညစ်ရေးနှင့်ပစ်၍။ တစ်လစ်သော်စာ။ ရှိသည်တော့ကြောင့်
ရေစာမဝင်။ သေအင်နီးမျှကြီးလှသောအနာငါရေချော်သည့်
ထိုအနာကိုချွပ်ယူ၍လွယ်အောင်အမေါင်ကြီးပါဟုဆို၏။ ကျိုး
ကလည်းအဆွေခင်ပုပ်။ ငါ့မှာကား။ ဆေးမတတ်ချေ။ ဥဩသါ
လျှင်ဆေးအရာနိုက်လိမ္မာလှ၏။ ထိုသရာကိုတုပါစေခံ့ဟုဆို

၍ဥဩကိုခေါ်၍ဖြတ်။ ဥဩကလည်းသင်တို့ခင်ပွန်းဖက်မျိုး
သည်အရှင်သည်းဆိုး၏၊ သူ့ကျေး ကျေးဇူးကိုသည်း မသိ
တတ်။ထို့ကြောင့်ငါသေမကျချင်ဟုဆို၏။ ထိုအခါကျီးက
လည်းဤခင်ပွန်းသည်ကျွန်ုပ်ဒိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်၊ချင်းကာတ
စေမယ်ပေးနေ့လျှင်၊ ကျွန်ုပ်ဝင်၍ဆင်းပါမည် လွတ်အောင်ဆ
ရာကူသပ်ဟုအာမခံ၏၊ ထိုအခါ ဆရာ ဥဩကားအနုဘဖြစ်ခင်း
အကြောင်း။ ရင်းကိုရှုဆင်ချင်၍ရေအိုင်တွင်ငါးဒိုတို့နှင့်စ
သောင်း၍ခွံ့နေ၍ရှာကရုသဖြင့်တခဏပင်အနှာလွတ်လေ၏၊
ထိုအခါခင်ပွန်းကလည်း ဤဥဩမျိုးသားဝါကို တဂုံတ၍မှ
ငါမှ တသူရတဲ့ကျေးဇူးဆင်၍လျှင်ချင်းတို့ ပြောစရာဖြစ်တော့
မည်ဟုရှက်နိုး၍ သင်ခေါင်းထဲဝယ် အမြဲအောင်းနေဘိသ
တည်း၊ ဆရာဥဩလည်းခင်ပွန်းကိုတွေ့သဖြင့်အာမခံသော
ကျီးတို့ဆေးတုခတောင်းလျှင်၊ သင်ငါ့ကို သေးကုသည့် မ
တုတ်ခင်ပွန်းကိုသာကုပါသည် ဟုအာမခံမိရုံနှင့် ငါသေးခမပေး
သင့်ဟုညင်းဆန်၏။ ဥဩလည်း ထိုအကြောင်းတို့ ဝေး
လောင်းတော် သမတမင် ကြီးအားလျှောက်၏၊ ကြားတော
သော်တေးလောင်းတော်မင်းမြတ်ကတရားပုံဖြ၍ကျီးညီနှင့်
တို့ဝန်ခံပါဟု တာယ်သူသာ၍ ထိုက်တွန်းသနည်း။ သင့်မှာ
လျော်ဝန်ခံရာနိုက်သင်မလျော်သောကြို ဤဆေးကုခကိုသင်က
ပေးပေ။ပေးနိုင်လျှင်သင်တို့သည်ဥဩသားကို ထိန်းပေဟု
စီရင်တော်မူ၏။ထိုနေ့မှစ၍ကျီးတို့သည်ဥဩသားကိုစောင့်
ထိန်းရသတည်း။ကျီးဥနှင့်ဥဩဥသည် သဏ္ဌာန်အဆင်းအ
ညီဖြင်း၊ တူ၍အညင်းအခုနှင့်ကြံဖြန်သဖြင့်သမတမင်းကြီး
ထံအယူခံလေသော်၊ဥဩဥကားအဲတွင်းအပနှစ်ပါးပင်ရှိ
စေ၊ကျီးဥကားအတွင်းသား ဖြူစေဟုဆုန်းဖြတ်ပေ၏။ ထို့
ကြောင့်ကျီးဥကား ပရထိုင်အောင် ဥကျွေးခင်းဖြူသတည်း။
ဥကျွေးခင်း ဟူသည်မှာသည်း သိသအင်္ဂါကိုမှုဆိုလို သူသိရဟု

သောဥဒ္ဒေါင်းတို့သာ လိုသတည်းဟုလျှော်ပေ၏ ထိုစကားကိုကြားသော်။ဘောဒကမင်းကြီးလည်းဝမ်းသာလှသည်ဖြစ်၍အသရေလင်းသို့စဉ်သောစကားကောင်းကို အမြောင်ဘယ်မှာ ထင်ခဲ့ပါသနည်းဟုပြီးပ၍သမ္ဗြာတစောင်ဖြင့်ပူဇော်လိုက်၏။ကြားသမျှဆိုလ်ပါအပေါင်းတို့လည်း၊ ကောင်းပြီးပေးကြကုန်၏။

ထိုမှစ၍ မင်းအဆက်ဆက်ယခုတက်တိုင်အောင်သူတပါးအတွက် ကိုး ဇ် ဖြတ်၍ဝန်ခံချေသောအရင်လူကွယ်လွှန်သော်လည်းဝန်ခံသူပေးစေဟုဗီရင်ဆုံးဖြတ်ထေသတည်း၊ ။ ဒုတိယ။

ထို့နောက်တနေ့ရောက်ပြန်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်းသူခွေးတွေ့သမက်တို့ခေါ်၍ရှေးနည်းအတူမေးတော်မူ၏ သူခွေးတွေ့သမက်သည်းသမ္ဗြာတစောင်ထိုပုံရုဧပြီးမှ။ အရှင်မင်းကြီးနဘေတော်မူလော အရှင်မင်းကောင်းဘောလောင်းသမထသက်ထက်စေ၊ နိုင်ငံနှင့်ကိုအဆန်းတကြွယ်ဝွှတ်သည်း။ဤစကားတိုကြားဘူး၏လောဟုလျှောက်၏။မင်းကြီးကလည်းငါမကြားဘူးပါထင်ရှာဆိုဦးလော့ဟု တောင်းပန်လျှင်။အရှင်မင်းကြီးနိုင်ငံနှင့်ကိုအဆန်းတကြွယ်ဝွှတ်၏ဟုသည်ကား အရှင်ဘောလောင်းထောသမထမင်းပြုသောအခါ အလုံးရုံသောသတ္တဝါတို့၏ဗာဟာဝက်နှံ့ရကားခိုးမျိုးသါးတို့သည်။ချင်းတို့ဘာသာမြိုင်ခန်းဝါမှာရေသာရှိသောမြက်သီးဖြတ်နှံကိုယူ၍ မင်းအားဆက်သရသတည်း။တနေ့သောအခါနိုင်ငံတရာ့သည်မြက်သီးကိုယူ၍ဆက်သောရာ့သမတမင်း၏သားမြောင်သည်ငါ့ထံသို့ယူခဲ့ဟုတောင်းသင့်၏ ခိုးညည်းမင်းကြီးကို ရှေ့သို့သာဆောင်ခြင်းငှာ ရှေ့ရှုလေ့သော်။ငါမင်း၏သားတော်ကို လျက်မရှိမသေပြုရသလောဟု ဖျက်ခေါ်သတွက်၍လက်တိုင်ရတ်နှင့်ပုဘ်စတ်သဖြင့်။နိုင်ငံသည့်မျက်ဖိ

ကာင်းလေ၏။ထိုသို့ကာမ်းလျှင်နိုသည့်ဘေးလောင်းတော်၏ထံ သို့မနို့မကြာခက်ကဲ်၍လျှော်ကြွားသဖြင့် တရားဆုံးဖြတ် ခံသတည်း။ ဘေးလောင်းတော်မင်းသည်း မင်းချင့်ထရား ဆယ်ပါးတည်သူဖြစ်၍၊ မျက်နှာကြီးငယ်တိုမထောက်ဘဲဝိ ရှင်တော်မူသည်ကား။ပြောသားသင်သည့် နို့ငယ်တို့ပုတ်ခတ်၍ မျက်စိကာမ်းပေကဲ့ ကို မျက်ကာမ်းနားပင်းဟူသည်သည်ဦးတသတ် ပ်လုံးဆုံးခြင်းရှုံးခြင်းသို့ရောက်ပေသည်။ ရေစာကောင်းစွာ ရှာ၍မစားနိုင်ပြီဟို ကြောင့်အသက်ထက်ဆုံးသင်ကျွေးမွေး ပေဟုစီရင်၏။ မင်းသားသည်းအာဏာတော်အတိုင်းမိမိ၏ ဖြသသ်မျှားဝယ်နိုငယ်၏နှင်းသောက်လုတ်ရေစာပေး၍မွေး မြူရသတည်း။ထိုမှစ၍ ယာရထက်တိုင်ဖြသသ်တို့နှုက်ထောင် ငယ်ချိုး၍ပြု သောအဆောင်ကိုနိုနန်းဟု ခေါ်လေသတည်း။ ထိုမှစ၍မင်းအဆက်ဆက်အရှင်လက်ထက်ဘိုင်ဆောင်လူတို ကိုးပါးနားပုတ်ခတ်၍မျက်ကြကာမ်းသော် ၁ သက်ထက်ဆုံး မွေးမြူစေ၊မမွေးနိုင်သော် လက်ကာသုံးထောင်ဝေးပြုရန်ကျွန် လူတယောက်ပေးစေ၊နားရွက်ဖြတ်သောင်း ၅-၃ ဝ-လျှော်စေ ဟု စီရင်ထုံးဖြစ်လေသတည်းဟုလျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားသော်မင်းကြီးလည်းအလွန်ဝမ်းသာလျက်အမောင်ရင်။ ညီလိုသောအမိန့်ဝယ်ကို အဘယ်မှာတတ်ခဲ့ဘိသနည်း။အ လွန်ကောင်းပေစွဟု ပြီးပလျက်အိမ်ပါလက်ဆောင် ငွေထ ထောင်ကိုပေးလိုက်၏။ ။တတိယ၊

ထို့နောက်တနေ့ရောက်သော်သူဌေးတူကိုခေါ်၍မေးမြ မေးတော်မူ၏။သူဌေးတူလည်းညီသို့နားတော်လျှောက်ပေ၏ မင်းကြီးအရှင်ဘေးလောင်း မင်းကောင်းသမတလက်ထက် ဝယ်ကျေးသားနှောင်အိမ်ဖြ၍သွင်းသတည်းဟူသောစကား ကိုကြားတော်မူဘူး၏လောဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီးက ဝါမ ကြားဘူးပါသင်စွာဆိုလော့ဟုတောင်းပံလျှင်အရှင်မင်းကြီး

ကျေးသားနှောင်ဖြိုင်ငှသွင်း၏ဟု ဆိုသည်ကား။ အရှင်ဘေး
လောင်းတော်သည် တရာ့တစင်း မင်းအပေါင်း တို့အား
ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးစကားတို့ ကြားသိစေခြင်းငှာ
ကောင်းကင်အာကာသပျံတတ်စွာ၍ သိမ္မာဖွာသောကျေးသား
တစ်ဦးကိုမွေးမြူထား၍စေစားလေ့ပြုသတည်း။ ထိုကျေးသား
သည်အရှင်အားကျေးဇူးဆပ်ချင်း၌ ဟိမဝန္တာမှထူးပြားစွာ
သောသစ်သီးသစ်ဥတို့ကိုဆောင်ယူ၍ဆက်သ၏။ တစ်ရံသော
အခါထိုကျေးသားကို တိုင်းတပါးသို့စေလိုက်သော်။ တရ
သောတောအုပ်နိုက်နေသောယစ်မတစ်ဦးနှင့်တွေ့၍၊ အုံးအိပ်
ရာအတွင်းဝင်၍မွေ့လျော်လေလျှင်လင်ဖြစ်သော ယစ်မိဖြင်
၍ငါကြွင်အတက်ကိုဖျက်ရာသလောဟုကျေးသားကိုသတ်၍အ
ကောင်ကိုရှိုင့်ဖွာင်ထားပြီးမှ ဘေးလောင်းတော်မင်းကြီး
ထံသို့လာ၍ တရားဆုံးဖြတ်ခံပေ၏။ မင်းကြီးလည်းအဂတိ
လေးပါးသို့မလိုက်ဘဲငါ့ကျွန်ကျေးသားဖြစ်ပေငြားသော်
လည်းသူ့မယားကိုဖြစ်မှားပေသည် အုံးအိပ်ရာအတွင်းတွေ့
မှသတ်ပိုင်ပေးအိပ်ရာမှထွက်သွား၍ ဝှေ့ခါးတထစ်နှင်းမိမှ
ကားအဖြစ်အပျောက် ပေ့ခံသင့်ပေသည်ဟုဆုံးဖြတ်၏။
မင်းကြီးလည်းယစ်မိဆောင်လာသောကျေးသားအကောင်း
ကိုကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ်၍ငါ့ကျွန်ကျေးသားသည်ငါ့အကျိုးကို
သာရွက်ဆောင်၍ကျေးဇူးတော်ကိုမခံရရှာသေးဟု နှလုံးပြု
၍လူတို့ရှိသေရာဖြစ်စေခြင်းငှာ ဖြသသိန်နန်းတံခါးနိုက်ကျေး
ကွေးကျေးရုပ်ထုလုပ်၍ ထားလေသတည်း။ ကျေး၏ခြေကို
ဖြတ်၍လည်းငါ့ကျွန်၏ ခြေသည်လူတို့၏မျက်ဖိနှာကိုပယ်စွာ
နိုင်သောဆေးဖြစ်စေသောဟုမိန့်၍ ခြေနိုက်ရိုက်ထေမှ
သည်။ အပင်ပေါက်သတ်ဆေင်လူတကာတို့ မျက်စဉ်းပြု၍
သုံးဆောင်ကြသောကျေးခြေပင်ဟုယခုတိုင်အောင် တွင်သ
တည်း။ ဤသို့အရှင်ဘေးလောင်းတော်ပြုရှာန်းသည်အတိုင်း

လူတို့၌သူ၏မယားကိုဖြစ်မှားချေ၍ အိပ်ရာတွင်တွေ့ကသဝတ် ရိုင်ဝေး၊ထွက်သွားရ၍ ဇော့ခါးသို့ရောက်မှ အဖြစ်အပျော့ကိ ပျော့စေသည်ပီရင်ထုံးဖြစ်လေသတည်း။ မိမိ၏ကိုက်ရုံးပြဿနာ တံခါးဝတို့နိုက်လည်းကျေးကွေးကျေး ပြင်ထုရုပ်ချင်းအစဉ် သည်။ထိုကပင်ဝ၍ဖြစ်သတည်းဟုဧသျှာကို့ပေ၏။ ဘောဓက မင်းကြီးတည်း။ အမောင်လှုင်သင်၏စကားသည်မှတ်သားစ ရာကောင်းလှစွာ၏၊ သပြာတဆောင်ဆောင်ပါလေလေလော့ဟု ငွေတဒေါင်ဖြင့်ပူဇော်လိုက်၏၊ ။စတုဿ

ထိုနောက်တနေ့ရောက်ပြန်သေသ်သူဌေးတဦကိုခေါ်၍မေး မြန်းတော်မူ၏၊ သူဌေးတူလည်းရှေ့မူလက်ဆောင်တည်စေ ပြီးမှမင်းအား ဤသို့လျှောက်လေ၏အရှင်မင်းမြတ်မြတ်စွာမှတ် လော့။ ရှေးသောတော်လောင်းမင်းကောင်းသမတပင်း ပြုရ သော်အခါ၊ဗာရာဏသီပြည်ဝယ်ဥစ္စာကြွယ်ဝသောခနပိတ္တ သူကြွယ်၊ဝန္နသူကြွယ်နှစ်ဦးတို့သည်တင်ရှားရှိကုန်သတည်း တရံသောအခါသရေဖြစ်၏ ကား်းတဘက်ဖြင်သော ဖကာဓိပ ကျွန်းနိုက်သံနှင့်ရွှေကိုနှိုင်းချင်းလဲရသည်ဟူ၍ကြားသတည်း။ ထိုအခါကုန်သည်၂-ဦးတို့သည်ဤသို့တိုင်ပင်ကုန်၏။အချင်း ဝန္နာ၊ သင်နှင့်ငါကားယင်စွာအပင် ကြွင်နာရုံမက်စီးသွား ဖတ်၍ပျက်လှအတူဖြစ်မှုတကွပေးမဆော်ပင်း။ထဖြင့်တပါး သွားလာရောင်းဝယ်ကုန်သွယ်ကြသည်ချ်ကြည့်လေးမြင်ယုံ မှတ်ကြသည်ယခုဧကာဓိကျွန်းမှာလူမိုလ်ပါတို့သည် သံတန် သောအ လို ရှိ၍သံနှင့်ရွှေကိုနှိုင်းချင်းလဲရသည်ဟုကြားသည်၏ ထို့သောအခါကိုလွန်စွာကြိုက်ကြိုက်ခဲ၏၊ထို ကြောင့်သင်လည်း သဘော်သစင်းငါလည်းသဘော်သစင်းသံအလေးတင်၍သွား ကြမည်။သင်လျှေပျက်လည်းငါပေးမည်ငါ့လျှေပျက်လည်းသင် ပေးပါနှင်ဦးချမ်းသာပြန်၍ လာသည်းပါသဈ္ဈင်ရောင့်ရဲမည် ဟုတိုင်ပင်၍သစ္စာဂတိထားပြီးမှသဘော်တစင်းစီသံတင်၍

ထနေ့တည်းတွင်ကြွလေ၏ ယင်းသို့ကြွင့်ရာမနုဗိဿ သူကြွယ်မှုကား၊ကောဒီပသို့ချမ်းသာစွာ ရောက်၍ပါသောသံနှင့်ရွှေကိုနှိုင်းချင်းလဲ၍သင်္ဘော လေးစောင်ရွှေတင်၍ပြန်လာ၏။ ဝနုနတုန်သည်မှုကားသမုဒ္ဒရာအလယ်၌ကို သင်္ဘောပျက်၍ပါသမှုသောဥစ္စာလုံးသု အလုံးပင်ဆုံးလေကုန်၏။ ဝနုနတုန်သည်တယောက်သာလျှင်ရှေးကံထောက်ပံ့၍သစ်တုန်းတခုကိုအထွယ်ရသဖြင့်မသေမပျောက်ကမ်းသို့ရေ ကိရကား၊သားမယားထံသို့လာနိုင်၏၊အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လွန်စွာဆင်းရဲလေ၏။ထိုသူကြွယ်ကားသူ့ စီးပွားကိုလည်းလို၏၊ သစ္စာလည်းစောင့်၏၊သူ့အတွင်းသည်းကောင်း၏၊ မနုဗိဿသူကြွယ်ကားစကားသစ္စာမစောင့်မဖြောင့်သောနှင်လုံးရှိ၏၊ ဥစ္စာကိုလည်းရုံမက်၏။ ထို့ကြောင့်မနုဗိဿသည်သင်္ဘောနှင့် ရွှေအပြည့်တင်၍ပြန်လာရာဝနုန၏သင်္ဘောပျက်ကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ထပါးမြို့ရွာနှင့်အိမ်သိုက်၍ပါသမျှကို ဖွက်ထားခဲ့ပြီးမှမိမိသင်္ဘောပျက်ရောင် ဆောင်၍ ပုဆိုးနွမ်းဝတ်လျက် ဝေါင်ဝေးစွဲ၍ အဝဉ်တရိုက်လိုက်လာကဲ့၏။ မိမိတို့မြို့ဝင်နီး သို့ရောက်သော အခါပြည်သား ထိုအား အချင်းသို့ ဝနုန၏သင်္ဘောကိုဘယ်သို့ကြားပါသနည်းသင်္ဘောပျက်၏ဟုသည့်သေးလာသလောချမ်းသာ ပါ၏လောစသည်ဖြင့် မေးမြန်း၏။ပြည်သားတို့ကလည်းသင်္ဘောသား—၂၀၀—လုံးသေ၍ဝနုနသူကြွယ်တယောက်သာလျှင်ရောက်လာကြောင်းကိုပြောဆို၏။ထိုစကားထိုကြားရသော်မနုဗိဿကလည်းသူသာမဟုတ်ငါလည်းသင်္ဘောပျက်၍ ရေ့အသက်လွတ်ရုံသာ ရှိသည်ဟုပြောလျက်အိမ်သို့ ဝင်လေ၏။ ဝနုနလည်းမနုဗိဿ အိမ်သို့ရောက်ကြောင်းကို ကြားလျှင်မြန်စွာလာ၍ မြို့ရွာစကားကိုဤသို့ဆို၏။အချင်းမနုဗိဿ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှယ်ပယ်စင်တပင်ခင်ပွန်းဖြစ်၍ချစ်ကြလျှင်သည်၊ ကျွန်ုပ်တွင်အားလုံးဥစ္စာ

ဖြူးသော်လည်းသင့်ကို မြင်ကာရဖြန်သကဲ့သို့ ငါထင်သည်။ သင်ချုပ်ထားကုံးစားရေးမှုဖြင့်သကဲ့သို့ဘယ်ကြောင့်ဝတ်နှမ်း စနယ်နှင့် နေ့ဘိသနည်းဟုမေး၏။ ခေ့မိဖြူလည်းဤသို့ပြော ပေ၏။ အချင်းဝန်ထောငါသည်၊ သင်နှင့်အတူသင်းယင်ထုချ် ရှယ်ချုံတိုင်းဖွင့်လေသဖြင့်ကောဒိပသို့ရောက်သောင်ထိုအ ရင်ဝယ်နေသောကုန်သည်တို့နှင့် အလှယ်အပယ်ပြောဆို၍ ဈွနှင့်သံကိုနှိုင်းချင်းထဲတော့ဆုံဟုသဘော်မှုငါသမှုသောသံ ကိုချပြီးလျှင်ကာင်းအနီးနိုက်ကျ ပြု၍ ထားသော်၊ ထိုကျွန်း၌ ကြွက်များတို့သည် ပါသမျှသံကိုစား၍ ကုန်လေသဖြင့် မိုး သောက်၍ဈွနှင့်လဲမည်ဟုဖွင့်သော အခါ ကြွက်ကျစ်စာနှင့် ဝန္တသာဒေဏွဝရကားကျွန်းနေကုန်သည်များသည်အားပါးငယ် ၍ပြန်ရကုန်သည်။ ငါလည်းယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေသည်ဟုကံ ကိုအဆုံးချချက်ထိုကျွန်းမှခွါခဲ့ရသည်လမ်းသို့ရောက်သော အခါရိက္ခာမရှိ၍ငါစီးလေသောသင်္ဘောကိုရောင်း၍ ရုံ ဥပြီး လှေ်သွ့ သင်္ဘော်ကိုစီး၍ မယားသားထံသို့ ပြန်လာရသည်။ ထို့ ကြောင့်သင်နှင့်ငါသည် ကံတူညာဇာတ်တူကြိတူကျိုးပေး အရေးမတူ ဖြစ်ချေသည်ဟုဆို၏။ ထိုစကားတို့ဝန်ထောက် ကြွယ်ကြားလျှင်ယုံကြည်စွာလျက် အဆွေငါတို့နှစ်ယောက် ပင်ကံမျှောက်သည်အခါ နသိုနိက္ခာတ်ဥပါတ် မလွတ်သော ရေ့ကိုထွက်မိ၍ပျက်စီးကြွချေပြီ။ ထိုသော်လည်းရေ့သူတော် ကောင်းတို့၏ကောသမှဥစ္စာပင်ပျက်သော်လည်း အသက်မ သေကာအမြဲ [illegible]။ ဥစ္စာပင်ကွက်သော်လည်းကျေးဇူးနက်မချေ ကာအမြှက်။ ဆိုသည်အနေ့ရာနှင့်ကောင်းစွာနှစ်လုံး ထားရမည် ၁၍မိမိ အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

ခေ့မိဖြူသည်း မိတ်ဝမ်းချဉ်း ငါပဇ္ဇည်းဆိုငါသာ သုံးရ တော့မည်ဟုမိမိထာ ကဲ့သောသင်္ဘောတဝင်းလေးစွေတိုက ဖြေးဖြေးယူ၍ကြွယ်ဝစွာရှိသတည်း။

ဝဓုတာသူကြွယ်၏ဒိမ်အနီးနိုက်နေသောပါမွာဂွာသော ကုန်သည်တယောက်သည်ခေါ် ရွှာပြောဆိုလိုက်သောဇာချင်း အရာကိုကြားရ၍တိုင်စားဆင်ချင်ပြီးသဖြင့်အရှင်ဝဓုတာ။ သင်၏အဆွေဖြစ်သောဒေါင်ရွှာ၏စကားကိုမယုံလင့်ကျွန်ုပ်ပုံဆိုဦးအံ့။ရှေးသောအခါသင်တို့ကဲ့သို့ ရှည်းအဝတ္ထုမြတ်မှုတမျှ ဟူသမွာထားရ၍လူဝါးရာတို့ သခေါ်ဘတစင်းနှင့် သမုဒြာသို့ လှုင့်ကြ၍လေသောင်။ သဘောင်ပေါ်တွင်ကုန်တင်၍ လိုက်သော ပယင်းသည်သားအသနှင်ဦးတို့သည်ပါသတည်း။ သမုဒြာ အလယ်သို့ရောက်လျှင်ထိုသားအဘနှစ်ဦးတို့သည်ရေထက်နိုက်ကျောက်ဖျာကူးလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် သင်းဘောသွင်ပါသောသူတို့အားပြောပြ၏၊ ပါသမျှသောသူတို့ ကြည့်ပါသော်လည်းမမြင်။ ယင်းသို့မမြင်ကြလျှင်သင်တို့ ဖားအဘရှူး၍သခကျောက်ဖျာရေနိုက် ကူးသည်ကိုမြင်သတည်း ဟုဆိုကြ၏ ပယင်းသည်သားအဘလည်းဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုအခိုင်အမာဆို၏။ ထိုအခါသင်းဘောသားဝါးရာတို့ကသင်တို့စကားအတိုင်း ရေနိုက်ကျောက်ဖျာ ကူးလာသည်မှန်မူ ငါတို့ငါးရာလုံး၏ဥစ္စာတိုမင်းသဏ္ဍာသို့သွင်းအံ့ကျောက်ဖျာမကူးသော်ကားသင်တို့သားအဘဥစ္စာကိုမင်းဘဏ္ဍာသွင်းစေလောဟူ၍ညင်းချုန်လျှော်ဂတိကဝတ်ထား၍ ကမ်းနား သို့ ရောက်သောကာသ၊ မင်းမျိုး၏ထံနိုက် အယူခံလေသော်ပယင်းသည်ကိုခေါ်၍မင်းကမေးတော်မူ၏၊ ဟယ်ပယင်းသည်သမုဒြာလယ်နိုက်ကျောက်ဖျာကူးသာသည်ကိုမြင်၏ ဟူသည်မှန်သလောဟုမေး၏။ ပယင်းသည်က မှန်ပါကြောင်း ကိုလျှောက်လျှင်နှင်တို့သာမြင်သလော ထပါးသူလည်းမြင်၏လောဟုမေး၏။ အကျွန်ုပ်သခင်လည်းမြင်ပါ၏ ဟုလျှောက်လျှင်သခင်ကိုခေါ်၍ သင်မြင်သည်မှန်၏လောဟုမေး၏၊ မှန်ကြောင်းကိုလျှောက်လျှင်မင်းကလည်း ဟယ်ပယင်းသည်မ

ဟုတ်မမှန်မယုံထန်သောစကားကို ဘဲ့ကြောင့် ဆိုသနည်း။ မဟုတ်မမှန်ဆိုလျှင်ငါ့သံလျက်နှင့် သင်တို့လည်ကို ဖြတ်အံ့ မှန်သည်ကိုသာဆိုတော့။ထိုအခါကကျောက်ဖျာရေကူး သည်ဖြစ်ဘူးသနည်းဆို၍ မိုင်းချောက်၏၊ ထိုအခါပထင်း သည်ယောက်ျားလည်းကြောက်အားကြီးလှ၍ ကျောက်ဖျာ ကူးသည်မိမိမြင်လျက်ပင်။အလျှင်မင်းမြတ်ကျွန်ုပ်သားသည် သေသူဖြစ်ဘိ၍ထိုမိပါသည်ဟုဝန်ချ၍ သားအသက်ရှင်းလေ၏။ ပါသမျှဥစ္စာကိုမင်းဘဏ္ဍာသို့ သွင်းရလေ၏။ ပထင်းသည် သားအသက်သည်းသွင်းရသောဘဏ္ဍာကို ငါတို့ရအောင်ကြံ ဦးအံ့ဟုနှင်လုံးပြု၍ မြို့ထိန်းဥယာဉ်ကြီးသို့ သွားပြီးချောင် မျှောက်တို့ကိုထမင်းသစ်သီးပေး၍လူတို့စကားတို့ဟူးလည် အောင်သင်၏။ လူစကားတို့ဟူးလည်သောအခါ မျောက်တို့ ကိုဤသို့မှာ၏။ ငါတို့မင်းကြီးဥယာဉ်ကစားလာ၍ကျောက် ဖျာ၌နေလတံ့၊ ထိုသို့နေလာသော် မျုးမတ်ဗိုလ်ပါမရှိသော အခါဖြစ်လျှင် သင်တို့သည်အချို့က စည်တော်းညှင်းတီး မှုတ်ကြကုန်။ အချို့ကလက်ခုပ်လက်ဝန်းက ကြကုန်အမတ် ဗိုလ်ပါရှိသောအခါ ဖြစ်မူမကကုန်လင့်။ ရှောင်ရွဲကုန်ဟု သင်ဆိုမှာထား၏၊ တနေ့သောအခါမင်းကြီးသည် တောက စားရာမှပြန်လာ၍ပင်ပန်းဖြေခြင်းငှါဥယာဉ်သို့ဝင်၍ညောင် ပင်ရင်းခင်းဆင်သောကျောက်ဖျာထက်၌နေ၏၊ ထိုအခါမျုး မတ်ဗိုလ်ပါမရှိမိုက် မျောက်တို့လာ၍ အချို့ကစည်တော်း ပတ်သာတီးမှုတ်ကုန်သည်။ အချို့ကလက်ခုပ်လက်ဝန်းက ကုန်သည်။မျုးမတ်တို့ရောက်လာမှကား။မကဘဲသွားကုန်၏။ အမတ်တို့လည်းမင်းကြီးတယောက်ချင်း ရှင်ပြလျက်နေလင့် သည်ကိုမြင်သဖြင့်အရှင်မင်းကြီးဘဲ့ကြောင့်ရွှင်တော်မူသ နည်းဟုမေးသော်၊မင်းကြီးကဤဥယာဉ်၌မျောက်တို့သည်ရှု ကွဲ့သို့ပင်အချို့ကစည်တော်းညှင်း တီးမှုတ်ကုန်သည်အချို့

ကာလကိုရှစ်ဆယ်ဝန်းကာကုန်သည်။ ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍
ငါ ရှင်သတည်းဟုဆို၏၊ အမတ်တို့လည်း ထိုစကားကိုကြား
သော်၊ ကျက်ချော်သောစကားဖြင့်ငါတို့မင်းကားသည်းခြေရ
၍အပယူအမြင်မှားချေသည်ဟုကျိစယ်ကုန်၏၊ နောက်တနေ့
နက်မင်းကြီးတယောက်ချင်းဥယာဉ်သို့သွား၍ပြည်ညောင်ပင်
ရင်းကျောက်ဖျာထက်နှိုက်နေလာသော်မှုးမွှားသောမျောက်
တို့သည်ရေ ...ေတူလာသလတ်၍တီးမှုတ်ကခုန်ကုန်၏။ ပယင်း
သည်သားအထေတို့သည်မင်းကြီး၏သက်သေရအောင်ကြည့်
ကြကုန်၏။ ကြည့်ပြီးမှသားအဘတို့သည်သွားကြကုန်၏။ အ
မတ်တို့လည်းမင်းကြီးကိုရှာလိုက်လေကြ၏။ မျောက်တို့ကမြင်
လျှင် လက်တွင်ရှိသောစည်စောင်းညှင်းကိုဖက်၍ထွက်ပြေး
ကြ၏။ အမတ်တို့ကလည်းအသျှင်မင်းကြီး တယောက်ချင်း
ဘယ့်ကြောင့်ကြွတော်မူသနည်း ရန်သူတို့၏အခွင့်သော်ရင်း
သစ်ကျားတို့၏ အန္တရာယ်သော်ရင်း၊ ဖြစ်ငွယ်ရှိရာသည်မ
ဟုတ်လောဟုအပြစ်တင်ကြသော်မင်းကြီးကဥယာဉ်၌မျော
တို့သည်လူတို့ကဲ့သို့တီးမှုတ်ကခုန်သည်ကိုကြည့်လို၍ငါလာ
ပေသည်ဟုဆိုသော်။ ထိုအမတ်တို့က ငါတို့မင်းကြီးကား
သည်းခြေပျက်စီး၍ ရူးသည်မှန်ပြီ၊ ဤမျောက်တို့သည်အ
ဘယ်အခါမှကခုန်တီးမှုတ်သည်ကိုမမြင်မကြားဖူး။ ထိုသို့
လျှောက်ယခုတီးမှုတ်သည်ဟုဆိုဘိ၏တကား။ ငါတို့မင်းအား
ခြင်္ခြင်းခတ်၍ထားမှကောင်းမည်၊ မထားခဲ့သော်တယောက်
ချင်းသွားလာ၍ ဘေးမဖြစ်ရာ ဖြစ်တော့မည်ဟုတိုင်ပင်
ကြလျက် မင်းကြီးအားနန်းသို့ဆောင်ပြီးလျှင် ခြင်္ခြင်းခတ်
၍ထားလေ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးကလည်းအမတ်တို့ငါသည်
ချေရူး၍ အထူးဆိုသည်မဟုတ်ပါ မြင်တိုင်း ...သာ ငါပြော
ပါ၏။ ငါ့ချည်းသာသည်းမြင်သည်မဟုတ်၊ ပယင်းသည်သား
အဘလည်းမြင်ရပါ၏မေးပါဦးလော့ဟုဆိုသဖြင့်။ ထိုပယင်း

သည်တို့အားခေါ်၍အမတ်တို့မေးလေလျှင်၊ အချင်းမင်းကြီး
ယမန်အခါက၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်အမှုဖြာရေပြင်ဝယ်ကျောက်
မျှောကူးသည်ကိုမြင်၏ဆိုရာနှိုက်သူတကာမမြင်သည်ကိုမြင်
၏ဆိုရာသလော၊ ဖြစ်ထောက်မထင်ယုံမှုဖွယ်မရှိသောစကား
ကိုနှင်တို့ဆိုသည်ဟုအဆုံးစီရင်သကဲ့သို့၊ အမတ်တို့လည်းအ
ချင်းမင်းကိုစီရင်ချေသည်ဝင်မနည်းသောဟုဆို၏၊ ထိုအခါ
မင်းကြီးက၊ ဟသယ်ပယင်းသည်ငါ့အဖြစ်နှင့်စာသောသင်တို့
ကျောက်မျှောကူးသည်ကိုလည်းယုံရာထန်ပေ၏အမှန်ကိုသာ
ဆိုလောဟုဆိုပေ၏၊ ထိုအခါမှ ပယင်းသည်သားအဘက
သမုဒ္ဒရာနှိုက် ကျောက်မျှောကူးသည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့
မြင်ဘို၊ မင်းကြီးရှေ့နှိုက်မျှောက်တို့သည်ထီးမှုတ်ကရန်သည်
ကိုလည်းကျွန်ုပ်တို့မြင်၏၊ ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးတို့သည်
မတိုင်းမစား မင်းကြီးအား ရှုသည်ဟု မမှတ်လင့်ဟူ၍ ဆို
သော်၊ ထိုအမတ်တို့သည်မင်းအားထောင်းပန်၍ မြေပြင်းမှ
ထွတ်ကြကုန်၏၊ မင်းကြီးလည်းထိုအခါမှပယင်းသည်တို့၏
ဘဏ္ဍာကိုဖြန်၍ပေးသတည်း၊ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား၊ အရှင်ဝန
ထား၊ ရှင်၏အရေးဖြစ်သောသင်္ဂြိုဟ်သုံကိုကြွက်စား
သည်ဟူသောစကားကိုမတိုင်းစားထဲယုံသင့်သော။ အရေး
တမှုယုံရပါမည် ဤအရာကိုငါကြားသည်၍ပြီးလုံဆို၍ဝနထာ
ကိုခေါ်ပြီးလျှင်ခနုစိတ္တအိမ်သို့သွားဖြန်၏၊ ခနုစိတ္တလည်း ငါ
ခင်ပွန်းလာသည်ဟူ၍ ၄၊၊၅၊၊၄၃၀၄၀ ခရာခင်းခြင်း ထမင်း
ကျွေးခြင်းစသည်ကိုပြု၏၊ ဖြန်းသောဘောသခနုစိတ္တ၏ သား
ငယ်ကိုငါ့အိမ်ဝယ်ကစားရှိသည်တနေ့မျှ ထည့်လိုက်ပါဆို၍
ခေါ်ကဲ့၏၊ အိမ်သို့ရောက်သောအခါလုံချင်၍ဝှက်ကဲ့၍ထား၏၊
ခနုစိတ္တလည်းတရက်နှစ်ရက်ကြာ၍သားမဖြန်လာလျှင်၍ ဝန
ထာအိမ်သို့လာ၍ငါ့သားထယ်မှာနည်းဟုမေးသော်ဝနထာက
လည်းသင့်သားကိုစွန်ချီလေသည်ဟုဆို၏၊ ကြက်ငှက်ကိုသာ

ခွန်ချီရာ၏။ ယွကိုအဘယ်သို့ချီးမြှင့်ခံ့နည်းပါ ယုံဟုဆိုလျှင် သခင်၏သံကိုပင်ကြွက်စား၍ကုန်လေတပြီးကားသားကိုခွန်မချီရာလောဟုဆို၏။ ထိုနှင့်အပြင်းသခုန်ဖြစ်ကြ၍၊ တေးလောင်းတော်သမတမင်းထံသို့ ဆုံးဖြတ်ခံလာသော်၊ တေးလောင်းတော်မင်းကြီးကအကြောင်းရင်းမှုလတို့စစ်မေး၍အရေးကိုထောက်သော်၊ တယောက်သည်တယောက်အား လှည့်စားသည်မှန်ချေပြီ တယောက်စိစစ်မေးမှ သင့်မည်ဟုကြံပြီးလျှင်ဝနာကုန်သည်တို့ခေါ်၍၊ ဟယ်ဝနာဟုတ်မှန်သမျှသောစကားကိုသာဆိုလော့မှန်သည်ကိုဆိုလျှင်သင်၏ အသက်သည်ငါ့သံလျက်နှင့်ရောက်လတ့ံလူသူယ်ကို ဘယ်ကာလမှခွန်သုတ်ဖူးသည်မရှိတဲ့လျက် ယခုခွန်သုတ်သည်ဟူသည်မှန်သလောဟုမေး၏။ ဝနာကလည်းအရှင်မင်းကြီး ဤနေပြီသည်အကျွန်ုပ်နှင့်ကောင်းတူဆိုးဘက်ပြု၍ကုန်သွားကြရာ သင်းတောတစင်းအလေးပါသောသံကို ကောဒိပကျွန်းဝယ်ကျီနှင့်လှောင်၍ထားရာ ကြွက်စား၍ကုန်လေသည်ဟုကျွန်ုပ်ကိုလှည့်စား၍ပျက်စကားဆိုသောကြောင့် ချင့်သားကိုခွန်ချီသည်ဟုကျွန်ုပ်ဆိုပေသည်။ သားငယ်တို့ကားခွန်မချီကျွန်ုပ်ဝှက်ထား၍ရှိပါ၏ဟုလျှောက်၏။ ထိုနောက်မှ နေပြီကိုခေါ်၍မေးတော်မူပြန်၏။ ဟယ်နေပြီ ငါ့တို့မျက်စိနှစ်လုံးသာရှိသည်ထင်သလော၍မြေပြင်တွင်ရှိသမျှသောလူ၏မျက်စိသည်ငါ့မျက်စိပင်မဟုတ်လော့။ မှန်သောစကားကိုဆိုမှနင့်ကိုယ်ချမ်းသာရမည်တကား။ သံတို့ကြွက်စားနိုင်ခြင်းသည်ရှိခဲ့တဆယ်မဖြစ်ဖူးလျက် အလုံးကြီး၍သင်ဆိုခြင်းသည် မှန်သလောဟုမေး၏။ နေပြီကလည်းအလွန်ကြောက်လှ၍ အကျွန်ုပ်ရောင်းချ၍ရတဲ့သော ငွေကိုပေးဝေခုမည်စိုးသောကြောင့်ပင်သံကိုကြွက်စား၏ဟုဆိုပေသည်ဟုအဖြောင့်ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါမှသမတမင်းကြီးက၊ ဟယ်နေပြီမင်းတို့မှာသသွာ

လူမှာဂတိတရားရှိချေသည်။ဂတိမပျက်စေကောင်းပေ။ သင်ရသော ဈေးကိုလည်း ထောက်စောက်ပေးပေ။ ဝနှုတာဂုဏ်သားသေသောသားကိုလည်းအပ်ပေဆို၍ထိုသူတို့အားကတိကဝတ်ထားတိုင်းစီရင်ပေ၏၊ ယင်းသို့ဘေးလောင်းသော်မင်းကြီးပြဋ္ဌာန်းသောအတိုင်းနောင် မင်းအဆက်ဆက်တို့သည် ဖက်၍ကျူးသန့်ရှင်းစင်သော သူတို့အား ဂတိသစ္စာထားချင်ဂတိအတိုင်းတည်စေဟုဆုံးဖြတ်ကြပါသတည်းဟုလျှောက်ပေသော်၊ မင်းကြီးလည်း သူဌေးတူသမက် ၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုသင်အဘယ်မှာတတ်ပါကဲ့သနည်းအဆက်ဆက်ဆုံးမှတ်သင့်ပေ၍ဟုပြီးမှမ်းကာ ရွှေသပြာတထောင်ပူဇော်ပေ၏။ * ပုဏ္ဏမ

နောက်တနေ့မိုးသောက်ပြန်သော်၊သူဌေးတူသမက် တိုခေါ်၍ချွန်းနည်းအတူမေးတော်မူပြန်၏၊တူသမက်လည်း၍သိုနားတော်လျှောက်၏၊အလောင်းမင်းဖြစ်အရှင်ဘေးလောင်းတော်မင်းကောင်းသပတမင်းပြုသောအခါ တရားအရာလွှန်သိမ္မာ၍ပညာရှိသောသူ ဝယ်မအားအမျိုးမင်ညွှန်ညှားသော်လည်းမိမုရေးပြုဘူးသည်ကိုကြားဘူး၏လောဟုလျှောက်၏။ငါမကြားဘူးပါထင်ရှာ ဆိုလေဟုမေးသော်၊ ဇာရေဟ.သိမြို့နိုက်နေသောပုဏ္ဏားခုနှစ်ယောက်တို့သည်ကောင်းတူဆိုးဘက်ဖွဲ့၍အမြို့၌အရှာခုရှာလှည့်လည်ကာဖြင့်အဖျ ခံရှာ၍သပြာငါးရာရသတည်း။ ပုဏ္ဏားအချို.ကဝေယူထိုကြသော်၊အချို့ကငါတို့.ဘားခုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်သပြာငါးရာနှင့်မဝခြင်းရှာမသင့်သေး။ ၍သပြာကိုဥယာဉ်သည်မထံနိုက်အပ်နှံထား၍တပါးနိုက်ရှစ်ရာပြည့်အောင်ရှာဦးအံ့ဟုတိုင်ပင်ပြီးလျှင်ဥယာဉ်သည်မထံသို့ကာစ်၍ သင်သည်၍သပြာငါးရာကိုသိမ်းထားပါ ငါတို့ခုနှစ်ယောက်ထည်ပီတမှတ်တောင်းလာမှပေးပါလော့။တယောက် ခုနစ်ယောက်တောင်းသဖြင့် မ

ပေးပါလင့်ဟုမှာထား၍ပုဏ္ဏားရှ နှစ်ယောက်တို့သွားကြလေ
သော်။ထိုမိန်းမအိပ်နှင့်မနီးမဝေးခေါ်သံကြားလောက်သော
အရပ်၌ကိုင်းချောင်းတခုကိုတွေ့လေလျှင်ပုဏ္ဏားတို့ဘါလာဖြင့်
ဦးခေါင်းမင်္ဂလာဒဿာဖြတ်ထွဲပြုခြင်းငှာ တရေခ်ကင်ပွန်းမပါ
၍ပုဏ္ဏားငယ်တယောက်ကိုဥယာဉ်သည်မထံဖြန့်၍ တရေခ်
ကင်ပွန်းတောင်းချေဟုစေလိုက်၏။ပုဏ္ဏားငယ်လည်းအကြံ
သစ်ပြု၍ တရေခ်ကင်ပွန်းကိုသာမတောင်း သခြာငါးရာပါ
တောင်းလေသော်မိန်းမကလည်းငါ့ထံ၌အပ်နှံ့သောအခါရ
နှစ်ယောက်ထုံးတညီတညွတ်လာ၍ပေးပါဆို၍ အပ်ခဲ့သည့်ပ
ရတယောက်ချင်းတောင်းလာ၍ငါမပေးချေဟုဆို၏။ပုဏ္ဏား
ငယ်ကလည်းငါ့ကိုမယုံသော် ပုဏ္ဏားကြီးတို့အားဟစ်၍မေး
တော့ဟုဆိုလျှင် ထိုဥယာဉ်သည်မလည်းအမည်အရည်ကို
ခေါ်၍အရှင်ပုဏ္ဏားတို့အပ်ခဲ့သောဥစ္စာ ကိုပေးလိုက်ရမည်
လောဟုဟစ်၍မေး၏၊ ပုဏ္ဏားကြောက်ယောက်တို့ ကလည်း
တရေခ်ကင်ပွန်းကိုမေးသည်ထင်၍ ပေးလိုက်ဟုလက်ရပ်၍
ပြ၏၊ ပုဏ္ဏားငယ်ကလည်းပေးလိုက်စေတော့ဆို၍ ငါ့ကိုလျှင်
လျှင်ထားသဲ့ဟုလက်ရပ်သည်ကို မမြင်လေ့ဟုဆိုသည်နှင့်ဥ
ယာဉ်သည်မလည်း သခြာငါးရာကိုလည်းပေးလိုက်၏၊ တ
ရေခ်ကင်ပွန်းကိုလည်းပေးလိုက်၏၊ ပုဏ္ဏားငယ်လည်း သ
ခြာငါးရာကိုခရိုးဝယ်ဝှက်ထား၍ပုဏ္ဏားကြီးတို့အားတရေ
ကင်ပွန်းကိုပေး၍ဦးခေါင်းဖြတ်ထွဲပြုကြပြီးသော်အစည်သွား
ကြ၍ရွာငယ်တရွာသို့အိပ်၏။ပုဏ္ဏားငယ်လည်းထိုနေ့ညဉ့်
ဖိုကဲ့၌ဝှက်ထားသောသခြာငါးရာကိုယူပြီးလျှင် သဘော်စီး
၍ သမုဒြာကမ်းတဘက်သို့ကူးလေ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား ကြီးတို့
လည်းပုဏ္ဏားငယ်ပြေးခြင်းမဟုတ် ပြေးသည်ဖြစ်၍ဥယာဉ်သည်
မ၏ အိမ်သို့ဖြန့်လာလျှက်အချင်းအရာတို့မေးမြန်းသော်ယ
မန်နေ့တမင်သင်တို့ ဥစ္စာကိုပေးလိုက်ရပြီဟို၏၊ ထိုပုဏ္ဏား

တို့ကလည်း ငါတို့ရှုနှစ်ယောက်အညီလာ၍ တောင်းမှပေး
ပါဟုသည်၌ပုဏ္ဏားတယောက်ထည်းအားပေးလိုက်ရသောဝေါ
ဟုဆို၏။ ဥယာန်သည်မကလည်းကျွန်ုပ်မယုံ၍ ဟစ်မေးပါ
သည်အရှင်တို့အားလုံး ကပေးလိုက်တော့ဆိုသံ တိုကြား၍
ပုဏ္ဏားငယ်အားပေးလိုက်ပေသည်။ကျွန်ုပ်နိုက်ဝန်မရှိဟုဆို
၏။ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်တို့ကလည်းဝန်ရှိမရှိကိုမင်း၏ထံ
နိုက်အယူခံမည်ဟုမင်းကြီးထံသွား၍လျှောက်ထားကြလေသော်
ဥယာန်သည်မကိုခေါ်၍ သင်သည်ရှုနှစ်ယောက် လုံးအပ်
သောဥစ္စာကို ရှုနှစ်ယောက်လုံးတောင်းလာမှပေးပါဟု မှာ
လျက်လည်း တယောက်ထည်းတောင်းလာသည်ကိုပေးပေ
သလောဟုမေး၏။ဥယာန်သည်မကပေး မိကြောင်းကိုလျှော်
ချင် သင်ကပင်သပြောပါးရာကို ပေးပေဟုစီရင်၏။ ကျွန်ုပ်
မပေးနိုင်ပါဟု ဆိုသော်။ ဥစ္စာတိုမပေးနိုင်လျှင် ‹ကိုယ်တိုင်
အလှည့်လှည့်ကျွန်ခံပြုလေဟု ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်တို့အား
အပ်နှင်းလေ၏။ဥယာန်သည်မလည်း ပုဏ္ဏားအကြီးထိမ်ကစ
၍လည့်ပြီကျွန်ခံရ၏။ထိုပုဏ္ဏားတို့ကိုဖွဲ၍ကိုယ်ဝန် ရှိလေသဖြင့်
ဆယ်လစေ့သောအခါမိန်းမငယ်ကိုဖွါး၏။ထိုမိန်းမငယ်သည်
ဆည့်ခြောက်နှစ်ရွယ်သို့ရောက်လျှင် မိခင်အားပုဏ္ဏားခြောက်
ယောက်တို့အလှည့်လှည့် စေခိုင်းသည်ကိုမြင်၍မိခင်ဘယ်
ကြောင့်ကျွန်ခံရသနည်း။ သူတပါးမှာကျွန်ခံရညား သော်
လည်း၊အချင်တယောက်ထည်းသာရှိသည်မိခင်မှာပုဏ္ဏား
ခြောက်ယောက်ပင်ရှိခဲ့၏။တကါးအဘယ်သို့သောအမှုကြောင့်
နည်းဟုမေး၏။အမိကလည်းဥစ္စာနှံ့ ရင်းကာစ၍ဖြစ်သမှုသော
အကြောင်းကိုပြန်ပြော၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် မိန်းမ
ငယ်ကလည်း၍သို့ဆို၏။ မိခင်၍အမှုနှင့် ဖြစ်လျှင်ကျွန်မခံ
သင့်မင်းကြီးကိုကျွန်ုပ်လျှောက်ဦးအံ့။ ကျွန်ုပ်တိုသာတန်ဆာ
ဆင်လေဟုဆို၏။ တန်ဆာဆင်စေပြီးသော်မင်း ကြီးထံသို့

သွားကြလေ၏။ မင်းဖျော်ထံသို့ ရောက်သော် ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။ ဘုန်းပညာတော်ရှိလှသောအသျှင်မင်း မြင်အရှင်ပြည်တော်ဝယ် သူတပါးကျွန်ဖြစ်ကြသည်မှာ အရှင်တယောက်သာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မိခင်ကျွန်ဖြစ်ရသည်မှာ အရှင်ခြောက်ယောက်ရှိပါသည်ဖြစ်၍မနှစ်သက်နိုင်ပါ။ ပုဏ္ဏားတို့နှင့်ရှေ့တော်တွင်တရားဆိုလိုပါသေးသည် ခေါ်တော်မူပါဟုလျှော်၏။ မင်းကြီးလည်းမိန်းမငယ်၏စကားကိုကြားလျှင်။တရားလိုဖြစ်ပေသည် ဆိုနိုင်တိုင်းဆိုပါစေဦးဟု ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်တို့ကိုခေါ်၍ပေးတော်မူ၏။ထိုအခါမိန်းမငယ်ကအသျှင် မင်းကြီးအကျွန်ုပ်တိုသပြာငါးရာချေးယူတော် မူပါဟုလျှောက်၍ သပြာငါးရာရလျှင်သပြာထုပ်ကိုကိုင်၍ ပုဏ္ဏားတို့အားပေးခဲ့သောအရောင်ကိုဆောင်၍အရှင်ပုဏ္ဏားတို့အကျွန်ုပ်မိခင်ကိုဥစ္စာနှံ့စည်ကခုနှစ်ယောက်လုံးနှံ့သည်ကိုတယောက်ထည်း အားပေးရသလောဟု ထိုသပြာအတွက်ကြောင့်ခြောက်ယောက်လုံးကျွန်ပြုကြသည်ထိုသပြာကိုပေးအပ်လျှင် ကျွန်အဖြစ်ကလွတ်ပါမည်လောဟုမေး၏။ လွတ်ပါမည်ဟုဝန်ခံကြ သော်သခင်ငွေရပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ဆပ်ပါလေမည်နှံ့ရင်းပုဏ္ဏားခုနှစ်ယောက်ပြည့်ရုံအောင်ကြေးလေသောပုဏ္ဏားငယ်ကိုသာခေါ်၍လာကြပါလောဟုဆို၏။ထိုစကားကိုကြားရသော်မှူးမတ်နှင့်တကွသောပုဏ္ဏားခြောက်ယောတို့ကလည်း ဤမိန်းမငယ်သည်တရားအရာနိုင်လိမ္မာတတ်ကျွမ်းပေစွဤမိန်းမငယ်နှင့်နိုင်းဆ၍ ပြည်ထဲရေးကို စီရင်ရသော်အဆတရာပြည် ထဲသာလိမ့်မည်ငါတို့မင်းကြီး စီရင်ခြင်းသည်အထံငယ်ရှင်းချေသည်ဟုပြောဆိုကြ၏။အရှင်ဘေးလောင်းတော်မြွတ်သည်အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၍ အထက်ဝါစီရင်သော တရားကားရှင်းပါးပေစွ။ ယနေ့မှစ၍ဥယာန်သည်မကိုလွှတ်စေ။ ငါတရားမှားသည်အရာကြောင့်ဤသ

ဗြာဒေါးရောက်ရှိသည်း ယူလေဟုပေးပြီးမှ၊ ထိုသို့းဝယ်တို့မိမု ရားမျှောက်တော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့်မင်းတို့သည် ဗိရင်သော တရားချုပ်ရှင်းကဲ့သျှင်ဥက္ကာဒါက် ကိုခံမြဲမွှာတာဖြစ်ပါသ ထည်းဟုမျှောက်ပေသေါသောဒကာမင်းကြီးလည်းသူဌေးတု သမက်နှစ်သက်မှတ်သား လောက်ဖွာသောထုံးပုံ အဓိဋ္ဌာယ် ကိုအဘယ်မှာထာထဲ့ပါသနည်းဟုလွှန်စွာချီးမွမ်း၍ မြွှသ ဗြာတတော်ဖြင့်ပူဇော်ပေ၏၊ ။ဆဋ္ဌမ

ထို့နောက်တရက်ရောက်သော်သူဌေးတုသမက်တို့ခေါ် ၍ရှေးအတူမေးတော်မူပြန်၏၊ သူဌေးတုလည်း၍သို့နားတော် မျှောက်ပေ၏၊ အရှင်မင်းမြတ်စိတ်နှင့်လို သော်တောင်ရို့ လက်ရှစ်ကာ၏ဟုသောစကားကိုကြားဘူး၏လောဟုမေး၏၊ မကြားဘူးပါ ထင်စွာဆိုလော့ ဟုပေသော်၊ အရှင်တေး လောင်းတော်မင်းကောင်းသာဓုတာသက် ထုတ်ဝယ်တကွက်တ ကွက်မင်းပြုကြစေသည်တွင်ရမ္မဝတီပြည် ဝယ်သုမြမဥ္စေါ မင်းကြီးသည် ရိုးဦးကာလနန်းတော်စောင်းတန်းကြားတွင် ထင်သောရေး ဒိုင်ငယ်ကိုမြင်၍ရေ သောက်ချင်မိုက်ကြို့ရ ကား။လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍သောက်သည်ကိုအားမရ၍ဝင်လျက် သောက်သည့်တွင်ဝင်ရိုးဖျားမှုပွါးစေသောမြွေငယ်တရသည် ခံတွင်းသို့ဝင်လေ၍ မသေမပျောက်ဘဲဝမ်းထဲနှိုက် မင်းကြီး စားသမျှအစာတို့ကိုစား၍ကြီးပွားသဖြင့် လွန်တုံးမှုသောက်ရှိ လေရကား။မင်းကြီးအားဝမ်းကြီးသောအနာသည်ဖြစ်၏သ မားဟူးရားအပေါင်းတို့ခေါ်၍ အထူးထူးသောဆေးဝါးဖြင့် ကုသစေသော်လည်း မလွှတ်နိုင်အလွန်ဝမ်းပိုက် ကြီးခြင်း ကြောင့်ဆင်မြင်းတက်စီးခြင်း။ တောက်တရိုးသွားလာခြင်း တို့ငြုမပြုနိုင်သည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးမင်းဟုခေါ်ဝေါကုန်၏၊ မူး မတ်ဗျေးကျွန်တို့သည်း ပျာတ်ရယ်မှုပြုကြကုန်လျက် တပါး သူကိုမင်းမှုစိမ့်သောဌါတိုင်ပင်ကြ၏၊ ထိုအကြောင်းတို့သုမြ

မင်းကြီး ကြားသိသော်ကြီးတော်မူသည်ကား မွေးဝတ်ဖြည်
သားတို့ငါ၏အား နှင်ထုတ်သော်အလွန်ရှက်ဖွယ်ရှိလတံ့။မှုန်
ဒို့ကာသေထိုသောရှင်လိုရှင်တေ့ တောနက်ရာသို့ဝင်၍ လူမမြင်မနိုး
သောအရပ်၌နေရသော်ရင်း။သေရသော်၎င်း။မြတ်၏ဟုကြံ၍
အတံငယ်ပြောသင့်သမျှသောစကားကို မိဖုရားအားမှုပြော
လျှက်ညဉ့်အခါ၌ထွက်လေ၏။မိဖုရားလည်း၍မင်းကြီးသည်
ငါနှင့် သေတူရှင်ဖက် အသက်တည်သမျှပေါင်းဖက်ကြသူ
ဖြစ်လေသည်ငါလိုက်၍ပြုရမှမိန်းမကောင်းအင်္ဂါညီပေမည်
ဟုနှလုံးသား၍ မင်းကြီးသွားရာနောက်တော်သို့လိုက်လေ၏
မိုးလင်း၍ မင်းကြီးသိသောအခါမှသင်မိဖုရားဘယ့်ကြောင့်
လိုက်ပါသနည်းဟုမေး၏ ကျွန်ုပ်ကောင်းတူဆိုးဖက်အသက်
ထက်ဆုံးလုပ်ကျွေးခြင်းငှာလိုက်လာပါသည်ဟုလျှောက်၏
မင်းကြီးကာအကြံကိုကြံမြဲစသော်လည်းမပြန်နှစ်ဘဲလိုက်လေ
၏မင်းနှင့်မိဖုရားနှစ်ဦးတို့သည်လူမနီးသောတောကြီးအဝသို့
ရောက်လေသော်မင်းကြီးပင်ပမ်းဖွာသည့်နှင့်သင်မိဖုရား၍
သစ်ပင်ရင်းတလင်းသာစွာတွင်နားပါရစေဦးဆို၍ သစ်ပင်
ရင်းသို့ဝင်လျက်နားကြသဖြင့် မိုးချုပ်သောကာလ မိဖုရား
ရင်ခွင်ထက်၌ကျိန်းကြီးခေါင်းတင်၍စက်လေ၏။ ထိုအခါ
မင်းကြီး၏ဝမ်းတွင်းနိုက်ရှိသောလွန်စွာတုံးမှုလောက်သောမြွေ
သည်အတံငယ်ထွက်ပြီးသော် ၍သို့ကြီးဝါး၏ငါကားရှေး
သောအခါမြို့ရွာ၏အတွင်းဖြစ်၍ မင်းကြီး၏ဝမ်းမှဖြင့်သို့
ထွက်၍ကျက်စားကဲ့သော် လူများမြိုက်သတ်လေတံ့ သည်ကို
သင်ချင်၍ရည်မြင့်စွာငါမထွက်ဘဲနေရသည်၊ ယခုမှတော
နက်ရာသို့ကျပြီ။ မင်းကြီး၏ ခံတွင်းဖြင့်ထွက်၍ ကျက်စား
တော့အံ့ ဟုဆို၏။ထိုအသံကိုမင်းကြီးသိပ်သည်အနီးတောင်
ပို့ကြီးတွင်ရှိသောမြွေကြွားလျှင်တွင်းဝသို့ထွက်၍ ခင်ပုတ်
ဖွက်သည်နေထွက်သောကာလနိုက် သစ်ခေါင်းမှထွက်လို

သကဲ့သို့ရှိနှိပ်ပြီးအစာကိုစားသော မြွေချင်းမြွေမိုက်သည်ငါ သောနှိုက်ကျက်စားလိုသလော။ လတ်တလောသောချစ်လျှင် သင်ထွက်စမ်းလော့ဟုဆို၏။ထိုအခါဝမ်းနှိုက်ရှိသောမြွေက လည်းငါ့ကိုသင်မြွေသာမညှဉ်းပတ်သလော။ မင်းကြီးစားအံ့ သောအစာ အရသာကောင်းဟူသမျှကို ငါစားရ၍ အား လည်းအလွန်ကြီး၏။ ထုန်းတန်ခိုးလည်းအလွန်ရှိ၏။ သစ်ဥ ဖိုးမြွားစားသောက်ခါနေရသော သင်နှင့်ငါသည်အဖက်မ ဟုတ်ဟုကြီးဝါး၏။တောင်ပို့နေမြွေကလည်းနှင်ဝမ်းတွင်း၌ နေသောအဖြစ်ကိုမင်းကြီးမသိ၍သာ အသက်ရှည်စွာနေရ သည်အကယ်၍သိပုံကား။မင်းကြီးယခုခေါင်းရင်းမြှ၍ထိပ် သောသစ်ပင်ကိုနုတ်၍ညက်စွာကျိုပ်၍သောက်လျှင်။သင်အ ထိုးထိုးဖြတ်၍သေလိမ့်မည်တကား။မင်းကြီးအိပ်သာသွား သောအခါသင့်အကောင်ပါထိမ့်မည်တကားဟုဆို၏။ထိုအ ခါဝမ်းတွင်းနှိုက်နေသောမြွေကလည်းဤသို့ဆိုပြန်၏။တယ် မြှုပ်ပြုစွာငါသောရာသော အကြောင်းကို နှင်သာသိသည်မ ဟုတ်ငါလည်းနှင်သောရာသောအကြောင်းကိုသိ၏။နှင်သည် ရှေးသောအခါဥစ္စာများသောကုန်သည်ဖြစ်၍အလှူကောင်း မှုမပြုရက်စဲ့ပုံမက်ဝန်တိုလှသောကြောင့် သေသောကာလ နှင်မြစ်ချသောဥစ္စာကိုစောင့်ခြင်း၌မြှုပ်ပြုစွာဖြစ်ရ၏။ မင်း ကြီးထိပ်ခုံလျှင်ချင်းကိုသတ်၍ တောင်ပို့တွင်း၌ရှိသောဥစ္စာကို တူးခါမယူနေမည်လော။ထိုသို့သတ်ခဲ့လျှင် နှင်ဘယ်သို့ပြေး နိုင်အံ့နည်းဟုဆို၏။ထိုသို့မြွေနှစ်စင်းအချင်းချင်းဆိုကြသော စကားကို မိဖုရားသည်ဘာသာအထူးအပြားနှိုက်နားလည် သည်ဖြစ်၍ ကြားသိလေလျှင်မင်းကြီးကိုနှိုး၍ နိုးသောအခါ အားရဝမ်းသာစွာသက်ရှစ်ချီးကာက၏ မင်းကြီးကလည်းငါ့ မိဖုရားတော်ပုံတခါမျှမကဘူးဘဲယခုဘယ့်ကြောင့် ကသနည်း ဟုမေးလျှင်။ အရှင်မင်းကြီးအရှင်ဝမ်းတွင်းနေသောမြွေနှင့်

ဤတောင်ပို့တွင်နေသောမြွေသည် ဤကဲ့သို့စကားဆိုကြပါ
သည်ဟု၍အလုံးရုံမျိုးကိုချောက်ထား၍ မိဖုရားလည်းမင်း၏
ခေါင်းရင်းနားနှင့်ရှိသောဆေးပင်ကိုနှုတ်၍ကျိတ်ပြီးလျှင်မင်း
ကြီးအားသောက်စေ၏။ ထိုအခါဝမ်းနှင့်နေသောမြွေသည်သေ
၍ ညက်ညက်ကြေသဖြင့် ဝမ်းဆင်းလေ၏။ သူမြွေမင်းကြီး
လည်းပကတိချမ်းသာ၍ နံနက်အခါပင် ပြည်သို့ပြန်လာပြီး
လျှင်နန်းပေါ်သို့ဝင်၍ ထခင်ကဲ့သို့မင်းမူ၏။ ထိုအခါမှမတ်
ဗိုလ်ပါတို့က အကြောင်းကိုမလျှောက်ဝံ့ကြ ခယာဝစ်စင်းလျက်
အချင်းချင်းမေးမြန်းပြောဆို၍နေကြလေသော်။ မင်းကြီးက
ခေါ်၍အမတ်တို့ငါ၏ဝမ်းနှိုက်မေ့ချမ်းကြီးသွား၍ ဆေးဝါး
မတွေ့နိုင်သောဝေဒနာကင်ရောက်သည်ကားအခြားမဟုတ်
ထွန်တုံးပမာဏ ရှိသောမြွေဝင်၍နေသတည်း။ နန်းမှမိဖုရား
နှင့်ငါထွက်သွား၍တောသို့ရောက်သောအခါတရုသောတောင်
ပို့နှိုက်အိပ်နေရာ။ တောင်ပို့တွင်နေသောမြွေနှင့် ငါ့ဝမ်းတွင်
နေသောမြွေစကားဆိုကြသည်ကိုမိဖုရားကြားသဖြင့် ဆေး
ကိုရ၍သောက်ရသောကြောင့် ထိုမြွေအရိုးအလုံးကျေ၍
ကျသဖြင့် ငါချမ်းသာရပေသတည်း တောင်ပို့နှိုက်နေသော
မြွေလည်း ရွှေငွေအများကိုစောင့်နေသောမြွေဖြစ်သည်သင်
တို့သွား၍ရွှေငွေကိုဆောင်ကြလေကုန်ဟုမိန့်တော်မူ၏။အမတ်
တို့လည်း မင်းကြီးအမိန့်အတိုင်းသွား၍ တောင်ပို့နှင့်မြွေကို
သတ်၍ရွှေငွေကိုယူသဖြင့်အများရတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်
ရကားအလောင်းမင်းဖုံ့သောခကာ၍လူ့ခွင်နှိုက်အကြင်သူတို့
သည်တယောက်အဖြစ်ကိုတယောက်ဖော်ပြ၍ကဲ့ရဲ့ပြောဆို
ကြသည်ဖြစ်အံ့ ထိုသူနှစ်ဦးသည်မိမိ၏ပျက်စီးကြောင်းကိုမိ
မိပင်ရှာသည်မည်၏။ငွားသောအဖြစ်ရောက်၍ပျက်စီးတတ်
ကုန်၏။ပုံဝတ်သောကားသူမြွေမင်းကြီး၏ဝမ်းနှိုက်နေသောမြွေ
နှင့်တောင်ပို့နေမြွေတို့သည့်တဦး၏အဖြစ်ကိုတဦးဖော်ဆိုချေ

၌ ပျက်စီးလေသောကဲ့သို့တည်းဟု ပညာရှိတို့ဆိုထုံးရှိပါသတည်းဟုနှားတော်လျှောက်လေ၏။ သောဒကမင်းသည်းအလွန်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍သူဌေးတူလုလင်သို့စင်ကောင်းမြတ်သောထုံးစံနည်းနာကိုအဘယ်မှာအမေပင်သင်၍သိကဲ့ပါသနည်းဟုမြီးမွှမ်း၍ရွှေစင်ထသောင်ပူဇော်လိုက်လေ၏။

သဍ္ဍမ

ထိုနောက်တနေ့ရောက်၍မိုးသောက်သောအခါသောဒကမင်းကြီးလည်းသူဌေးတူသမက်ကိုခေါ်၍မေးတော်မူမြန်လျှင်အရှင်မင်းကြီးအမျိုးမ းကောင်းလူမျိုးသောင်းကိုသူကောင်းပြုကာအရှက်ရ၏။ သူများပေးသောင်းကိုစောင်း၍လိုက်ကသေပျက်ရ၏။ဟူသောစကားကိုကြားဘူး၏လောဟုမေး၏အထလုလင်ထင်ရှားဆိုပါဦးလောဟုတောင်ပန်၏။အရှင်မင်းကြီးနာတော်မူလော့။ရှေးသောအခါဝရောဏသီပြည်နှိက်သေနကအမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းမူ၏။ ထိုအခါရောဝတီမြစ်နှိက်နေသောရေပထနဂါးမင်းသည်ဖြစ်၏။အနီးအပါးနှိက်ဖားငါးစသည်ကိုရှာသော်ရှားပါးသောကြောင့် ဖားငါးရှာစားခြင်းငှါမြို့၏အနီးသို့လာ၍ မြွေငယ်အယောင်ဖန်ဆင်းလျက်ဥယန်ထွင်း၌ဖားငါးရှာစားကာနေ၏။ ထွဲနွားကျောင်းသောသူငယ်တို့မြင်၍ရိုက်သတ်ချင်းငှါဝန်းရံကြပြည်။သေနကမင်းကြီးထွက်လာသည့်နှင့်တွေ့၍ နင်တို့အဘယ်ကိုဝန်းရံသနည်းဟုမေး၏။ သူငယ်တို့ကမြွေကိုရိုက်သတ်ချင်းငှာဝန်းရံသည်ဟုဆိုလျှင် သင်တို့မရိုက်ခတ်လင့်ချမ်းသာစွာသွားပါစေဆို၍လွှတ်ပေ၏နဂါးမင်းလည်း၍မင်းကြောင့်ငါ့အသက်ချမ်းသာပေသည်ဟုအလွန်ကျေးဇူးတင်ရကား၊ ညည့်သန်းခေါင်အခါမင်း၏ထံသို့လာ၍အကြောင်းချင်းရာကိုပြောဆိုလျက်မိတ်ခင်ပွန်းပြု၍၏ထူးမြတ်သောရတနာကိုလည်းပေး၏။ထိုအခါမှစ၍ နဂါးမင်းသည်ချနစ်ရက်တကြိမ် မင်းအိမ်သို့လာ၏

မှဘ်ပြီ။ တရံသောအခါ ကာမဂုံအမှုနှိက်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိ
သောနဂါးမငယ်တဦးကိုယူခဲ့၍ မင်းကြီးအားဆောက်နှင်း
၏၊ ဤမိန်းမငယ်ကိုမမြင်သော် ဤမှန်သွာန်ကိုရှုဆ်၍ခေါ်ပါဟု
မှန်သွာန်လည်းဆင်ကဲ့၏။ ထောနကမင်းလည်းနဂါးမငယ်ကိုရှိ
မက်ရကားအပါးနှိက်မပြတ်ခစားစေ၏၊ တရံသောအခါနဂါး
မငယ်နှင့်တကွရေကန်တွင်းနှိက် ရေကစားကြသော်နဂါးမ
ငယ်သည်လူ၏ရုပ်ဝါကိုကွယ်စေ၍ ကန်တွင်းနှိက်နေသော
ရေမြွေနှင့်ရောရှက်၍နေ၏၊မင်းကြီးသည်နဂါးမငယ်ကိုမမြင်
သဖြင့်မှန်သွာန်ရှုဆ်၍ခေါ်လျှင်မြွေ၏အသွင်ကိုဖျောက်၍မင်း၏
အပါးနှိက်ထင်ရှားပြဘာ၏။ မင်းကြီးသည်းသင့်ကို မိဖုရား
မျှောဘ်ထားမှါလျက် ငါ၏ရှေ့တွင်မှင်ယှဉ် သောဇာတိရုပ်သွာန်
နှင့်မတော်မတန်ကျင့်ရသလောဟု အမြက်ထွက်၍ဝါးချွန်း
ဖိပ်ဖြင့်ပုတ်ခတ်၏၊နဂါးမငယ်လည်းပြန် ပြေး၍အဖြစ်မ ရှိဘဲ
ပုတ်ခတ်၍ နှင်လိုက်ကြောင်းဖြင့်နဂါးမင်းတို့ဂုံးချော၏နဂါး
မင်းကလည်းငါ့သွီးကိုအဖြစ်မဲ့ ပုတ်ခတ်ရသလောဟုအမြက်
ပွား၍နဂါးလုလင်တို့ကိုထောနကမင်းအားပေါက်သတ်ချေဟု
စေလိုက်၏။ နဂါးလုလင်တို့လည်းမိမိတို့အရှင် အာဏာအ
တိုင်းလာ၍ညအခါမင်း၏ အိပ်ရာဘြောင်စောင်း အောက်
နှိက်စောင့်နေကြ၏၊ မင်းကြီးလည်းအိပ်ရာလိုဝင်သော အ
ခါမိဖုရားအားဤသို့ပြော၏။ သင်မိဖုရားနဂါးမသည်မျှင်းအ
၏မျက်နှာကိုလည်းမထောက် ငါ့မျက်နှာကိုသည်းမထောက်
ငါ့ရှေ့မှောက်တွင်ရေမြွေနှင့်မလျော်ကျင့်ဘိ၍ငါခုံးမသည်
ကိုငါ့အဆွေအားမလျော်သောစကားဖြင့်ပြောကြားဘိသည်း
မသိဟုဆိုသော်။ မိဖုရားကြီးကလည်းအရှင်မင်းကြီး နဂါး
မင်းလည်းဆင်ခြင်ရပါ၏ မကြောင့်ကြလင့်ဟုဆို၏၊ ထိုစ
ကားကိုအိပ်ရာအောက်တွင်နေသောနဂါးလုလင်တို့ကြား လျှင်
ငါတို့မင်းကားသေဘိငယ်၏ စကားကြောင့် အမြက်ထွက်၍

မှားချေပြီဟုသတိရ၍ပြန်ကြလေပြီးသော်နဂါးမင်းကြီးအား ထို အကြောင်းတို့ကိုပြန်ကြား၏ နဂါးမင်းလည်းငါကားသူ ရိုက်၏ စကားကြောင့်သူတော်ကောင်းအား မိတ်ဖြစ်မှားမိ ချေပြီငါ့အဆွေကို ပူဇော်ကော်တော့မူသင့်မည်ဟု ကြံလျက် ညဦးသန်းခေါင်ယံ၌လာ၍.ပြီးသော်မင်းကြီးအားကြည်ကြည် သာသာပြောဆိုပြီးမှ သင်မင်းကြီးလိုသမျှရတနာတို့ကိုတောင်း လော့ငါပေးအံ့ဟုဝန်ခံ၏။ သော်ကမင်းကလည်းအဆွေငါ ကားအခြား ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကိုမလို ပိုးရွှချပုံးထင်ပြင်း ကျွ နွားစသောသတ္တဝါတို့၏ထသသာစကားကို ကြားသိရသော အတတ်ကိုလိုပါသည်ဟုဆို၏။မင်းကြီး၏သို့သိလိုသော်၍ မန္တာန်ကိုသရစ္ဆာယ်လော့။သူတပါးတို့အားမပေးမသင်လင့် သင်လျှင်ဦးရုံ့ဝင်၍သေရလတ္တံ့။ထို့ကြောင့်ထိုသူတပါး ကိုမသင်လေလင့်ဟုဆို၏။ မင်းသည်းကောင်းပါပြီဟုဝန်ခံ ၏။မန္တာန်ကိုသင်ယိုက်ပြီးသော်နောက်နေ့သောအခါကြီးစွာ သောဖြာသင်မန္တိုက်နေ၍ ဖျားတင်လဲတို့ဖြင့် ရောနှောသော မုန့်ခဲဘွယ်တို့ကိုစားတော်မူ၏။ထိုအခါဖျားစက်ထင်လဲစက် မုန့်နှစ်တို့သည်အထာ နံဝယ်မြေသို့ ကျသည်ကိုတရောသောပိုးပ ရွက်ထွေလေလျှင်အားရဝမ်းသာလျက်ချားစွာ သောပရွက် အ ပေါ်တို့ အား ဤသို့ခေါ်၏ အချင်းတို့ ဗာရာဏသီ မင်း၏ နန်းတော်တွင်တင်လဲအိုးကွဲသည်ဖြစ်လို့မှောက်သည်သင်တို့ သွားစားမယားစားရအောင် လာကြကုန်ယူကြကုန်ဟု ဆို၏။ ထိုပရွက်တို့မုန့်နှစ်ကိုချီ၍ဝည်ကာဝည်ကာသွားရာနိုက်မင်း ၏နန်းတိုင်ကိုတိုးမိလျှင်အကြီးဖြစ်သောပရွက်ကငါတို့သွား ရာနိုက်ကာနိုထင်နေလာသောမင်း၏ နန်းတိုင်ကိုပရွက်ခေါင်း ကြီးကအရွယ်ဖြင့်ကောင်းရှိပစ်လိုက်ဟုအဓိကာဘပေး၏။ထိုအ သံကိုမင်းကြီးကြားလျှင်ရွှင်စွာပြုံးရယ်၏။မိဖုရားလည်းမင်း ၏အပါးတွင်စေးကျက်ရှိသည်နှင့်မင်းသည်ဘယ်ကြောင့်ရယ်

ပါသိမ့်မည်နည်းဟုကြံ၏ မင်းလည်းဝေးတော်ခေါ်ပြီးလျှင်
ပလ္လင်ပေါ်နှိက်အိပ်ပျော်၍ နိုးသောကာလမိဖုရားနှင့် ဝံပယ်
ကြ၍ရေချိုး၏ ထိုအခါပယင်မိကာ အဆွေထင်မ အမြန်လာ
လော့ကာမရ ဖြင့်ငါမွေ့လျော်အံ့ဟုဆို၏ ယင်မကာလည်းအာ
မောင်ငေ့လင့်ဦးငါသည်မစင်ရ နှိက် ဥက္ကာသောကြောင့်အနံ့
မကောင်းသေးမင်းကြီးရေချိုးပြီးသော အခါနံ့သာလိမ်းသ
ထံ့ထိုနံ့ သာရေနှိက်ငါလူးမည် ရှင်မြီးဘွယ်ဖြစ်ခါမှ မင်း၏
ကျောက်ကုန်းမှာကင်း၍လိုအပ်သေါ်အတိုင်းမွေ့လျော်လေ
ဟုဆို၏။ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးကားဆောက်တည်
ရာမရသည်းစွာရယ်၏ မိဖုရားလည်း အဘယ်အကြောင်း
ဖြင့်မင်းကြီး ရယ်ပါသိမ့်မည်နည်းဟု အနေပြင်ယောင်အ
ဝတ်ပြင်ယောင်မှို၏၊ ညဉ့်တော်တည်ဖြန်သောအခါ ဟင်း
လျာလူးသော ထမင်းလုံးကျလေသည် ကြမိုးပရွက်တို့တွေ့
လျှင်ငါ့ထိုမင်းအိပ်နှိက်ထမင်းလှည်းကျိုးသည်စားလှည့်ကုန်
ယူမှည့်ကုန်ဟု အဖေ်တို့ကိုခေါ်ဖြန်၏။ ထိုအသံကိုမင်း
ကြီးကြား၍လည်းသည်းစွာရယ်၏။ မိဖုရားလည်းမင်း၏အ
ပါးနှိက်ရွှေအိုးချွေယောင်းမတိုင်၍ နေသ နှင့်မင်းကြီးဘယ်
ကြောင့်ရယ်လေသနည်းဟု ဆောက်မေ့၏ ညည့်အိပ်ရာသို့
တက်သောအခါမိဖုရားက အရှင်မင်းကြီးယနေ့ထဲ့ကြောင့်
ပြုံးတော်မူသနည်းဟုမေး၏မင်းကလည်းမိဖုရားသိ၍အဘယ်
အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုဆိုလျှင်အရှင်မင်းကြီးမိန့်တော်မူပါဟု အ
ဖန်တလဲလဲလျှောက်လျှင် ယင်ရိုယင်မရိုးပရွက်တို့ ဆိုကြ
သောအကြောင်းကိုပြော၏။ မိဖုရားလည်းထိုသစ္စာဝါတို့၏
ဘာသာသိသော မန္တန်ကိုအကျွန်ုပ်အားပေးပါဟု တောင်း
၏၊မင်းလည်းငါမပေးသာချေ သင့်ကိုပေးလျှင်ငါသေလိမ့်
မည်ဟုနဂါးမင်းမှာခဲ့ကြောင်းထိုဆို၏။ မိဖုရားသည်အပန်
များစွာမိန်းမတို့၏မာယာဖြင့် တောင်း၍မရချေသော် နှန်း

ကြက်သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ရေစသမယပုဘဲနေသော၏၊မင်းကြီး
လည်းမိဖုရားအားသနားချစ်ကြင်လှသည်ဖြစ်၍ မိန်းမနှိုင်ငံ
ကိုမသန်နိုင်ရကား ငါသေသော်လည်းသေစေမိဖုရားအား
ပေးတော့အံ့သို့ရှာ တွင် ဤနန်းတွင်းတွင်မပေ ပုသူတပါးကြွား
၍ငါ့အားကဲ့ရဲ့ကြလတ္တံ့ဥယာဉ်သို့သွား၍မိဖုရားတဦးကိုသာ
သိစေအံ့ဟုကြံပြီးလျှင်ဥယျာဉ်သို့မိဖုရားနှင့်ရထားစီး၍ထွက်
လေ၏၊ ထိုအခါသိကြားမင်းသည်ပဏ္ဍုကမ္ဗလာတင်း၍အ
ချင်းအရာကိုကြည့်ရှုသော် ဗာရာဏသီမင်းသည်မိန်းမနိုင်ငံ
သို့လိုက်၍သေတိုက်သောအမှုကိုပြုအံ့သော အဖြစ်ကိုမြင်
၍သုဇာတာမိဖုရားနှင့်တကွလျှင်စွာ လာပြီးသော်မင်းကြီးနှင့်
ပါသောဗိုလ်ပါအများကိုမမြင်စေဘဲ မင်းတို့သာမြင်စေ၍
မင်းစီးသောရထား၏ ရှေ့၌ဆိတ်ပိုဆိတ်မယောင်ဖန်ဆင်း၍
နေ့ထုန်မှဲ၏၊ရထားနှိုက်ကသောသိန္ဓောမြင်းတို့ မြင်လျှင်
အဖြစ်ထင်လတ်သည်ကား၊အနေဆွဆိတ်အခြေလေးချောင်းရှိ
သောသတ္တဝါတွင်ဆိတ်သါ၍မိုက်သည်ရှက်ကိုက်ကြောက်
ကိုက်သည်ကိုမျှမရှက်ကြောက်တတ်ဟု ရှေးအခါတပါးက
ငါတို့ကြားဘူးရ၏ သသယရှိမှာကားမျက်ဝါ၊ ထင်ထင်မြင်ရ
ပေ၏၊ပုံးတွယ်ရာနိုက်ပြုရာသောကိစ္စကို မင်းနှင့်တကွသော
ပရိသာတ်အသယ်နိုက်ပင်သင်တို့ပြုံ့ချေသည်ဟုဆို၏။ ထို
အခါဆိတ်ကလည်းဟယ်မြင်းမသား၊ငါ တို့မှာကားဆိုယ်စီး
သွားကိုခံစားရုံသာသင်တို့မှာကား ဗာရာဏသီမင်းကအခါ
ခင်သိမ်းနှာရှပ်ကြိုးထိ၍ထားသည်မဟုတ်ဘဲလျှက်တောထဲမှလု
ဖြည်သိုး ၁၍ကျွန်ခံရသည့်ငါ့ထက်သင်တို့မိုက်သေး၏တကါး
သင်တို့ထက်ထည်းရထားထက်နိုက်သရုပါသောဗာရာဏသီ
မင်းသည်မိုက်ချင်းလွန်၏တကားယင်းသို့ဖြစ်ကြလျက်တို့အ
ဖြစ်မထင်သင့်ဟုဆို၏ ထိုစကားကိုကြားလျှင်မြင်းကလည်း
သင်ဆိုတ်ငါတို့ကိုကားမိုက်သည်ဆိုသော်ဆိုတန်စေ၊သော

ကောင်းကြီးအားဘယ်ကြောင့်ရိုက်သည့်ဆိုသနည်းဟုမေး၏၊
အားဆွမြင်းသင်တို့မင်းသည့်မိန့်မှဖျင်း၏အလိုသို့လိုက်သော
အါးဖြင့်မိမိအသက်ကိုရှုခ၍ထော်မထေါးနဂါးပေးသေါဂေါထေါ
ထိုမိမှရားအားပေးမည်ဟုယခုထွက်လာသည်။၌ဂေါထေါကို
သင်၍ဖြိ လျှင်မင်းကြီးလည့်းခေါ်ထိုသေင်း၍မချွတ်သေတော့မည့်
စကား။ထိုအည့်လျက်ႏ သက်ကိုမခံမျှောဘဲလော်ခြင်းကြောင့်
၌မင်းထောက်ရိုက်သည်သူမရှိဟုဝါဆိုသတည်းဟု၍ ဆိုပေ
၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်မြင်း ကလည်းအဆွေဆိတ်၌အ
တိုင်းမှန်လျှင်ဆိုထိုက်ပေ၏ဟုဝန်ခံ၏၊ ထိုခဏာနိုက်ဆိတ်မ
ကနက်လှသော ရေတွင်းနိုက်ရှိသော မြက်ပင်ကိုမြင်၍ချစ်
လင်ဆိတ်ရို၊ထိုမြက်ပင်ကိုကျွန်ုပ်စားချင်သည်ယူ၍ပေးပါဟု
ဆို၏။ဆိတ်ရိုကလည်းဟယ်ဆိတ်မ၊သူတရာလောကီအဝေဝ
နက်စွာလှ၍သောကား တွင်းနိုက်ရောက်သောမြက်ကိုသက်၍
ယူချေလျှင်ဥဒေါင်းမြောင်းပျံ၍ခါကျ၍ဝါသေရတော့မည်
ထောကား။ဝါးတည်းသေမှုမသွေဝရှောင် သင်းရောင်ကောင်းစွ
ဆိတ်သင်လှနှင့်ရှင်မခံနရစ်ထိမ့်သတည်း။ထို့ကြောင့်ဝါမယူ
ချေဟုဆို၏။ ဆိတ်မကလည်း အရှင်ဆိတ်ရို၌မြက်ကိုမှရ
အောင်ယူ၍ါမပေးပါသော်အစာမစား၍ကြို၌တွင်နေ၍သောပါ
တော့အံ့ဟုမိန်းမသာကိုပြု၏။ဆိတ်ရိုကလည်းအဆွေဆိတ်
မ။၌တွင်းနက်နိုက်မြက်ကိုမရသောကြောင့် ရှင်မသေလျှင်
သေတော့မှုဝါသက်မသေရှိရချေမှု သင်မှုထပါးဆိတ်များ
နှင့်ပျော်ပါးဦးအံ့ မချွတ်တည်း။လင်အသက်ကိုမထွက်မလိုက်
မိန်းမရိုက်ကိုကြိုက်၍ဘယ်အကျိုးမနပ်တည်း။ မိန်းမအလို
လိုက်၍သေထိုက်သို့ဝင်မည်ဟု လာလေသောသနကမင်း
ကြီးကဲ့သို့ ငါ့ကိုသင်မှတ်ရန် သံတောဟုဆို၏။ ထိုသို့ဆိ
ရိုးသွန်တို့ဆိုကြသောစကားကို မင်းကြီးကြားလျှင်သတိရ၍
၌ဆိတ်ရိုဆိုသောစကားလည်း။ သင့်ပေစွဟု နှလုံးထား

လျက်ဥယာဉ်ကစား၍သာလျှင်မိဖုရားအားမနှောင့်မပေးဘဲနှင်း
တော်လျှို့ပြန်တော်မူ၏။ မိဖုရားအတွေတွေမာယာ ပြုသော်
လည်းသင်သောလိုလျှင်သောတော့ငါမသေစံ့ပြီဆို၍သာတည်
တန့်စွာမင်းပြုတော်မူ၏။ထို့ကြောင့်ရကားမင်းတို့သည် အ
မျိုးမကောင်းသော မိန်းမယောက်ျားကို အပြီးထား၍ သူ
ကောင်းမပြုရာ။သူကောင်းပြုကရက်မွှယ်ရ၏ဟူ၍ရင်း။ သူ
ညွှင်းဖျောင်းသည်ကိုစောင်း၍ပိုက်ကသေဖျက်ရ၏ဟူ၍ဂိုး
စကားဆိုရိုးဖြစ်လေသတည်း အဆောင်းမင်းဖြတ်ထိုသော
ကမင်း၏အကြောင်းကိုထောက်၍ ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်ယု
မှတ်လောက်သောစကားဖြစ်မှကားလျှတ်မဆိုထားတိရို့ဆွာန်
၏စကားကိုသော်လည်းယုမှတ်ရာသည်ဟူ၍ဖျောက်ပေ၏
သောဒကမင်းကြီးကလည်းအဘလုလင် ထို့ဝင်ကောင်းဖြတ်
သောတိုး၀ံကိုသယ်မှာခဲ့ည်းခံ၍အမောင်တာတိချေသနည်းဟု
ပြီးပ၍ရွှေဝင်တဆောင်ပူဇော်ပေ၏။ ။အဒွှမ

နောက်တနေ့မိုးသောက်ပြန်သော်သုဓွေးတူသမက်ကို
ခေါ်၍ရှေးနည်းမေးတော်မူပြန်လျှင်။ အရှင်မင်းကြီးနာဝတော်
မူဦးလော့ရှေးသော့အခါဝဗွာဟုရပြည့်နိုက် ဗန္ဓုရသောမင်း
သည်နှုရိုနာဗွဲသည်ဖြစ်၍ထိုအနာကိုဖျောက်ငံ့သောငါဆေး
ဝါးရှာ၍ဝေးပါသော်လည်းမပျောက်နိုင်သုံးနှစ်တိုင်တိုင်ရှိလေ
၏။တနေ့သောအခါထိုအနာမှလွှတ်ချင်လှသောကြောင့် ရွှေ
ဝင်တဆောင်ကိုထုပ်၍မင်းချင်းယောက်ျားတို့ အား ပြည့်ကို
လှည့်၍ကြွေးကြော်စေ၏။ငါ၏အနာကိုလွှတ်အောင်ကုနိုင်မှု
ကား၏ရွှေတဆောင်ကိုလည်းပေးမည်အိမ်ရွှေအရာကိုလည်း
ပေးမည်ဟုဟစ်ကြော်စေ၏။ထိုအခါဆေးဆရာနိုက်လိမ္မာလှ
သောသတားတဦးသည် ငါလွှတ်အောင်ကုမည်ဆို၍ ရွှေကို
သိမ်းယူ၏။မင်းချင်းတို့လည်းထိုအကြောင်းကိုမင်းကြီးအား
လျှောက်ကြားသော်။ထိုသမားကိုခေါ်စေ၍ မေးတော်မူသည်

ကာ။ အမောင်ဆရာသည်အနာတိုလွှတ်စေအောင်ကုမည်ဆိုသော်ကိုယ်လက်ဘွင်ဆေးရှိပြီလောဟုမေး၏မရှိသေးပါရှာရဦးမည်ဟုလျှော်လျှင် သင်အဘယ်ဆေးကိုလိုသနည်းဟုမေး၏။သမားကလည်း အရှင်မင်းကြီးဂင်္ဂါရေကိုင်းထိမ္မဝန္တာတောင်၌မော်နာသင်္ဘောအိုင်ဝယ်ဇိဂ္ဂါမည်သောဌက်တို့၏အလိုရှိပါ၏။ ထိုငှက်နှင့်ရေကိုရမှကျွန်ုပ်ကုသနိုင်ပါမည်ဟုလျှော်၏။ထိုအခါပြည်တွင်ရှိသောမုဆိုးတို့ကိုခေါ်၍ သင်တို့သည်ဇိဂ္ဂါမည်သောငှက်ကိုမြင်ဘူးကြ၏လော၊ဖမ်းနိုင်ပါမည်လောဟုဆုံစမ်း၍ မုဆိုးခြော်သောင်းတိုင်တိုင်မဖမ်းနိုင်ပါမမြင်ဘူးပါဟုလျှောက်ကြ၏။ မုဆိုးနှစ်ယောက်တွင်တယောက်ကကားကျွန်ုပ် ဂင်္ဂါရေကို ဆောင်နိုင်ပါ၏ဟုဝန်ခံ၏။ တယောက်ကလည်း ဇိဂ္ဂါမည်သောငှက်ကို ဖမ်းနိုင်ပါ၏ဟုလျှောက်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကိုသာရိက္ခာစားနပ်ပေး၍လွှတ်လိုက်လေလျှင်ဂင်္ဂါရေဆောင်အံ့သောမုဆိုးလည်းဟိမဝန္တာသို့သွား၍ဂင်္ဂါရေကိုယူဆောင်ကာသက်ပေ၏။ငှက်ဖမ်းမုဆိုးလည်းဟိမဝန္တာတောင်ကိုမော်နာသင်္ဘောအိုင်သို့လာ၍ ဇိဂ္ဂါမည်သောငှက်ကိုကောင်းကင်ပိုက်ဖြင့်ထောင်၏။ ထိုသို့ထောင်သောအခါဇိဂ္ဂါငှက်ကိုကားမသိယင်သောင်ကိုသာမိလေ၏။ဇိဂ္ဂါငှက်ကလည်းငါ့ခင်ပွန်းယင်သောင်ကိုမိလေပြီ လွှတ်စေအောင်ငါကူမည်ဟုပိုက်သို့ဝင်၍။ထိုးသဖြင့်ဇိဂ္ဂါငှက်ကိုလည်းမိပြန်၏။မုဆိုးလည်းယင်သောင်ကိုလွှတ်၍ဇိဂ္ဂါငှက်ကိုယူ၍လာခဲ့သော်။ငှက်က၏သို့ဆို၏။ အနောင်မုဆိုးငါ့ကိုမင်းကြီးအားဆက်သော် အမောင်ဆုထောက်ဘယ်မျှရလိမ့်နည်း။အသက်မွေးလောက်အောင်ရွှေဒိုးငွေဒိုးကို ငါပြွန်မည်ငါ့ကိုလွှတ်ခဲ့ပါ။မလွှတ် မဲ့ယူ၍မင်းကြီးအားဆက်သော်လည်းလေအက်တကျိုးကွမ်းတရာမျှ အနောင်ရမည်မဟုတ်ဟုဆို၏။ထိုမုဆိုးလည်းမလွှတ်ပဲယူ၍မင်းကြီးအားဆက်လေ၏

ဂင်္ဂါရေနှင့်ဌက်ကိုရသော် ထက်တူစွာသောဆေးသွားသည်း ဌက်မျိုးခြကိုကိုင်၍မင်းကြီး၏ ကိုယ်ထက်နှိက် ထားပြီးမှ ဂင်္ဂါရေဖြင့်သွန်းလေ၏၊ ထိုရေစင်ကိုခံရသောခဏာနှိက်မင်းကြီး၏ခူပိန္နသည်အလွှားတွှာ၍ပြကတေ့ချမ်းသာရလေ၏ ဓနုရသေနမင်းလည်းဆေးသွားအား များစွာဆုလာဘ်ပေး၍ အိမ်ရှေ့အရာနှိက်ထား၏၊ဌက်ဇဂ္ဂါတို့လည်းငါ့နှိက်အလွန် ကျေးဇူးကြီးပေသည်ဟုဖျားလူးပေါက်ပေါက်တို့ကိုများစွာ ကျွေး၍သွတ်ပေ၏၊ဌက်ခတ်မုဆိုးကိုကား မည်သည်ဆုရှုမ ပေးဘေ၊ သင်အလိုရှိဘိုင်းငါနိုင်ငံတွင်နေလေဟူ၍သာခရိ၏။ ထိုအခါဇဂ္ဂါဌက်ကမင်းကြီးပြသသော်ထက်နှိက်နား၍ရိုက်စွ ထကား၊ ရိုက်သုံးပါး သွန်းစွဘကားသွန်းသုံးပါးဟူ၍ ဖြည် ၏၊မင်းကြီးကထိုအသံကိုကြား၍အရိုက်သုံးပါးဟူသည်အ ဘယ်နည်း၊အသွန်းသုံးပါးဟူသည်အဘယ်နည်းဟု မေးသော် ရှိသော်မင်းကြီးငါလည်းအလွန်ရိုက်၍အလွန်သွန်း၏၊ဌက် ခတ်မုဆိုးလည်းအလွန်ရိုက်၏အလွန်သွန်း၏၊မင်းကြီးလည်း အသွန်ရိုက်၏အလွန်သွန်း၏ဟုပြောပေ၏၊မင်းကြီးကဘယ် သို့ရိုက်ပါသနည်းသွန်းပါသနည်းဟုမေးလျှင်၊အရှင်မင်းကြီး မုဆိုးသည် တောသို့လာ၍ ဘောင်းကင်ရိုက်ဖြင့် တောင် သောကာလ ငါ့ကိုမမိ ယင်ဘောင်ကိုသာ မိလျက်၊ ယင် ဘောင်အတွက်ကြောင့်ငါအမိခံရသည်၊ မင်းကြီးမသက် သေ၍သာငါ့အသက်ချမ်းသာသည်၊ထို့ကြောင့်ငါလည်း အ လွန်ရိုက်၏၊ ရိုက်သောကြောင့်သွန်း၏၊ မုဆိုးလည်း လမ်း နှိက်ငါ့ခိုသည်၊ ငါ့ကိုမင်းအားဆက်သော်လည်းလာဘ် တရိုး ကွမ်းတရာစ္စသင့်ကိုမပေးရာ၊ ဤကာသာငါ့ကိုသွတ် မှုအသက်မွေးလောက်အောင် ရွှေအိုးငွေအိုးကိုငါ့နှင်းမည် ဆိုပါသည်ကိုနားမထောင် အရောက်ဆောင်၍ မင်းအား ဆက်ဘိသည်၊ထို့ကြောင့်မုဆိုးလည်းအသွန်ရိုက်၏သွန်း၏

ဟုဆိုသတည်း။မင်းကြီးလည်းငါ၏ ကိုယ်ကိုရေစင်သွန်း၍ ခံရသဖြင့်အားကြီးလှသောစူရို့အနာ မှလွတ်ပါတုံသေး၏။ ငါ၏အသားကိုစားရမူကားမအိုမသေအသက်ရှည်စွာနေရ ရာ၏။ ထိုဖြစ်လျက်ငါ့ကိုလွှတ်သောကြောင့် မင်းကြီးအား ရိုက်သည်သွန်းသည်ဟုငါဆိုသတည်း။ဟုပြောကြား၍မြဲသာမိ ဖျားမှုမူလေ၏ စွဲရသောနမင်းသည်းငှက်သားကိုပါ၊ရလျှင် မအိုမနာမသေသဟူသော စကားကိုကြား ရလျှင် ငါ၊ဖိဝါလှ သောငှက်၏အသားကိုမူမစားရသေဟုနောင်တကြီးစွာဖြစ် ၏။ထို့ကြောင့်ရကား အလောင်းမင်းဖွဲ့ ဘောဓကဖြည့်ကျင့် သော်နှင်း မင်းတကာတို့သည် အရေးအရာ ရှိသော ခါမှ ပညာရှိဘိန့်နှင့်နှိုင်းညှိ တိုင်ပင်၍အင်ခြင်တွေးတော၍သာပြု သင့်စွာ၏။ ဤသို့မင်းထကာတို့ကျင့်အင်သော တရားကိုဆို ပေသော်ဘောဓကမင်းသည်းအလွန်အားရ၍ အဘလုလင်သို့ ခင်သောဇေမိစ္ဆာယ်ကိုအတာယ်မှာထတ်ခဲ့ ပါသနည်းမကြွား နှာရေဝပုံးထုံးမြိတ်လှပေ၍ဟုပြီးမွမ်း၍ရွှေတဘောင်ဖြင့်မူဇော် လိုက်၏။ ။နဝမ။

ထို့နောက်ဗိုဓိသောတ်တနေ့ရောက်သော် သူဌေးတူသ မက်ကိုခေါ်၍မေးမြဲမေးတော်မူပြန်၏ သူဌေးတူလည်းမင်း ကြီးရွှေဝယ်ဘိဝ်မွေ့ကျစ်လစ် ရထစ်တုဝ်၍ ဤသို့ခွါးတော် လျှောက်၏၊ အရှင်မင်းကြီးသွန်လေပြီးသောအခါ တိမဝန္တာ တောခန်းဝါနှိုက် မုဆိုးတယောက်သည်သားငါးဖြစ်ခါရှာ၍ လည်ရာဘွစ်ကျွားတခုကိုတွေ့၍ ထိုကျွားကိုလေးဖြင့်ပစ်ခဲ အုံဟုဖြင်၏၊ကျွားလည်းမုဆိုးကိုစားဆဲ့သောဌါရောင်းကာ လိုက်သ၏၊အနီးသို့ရောက်သောအခါမုဆိုးလည်းမပစ်သာ ၍ပြေးရလေ၏၊ ထုရေးလောင်းမျောက်မင်းဖြင်သော် မုဆိုး အားသနားး၍သစ်ပင်ထက်သို့မ၍တင်ပေ၏၊ ကျွားကလည်း သစ်ပင်အောက်သိုလါ၍အလောင်းမျောက်မင်းဤမုဆိုးကားသမင်

ဝိုင်ဆတ်စေသောသတ္တဝါတို့ကိုပစ်ခတ်ခါစားသော လုယုတ်တည်း။အဘယ်အကျိုးကျေးဇူးရှိ၍ သစ်ပင်ထက်သို့တင်သနည်း။ဤမုဆိုးကိုတွန်း၍ချလော့ငါစားအံ့ဟုဆို၏။မျောက်ကလည်းအဆွေကျားလူဟူသည်ကား။သက်ရှိသတ္တဝါတွင်သါလွန်၍မြတ်ပေသည်။သင်မစားထိုက်ပေဟုဆိုလျှင်။ အသင်မျောက်မင်းလူပင်ဖြစ်သော်တည်း သူတော်ကောင်းမဟုတ်သူယုတ်တည်း ထို့ကြောင့်စား ထိုက်၏ဟုဆို၏။ သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကြောင်းကိုဆိုဦးလော့ဆို၍ မျောက်ကမေးမြန်လျှင်။အရှင်မျောက်စေ့စေ့နားထောင်၊ ရှေးသော်အခါဂင်္ဂါမည်သောရွာနိုက်ယဉ္စမည်သောပုဏ္ဏားသည်တောသို့သွားရာရေငတ်၍ရှာလေသော်ရေတွင်းတခုကိုမြွေဆွဲအင်တွဲနှင့်ထကွ ရွှေ့သတည်း။ထိုတွင်းထဲနိုက်လည်း လူတယောက်မျော်တရုကျားတစီးမြွေကြီးလည်းတခုချေလျှက်ရှိ သတည်း။ထိုပုဏ္ဏားသည်ရေငင်အံ့ဟုအင်တွဲကိုချသော်။တွင်းထဲနိုက်ရှိတော့သတ္တဝါတို့ကအရှင်ပုဏ္ဏားငါတို့ကို ဆယ်ပါဟုဆို၏။ထိုပုဏ္ဏားလည်း သနားဖွယ်သောကြောင့် အင်တွဲကြိုးကိုချ၍ရှေးဦးစွာမျောက်ကိုဆယ်၏၊ မျောက်လည်းအပေါ်သို့ရောက်သော်ပုဏ္ဏား၏ခြေကိုဦးတိုက်၍ အရှင်ပုဏ္ဏားအရေးကြီးစွာရှိသော်ကျွန်ုပ်ကို ရောက်လာပါမလာနိုင်လျှင် တောင့်တပါကျွန်ုပ်ကျေးဇူးဆပ်ပါမည် ဤရေတွင်းဝယ်ကျားလည်း တစီးမြွေလည်း တခုလူသည်းတယောက်ရှိရစ်၏။ ထိုသူတို့ကားသူတော် မဟုတ်သူယုတ်တည်းဟုဆို၍ သွားလေ၏။ထိုသို့ဆိုသော်လည်းပုဏ္ဏားသည်သနားဖွယ်သောကြောင့်ကြိုးကိုချ၍ကျားကိုဆယ်၏။ ကျားကလည်းအရှင်ပုဏ္ဏား ကျွန်ုပ်ကားအပ္ပဏာမည်သောတောအုပ်၌နေသောကျားတည်း။ ဥဒ္ဓာမရှိသော်ငိုးကြောင့်ကြဲကြီးစွာရှိသော်ငင်းလေကဲ့ပါကျွန်ုပ်ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်ရေတွင်း၌ ရှိသောသူကား သူယုတ်တည်း

ဟုဆို၍သွားပြီ၊ ထို့နောက်ကြိုးကိုချ၍ မြွေကိုဆယ်ပြန်၏၊
မြွေကလည်းအရှင်ပုဏ္ဏားငါကား မင်း၏ဆိပ်ပါးတော်ပင်ရှိတွင်
နေသောမြွေတည်း၊ ယခုအသိမည့်ကို၏ နောင်သော်ခါအခါ အရေး
ကြီးရွာတွေ့ကြုံလျှင်ငါ့နေရာသို့လာ၍အမည်ကိုခေါ်ကာငါတော်င့်
လပါလော့ငါကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။ ရေတွင်း၌ရှိရစ်သောလူ
ကားသူယုတ်တည်းဟုဆို၍သွားလေ၏။ ထို့နောက်ကြိုးကိုချ
၍လူကိုတည်းဆယ်ပြန်၏၊ လူလည်းအပေါ်သို့ရောက်သောအခါ
အရှင်ပုဏ္ဏားငါကားပြည်တွင်း၌နေသောကုလားတည်း၊ ရွာ
လည်းများ၏ အရေးရှိသောအခါငါထံသို့လာပါ၊ သင်ကယ်ပေ
သော အသက်တိုးကိုဆပ်ပါအံ့ဟုဆို၍ ပြည်သို့ဝင်လေ၏။
ပုဏ္ဏားလည်းအစဉ်းလည်၍သွားသဖြင့် မျောက်နေရာသို့ရောက်
သောအခါမျောက်ကလည်းအသက်သခင်လာပေသည်ဟု၍
များရည်ကိုကြွခဲ့ဖက်နှင့်ထုပ်၍ကောင်းမြတ်သောသစ်သီးတို့
ကိုသည်းယူ၍ပေးသပ်၏၊ ထိုသွားမည့်သောပုဏ္ဏားလည်းအား
ရဝမ်းသာစားသောက်ခါသွားလေ၏။ ထို့နောင်အသွားမည်
သောတောသို့ရောက်ပြီး ချော်ထခင် ကျားလည်းငါ့အသက်
ကိုကယ်ပေသောပုဏ္ဏားရောက်လာသည်ဟု ကောင်းမွန်စွာ
နေပြီးသော်အမတ်ကြီး တယောက်ကိုရှေးကကိုက်စား
၍ဝတ်စားတန်ဆာရွှေငွေအဖျားလက်စွပ်လက်ကြပ်ရှိသည်
များကိုသင်ခေါင်းတွင်းသွင်း၍ထားသည်နှင့် ထိုအဖျားတို့ကို
ယူခဲ့၍ အရှင်ပုဏ္ဏားအားအသက်တိုးဆပ်ပါမည်ဟု ပေးလေ
၏၊ သဖွါ်ပုဏ္ဏားလည်းကျားပေးလိုက်သော အဖျားအလုံးရုံကို
ယူ၍မိမိကာအသက်ကယ်ဘူးသော ကုလားအိမ်ကိုသွားလေ
ပြီးလျှင်၍သို့ဆို၏ အချင်းကုလား သင်နှင့်အတူရေတွင်းနိုက်
ကျ၍ ငါကယ်ရဘူးသောကျားသည်ငါ့အား ကျေးဇူးဆပ်
ပါမည်ဟု၍ပေးလိုက်သည်၊ ဤတန်ဆာကားအဘိုးတန်မျိုးကိုက်
အံ့နည်းသင်သည် လူတို့ဘောင်တွင်အိမ်ဖြင့်ပိုမှာသူဖြစ်၍

တိုင်ပင်ခြင်းငှါသွားသည်ဟုဆို၏ ထိုကာလအခါလည်းအရှင်
ဗုဒ္ဓါး၏ဘိမ်တွင်နေလင့်ဦးငါသွား၍အတိုးနှာချွန်းပြည်ဆိုင်၍
မင်းကြီးအိ သို့သွားလေပြီးသော်အရှင်မင်းကြီးရှေ့တနံ့ဆာ
ကိုမိုးသောသူဗိုးတခယာက်သည် ကျွန်ုပ်အိမ်နိုက်တည်းဖွာ
၍မင်းကြီးဘ်ဘုံးတော်မူဟုလျှောက်၏မင်းလည်းထိုဗုဒ္ဓါး
တို့ဘဝ်းခေ၍ဟယ်ဗုဒ္ဓါး၏တန်ဆာကိုသင် ဘယ်မှာရသ
နည်းဟုမေး၏ ကျွားရေတွင်းနိုက်ကျသည် တိုဆယ်သော
ကြောင့်ကျွန်ုပ်တိုအသက်ဘိုးဆပ်လိုက်ပါသည်ဟု လျှောက်
၏ထိုစကားကလည်းဟယ်ဗုဒ္ဓါးကျွားဟုတပြီးကား ၎င်တံ
ဆာကိုဘယ်မှာရချေအံ့ နည်းယုံဘွယ်မရှိသည်ကိုသင်မဆို
ရင့်ဟုဆိုလျှင် ထိုစကားကိုကြားလျှင်မင်းကြီး ကလည်း၎င်
ဗုဒ္ဓါးသည်ဗိုးကေနှမ်း၏ ငါ့ကျွန်ဖြစ်သောအမတ်ကြီး
တို့ သတ် ၍ အ ဝတ် တန် ဆာ တို့ ကို ယူ ထား သည်။ ထို
ကြောင့်လူကိုသတ်သောသူဗိုးကိုသတ်လေဟု၍အာဏာသော
တို့ကိုစေ၏ သူသတ်တို့လည်းနှောင်ကြိုးချည်၍မြို့ကိုလည်
စေသော်မြေနေရာဖြစ်သောခတောင်ပို့၏ဒနိုးခရီးလမ်းနိုက်
၌သို့ထို၏ ခြေဘ်ရေတွင်းနိုက်ငါဆယ်ထင်အံ့သောအခါ
မြွေမျှောက်ကျွားတို့သည် တွင်းနိုက်ရှိသောသူကာသူယုတ်
တည်းဟုပြောပြေသည်။ ၎င်သို့ပြောပြေကျ၍သူ၏အသက်တို
ငါကယ်မိသောကြောင့်ဘေးကြီးလာရတွေ့ရဘိသည်ဟုမြည်
တမ်း၏ ဒီစဝဒသော အမည်ရှိသောမြွေသည်ဗုဒ္ဓါး၏ မြည်
တမ်းသောစကားကိုကြားလျှင်ငါ့ကျေးဇူးရှင် ဗုဒ္ဓါးသည်
ကြောင့်ကြကြီးစွာဖြစ်ချေသည်။ ၎င်အရာနိုက်ငါ၏ကြံရေး
သာဖြစ်တော့သည် ဟုနှလုံးထား၍ အနိုးအပေါ်ဖြစ်သော
ကျောင်းနိုက်မင်းကြီးသမီးတော်ပညာသင်၍နေသည်နှင့်ထို
မင်းသမီးကစား၍ နေရာဝယ်မြွေသွား၍ခဲလေ၏ ထိုဝေဒနာ
ကိုးမျှားစွာသောသမားတို့ကုသစေသော်လည်း မလွှတ်မြွေဆိပ်

မကျွန်ုင်၊ ထင်လှစွာသောသာသမားတယောက်ဘာညီမင်းသမီး ကိုထုတ်ချွင်း၍မေးသောင်ဤသို့ဆို၏၊ ငါ့ကိုလူသာမညာကုန်၍မ လွှတ်ရာဇဝတ်နှင့် ယနေ့ရ သွားရသောပုဏ္ဏားကျမှလွှတ်မည် ဟုဆို၏၊ မင်းလည်းထိုစကားကိုကြားသော် ပုဏ္ဏားကိုခေါ် စေ၍ ထယ်ပုဏ္ဏားငါ့သို့နိုက်မြွေဆိပ်ဖမ်းသည်ကို သင်ကုမှ လွှတ်မည်ဟုဆို၏ ထုံသို့လွှတ်မှုကားငါ့သမီး အသက်တိုးမြွေ သုံးရာပေးအံ့ဟုဆို၏ ထိုပုဏ္ဏားကလည်းမိကယ်တူးသော မြွေသင်ကြားလိုက်သော ဂါထာကို တင်ပြီးဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကုပါမည်ဟုဝန်ခံ၍ မင်းသမီးထံသို့ကပ်ပြီးသော်၊ ဉုံ ဘုရားတရားသံဃာမြတ်အာဘာနှင့် ငါကျေးဇူးရှင် လျှင် လျှင်ကျစေ ဖွ်ဖွ်ဆို၍မန်းပြီးမှ လက်ဖြင့်သပ်၍ချ၏၊ ထိုခဏ၌ မြွေဆိပ်ချောကျ၍ရွှကင်းစင်လေ၏ မင်းကြီးကလည်း ငါ့သမီး၏ပုဏ္ဏားကြောင့်ချမ်းသာပေသည်ဟု ရွှေသုံးရာ ရ လာတင်ပေး၍အသက်ဘေးမှလွှတ်စေ၏၊ အစေ့မျောက်၏ သက်သေ ကိုထောက်၍လူတို့သည်သူ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်သေးဆွေ ငါ့ကိုကျည်းဆဲတတ်၏၊ ထို့ကြောင့်သင် သည်မှဆိုးကို မမစထင့်တွန်း၍ ချလိုက်ပါငါစားအံ့ငါတို့ ကျားသည်သာလျှင်ကျေးဇူးကိုသိတတ်ပါသည်ဟုဆို၏၊ ထို စကားကိုကြားလျှင် မျောက်မင်းကလည်း ဤသို့ဆိုပြန်၏၊ သင်တို့ကျားမျိုးသည် သနားခြင်းကင်းလျက်သူ့အသက်ကို သာစားတတ်ရကားတရားမရှိသူ ဧတပ်မယုံတ်ချေဟုဆိုလေ သော်၊ကျားကလည်း ငါကဲ့သို့တိုးစံသက်သေပြပြီးလော့ဟု ဆိုပြန်၏၊အစေ့ကျားနားသောင်ရွှေသောအခါ နှမှုငါတော နိုက်ကျားတခုကိုမြွေခဲ၍လဲနေရာ ထင်လှစွာသော ဆေးသ မားသည်ဆေးဝါးမန္တန်ဖြင့်သဖြင့်လွှတ်လေ၏၊ ထိုသို့လွှတ် သောအခါကျားယုတ်မာသည်၊ မန်းတာသောသမားကိုဝင် ကိုက်၍ဖြိုနိုက်အောင်းကာနေသတည်း၊ ထို့ကြောင့်သင်တို့

ကျားသည်သူတပါးကျေးဇူးကိုမသိတတ်ဟုငါဆိုသတည်း။ ထင်းသို့တောင်း၍မရသဖြင့် ကျားသွားလေသော် နေ့ခက် ညည့်ရောက်သောအခါ မျောက်မင်းသည်မုဆိုးအား ဤသို့ ဆို၏။ အချင်းမုဆိုးငါသည်အမောင်အထက်တွင်အိပ်ပက် ဦးအံ့သင်စောင့်၍နေပါ ပရိယာယ်များစွာဖြင့်ဖြည့်ပတ်ထော တတ်သောကျားသည်သင့်အား မျောက်ကိုတွန်းချလိုက်ဟု ဆိုလတ်၊ ဆိုသော်လည်းမချပါလင့်ငါစိတ်ချ၍အိပ်ပါရစေ ဆို၍မုဆိုးပေါင်ထက်နှိုက်ခေါင်းတင်၍အိပ်လေ၏၊ ထိုအခါ ကျားသည်၊ သစ်ပင်အောက်သို့သွား၍ လူသားမုဆိုးသင်နို ထိုးသောမျောက်သည်သူကောင်းမဟုတ်အကျင့်သည်းပုဘ် ၏။ရိုက်လည်းရိုက်၏၊ ဤသစ်ပင်နှိုက်အတူမနေလင့်တွန်း၍ ချလိုက်ဟုဆိုပေ၏၊ထိုမုဆိုးကလည်းငါတိုးကွယ်ရပေသည် မိဘနှင့်တူသည်အသက်မှ၍ ချရအံ့နည်းဟုဆိုလျှင် မုဆိုး ရှေးသူဟောင်းတို့ဆိုရိုးစကားကို သင်မကြားဘူးသလော မျောက်ကိုဖက်လျှင်ကြက်သရေတသိန်းယုတ်၏၊မျောက်ကို မွေးလျှင်သားရေအလွှန်ယုတ်၏ဟူသတည်း၊ ရှေးထုံးကိုငါ ဆိုဦးအံ့ သင်နားထောင်ရှေးသောအခါရမ္မာဝတီပြည်ကိုအ စိုးရသောမင်းတယောက်သည်၊ မျောက်ထီးတခုကိုမွေး၍ လူတို့စကားကို နားလည်အောင်သင်၏၊ နားလည်သောအ ခါထက်ဘုံးတော်သံလျက်ကိုပေး၍ စောင့်ရန်သူဟူသမျှတို့မ လာရအောင်သင်စောင့်ဘိဟုအစောင့်ထား၏၊တနေ့သန္တက် မင်းနှင့်မိဖုရားသည်၊ လပ်လပ်သောပန်းသုံးပွင့်ကိုပန်လျက် သလွန်ထော်ထက် အိပ်စက်ကြလေသော်၊ ပိတုန်းတခုသည် ပန်းရက်သောက်အံ့သောငှာ မင်းကြီး၏လည်တွင်နားလေ ၏၊ မျောက်ကမြင်လျှင်အရှင်မင်း၏လည်ပင်းနှိုက်နားရသ လောဟုသံလျက်ဖြင့်ပိတုန်းကိုခုတ်ဘိ၍ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးလုံး လည်ပြတ်၍သေခဲ့၏၊ အသေမှုဆိုးတို့ကြောင့် မျောက်ကို

သည့်သူဧ တော်ကောင် မဟုတ်ယောက်လည်းယောင်္ကျား၏။ ရိုက် လည်းရိုက်စွာ၏၊ မုဆိုးပေါင်းဖက်ချာနိုင်သသိုက်တွင်နှိပ်စက်မှု ဖြစ်သည်ဟု့ကြောင့်တွန်းချလိုက်ဟုဆို၏။ မုဆိုးလည်းဖြော ဖန်များသောပုံကြည့်ရကား။ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းကို တွန်းချဘိ၏။ မျောက်လည်း ခြုံသော်တောက်ကျ၍ လေသော် အောက်ကနေသောကျားသည့်ဇက်သားကိုချပ်လေ၏၊ ထို အခါမျောက်မင်းသည်းထန်စွာရယ်၏၊ ကျားကသင်ဘယ့် ကြောင့် ရယ်သနည်းဟုမေးလျှင်။ ခင်ပညာမရှိရိုက်သော သော ကြောင့်ရယ်သည်ဟုဆို၏ ဘယ့်ကြောင့်ရိုက်သည် ဆိုသ နည်းဟုမေးပြန်လျှင်၊ သင်ကျားငါတို့မျောက်မည်သည့်ကား ထပါးသတ္တဝါကဲ့သို့အသက်ဝမ်းတွင်းမှာမရှိ သစ်ဖင်ထက် နေရာ၌ကျသော်သေမည့်ပိုးရကားအမြီးများနှက်သသာအ သက်ထားသည်။ ထိုအကြောင်းကိုမသိရှာ၍ငါ၏ ဇက်ကို သင်ချပ်၍ားလေသည်ဟုဆို၏။ ကျားလည်း ယုံလေရကား ဇက်သားကိုလွှတ်၍အမြီးများကိုချပ်ပြန်၏၊ မျောက်မင်း လည်းအမြီးကိုအပြတ်ခံလျက်ရုံးထွက်၍ သစ်ပင်ထက်သို့ တက်လေ၏။ မုဆိုးလည်း မျောက်တက်သောချင် လွန်စွာ ကြောက်ရကားရိုက်ရိုက်တုန်တီ၏။ မျောက်မင်းလည်းကြော ကြောင်းကိုသိလေသော်။ အသနောင်မုဆိုးမကြောက်လင့် သင့် ကိုငါမနှိပ်စက်အံ့။ ငါလက်လွှတ်၍သာကျသည်ဟု နှလုံး ဖြေတော့ဆဲ့ဟုဆို၏။ ကျားလည်းထိုစကားကိုကြားသော် ၍မျောက် ကား သူတော်စစ်တွေပေ၏။ အနှစ်တရားလောက် စောင့်ရှောက်၍ဖြေသော်လည်းမုဆိုးကိုမတွန်းချလေရာဟု ကျားသည်တပါးသို့သွားလေ၏၊ မျောက်မင်းလည်းမုဆိုးကို ဤသို့ဆို၏။ အနှောင်မုဆိုးကျားသည်သွားလေပြီသင်သည်အ စာရေဝတ်၏၊ ငါသွား၍သစ်သီးနှင့်များရည်ကိုရှာချေဦးအံ့။ ငါ့သား ဖြစ်စေ၁ မျောက်ငယ်တို့ကိုသင်စောင်မ၍ နေသင့်

ဟုဆိုလျက် မျောက်မင်း တောသို့ဝင်လေ၏။ မုဆိုးလည်း
မျောက်ငယ်တို့ကို သတ်၍စား၍နေလေ၏၊ မျောက်မင်းရောက်
သောကာလ သားတို့ကိုမမြင်၍ တက်ဝန်းကျင်နှိုက်ကြည့်ရှု
သော်အရိုးကိုမြင်၏၊ အမွေးကိုမြင်၍ ဤမုဆိုးပင်ငါ့သား
တို့ကိုကားသတ်ရှိသည်၊ ထိုသော်လည်း ခန္တီပါရမီကိုငါဖြည့်
တော့မည်ဟုကြံ၍ မိမိယူခဲ့သောသစ်သီး များတို့ကိုသာ မု
ဆိုးအားပေးကျွေး၏၊ စားပြီးသော် ဤမုဆိုးနှံ့အသက်ကို
အထက်ငါကယ်ကျွန်ုပ်အောင်အိမ်သို့ ရှိဆောင်ဦးမည်ဟု
ကြံ၍ နွားတောင်နှင့်ရှိသောတိုင်ဖြင့်မုဆိုးကိုချိုက်၍ တော
လွှန်အောင် ပို့လိုက်၏၊ မုဆိုးကြံဖြန်သည်ကား၊ ငါသည်နေ့
ရက်ရှည်လျှား တောသို့သွားလျက်စားသောက်ရန် တစုံမှ
အိပ်သို့မပါ အချုပ်ငါ့မယား ကဲ့ရဲ့မှုသ် ရှိချေသည်ဤမျောက်သည်
ကြီးသောဆုတောသောကိုယ်ရှိ၏သတ်၍ယူရ မှုအမတ်သဉ်းရောင်း
စားရ၏၊ ငါလည်းဝမ်းဝ၏၊ ငါ့မယားဆဲရေးခြင်းမှလွတ်လ
တံ့ဟုကြံ၍အတင်ငယ်ဖြန်သောသောမျောက်ကိုလေးဖြင့် ပစ်
သတ်၍ယူဆောင်ကာ၏၊ မုဆိုးလည်းကျေးရွာရှင်ကိုပစ်မှားမိ
သောကံကြောင့်အိမ် နှင့်အတံ့နီး မှပင်ကျားဆီး၍ ကိုက်သ
ဖြင့်သေသေ၏၊ ထိုသို့ သာ သောကာလ ရောရုဝရဲ့သို့ကျလေ
၏၊ မျောက်မင်းမှုကား နတ်ပြည်နှိုက်နတ်သားဖြစ်ရလေ၏၊
အရှင်ဝင်းကြီး ဤထုံးစံ ကိုမှုထား၍မင်းတို့သည် ကြီးမြောက်
ထိုက်သူမကြီးမြောက်ထိုက် သူကို တိုင်းစားသဖြင့်ချီးမြှောက်
ရာ၏၊ မထိုက်သည့်သူကိုချီးမြှောက်သော် ကိုယ်ဝင်ပျက်စီး
တတ်၏ဟု၍မြှောက်ပေသော်အချင်းသူဌေးတမင်းထကာ
တို့နာယူမှတ်သားထိုက်လှသော စကားကောင်းကိုသင်ပြော
ကြားပေသည် အလွန် ကောင်းစွဟု ချီးပချက် ဖွစင်တ
ထောင်လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ ။ဒသမ

ထို့နောက်တခန့်ရောက်ဖြန်သော် သူဌေးတူသမက်ကို ခေါ်၍ရှေ့နည်းအတူမေးတော်မူ၏၊သူဌေးတူလည်း ဤသို့နှား တော်လျှောက်၏အဆင်းမင်းလျှာ ဘဒကာ ခရုးသေါ်အခါကော် သထမင်းကြီး၏ဝတ်လဲတော်တွင်အာသဋ္ဌမင်္ဂသေသသန်းတ ခုသည်နှ ။ ဒိပ်သောမြေ့ယာအောင်၌လည်းစကျွာမည်သော ကြွမ်းပိုးသည်နေ၏၊ တရံသောကာလ ထိုသန်းနှင့်ကြွမ်းပိုး သည်မြေ့ယာထက်တွင်တွေ့ခြင်ကြသော် ကြွမ်းပိုးက၍ထို့ မေး၏၊အရှေ့အာသဋ္ဌသင်၏ ကိုယ်ကားဝါကွမ်းသားကဲ့သို့ ညက်တွားဖြူ၍ဝေထင်စွာ၏၊ အဘယ်သူ့သွေးသားသောက်ရ ညား၍ကိုယ်သားစည်ပင်လှသနည်းဟုမေးလျှင်၊သန်းက၍ သို့ဆို၏၊ဧသွေးစကျွာဒါကား၍ကောသလမင်း ၊ အဝတ်တွင်း နှိက်အောင်း၍ကောင်းမွန်စည့်ရှ သော အတွင်းသားဝယ်တွတ် ၍သွေးကိုသောက်ရသဖြင့် ဝလင်ပေသည်။ သင်တမူကား ထိုသားခဲစွာရစ်ဝါဠိသိကာပ် ဝဲဘီစပ်သို့ အဆ် မရာဖြစ်ထိုက် စွာ၏။ မင်း၏မြေ့ယာနေ့ရပါလျက်သွေးစသားစမသောက် ရ၍ပိန်လှချေသလောဟုမေး၏။ ကြွမ်းပိုးကလည်းအရှေ့ငါ သည်ကိုက်မူ၊လိုက်၍သာလျှင်မြှရှာလှသောကြောင့်ပြေးရ ပါသည်။တရံခါလည်းမြေ့ယာအောက်ကျုံးပါရသည်တရံ ခါလည်း ကြွမ်းတွားအောက်က ပုံးပါရသည်၊ ဤသို့ရှ ကြောင့်မဝရေစာဖြစ်ရပါ၏။ အရှေ့အာသဋ္ဌသင်နှင့်အ တူငါနေ၍မင်းကြီးသွေးကိုသောက်ပါရစေဟုဆို၏။သန်းက လည်းအချင်းစကျွာမင်း၏ကိုယ်တော်ကားအသားဘာလွှန်မြေ့ ညက်၏၊ငါတို့သည်ဘိမ်သိမ်မြေ့မြေ့ကိုက်၍သွေးကိုသောက် သောကြောင့်မင်းကြီးမသိနိုင်၊သင်တို့မူကားရိုးရင်းစွာကိုက် တတ်သောကြောင့်ယက်ချင်းပင်သိ၍ ရှာဖွေလေသည်။ ငါ နှင့်အတူနေ၍ကိုက်လျှင်မင်းကြီး နိုး၍လျှင်စွာရှာလတ်၊ ထို သို့ရှာသော်ငါကားအပြေးနှေး၏၊သင်ကားအပြေးမြန်၏သင်

ခဲ့သောဒါဏ်နှင့် ငါအသက်ခံရလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့်အတူမ နေလိုဟုဆို၏။ ကြမ်းပိုးကလည်းအမွေငါသည် သင်ကိုက် သောနည်းကဲ့သို့ဖြည်းဖြည်းသာသာကိုက်ပမည်။ သင်ကိုက် တန်ကိုနည်းခံရအောင်အတူနေပါစေဆို၍ အဝတ်ထိုအစပ် ကျောက်၍ ထိုက်၏။ သန်းလည်းသူ့ကိုချစ်သော သ ဘောရှိသည်ဖြစ်၍အတူထက်ခံပေ၏။ အင်တံကြာသျှင်မင်း ကြီးစက်တော်ခေါ်၍မပျော်ရှိပင်။ ကြမ်းပိုးသည်ပေါင်တွင်း သို့ဝင်၍ခဲလေ၏။ မင်းကြီးလိုက်၍ရှာဖွေသော်။ ကြမ်းပိုးကား အပြေးလျင်၍ပျောက်လေ၏။ သန်းကိုဖမ်းမိ၍ မင်းကြီးသတ် လေသတည်း။ ထိုအကြောင်းကိုထောက်၍လူ့ဘောင်၌ လူ တို့သည်အမျိုးမဘူအစင်းအဝါးမသိသောသူ။ လူမိမ်းလူရှင်း တို့ကိုအကျွမ်းမဝင်ရာ။ အတွင်းသွင်း၍ အပေါင်းအဖက်မပြု ရာ၊ ပြုလျှင်ပျက်စီးရာ၏ဟု ပညာရှိတို့သုံးမဆောပြုသည်ကို အရှင်မင်းကောင်းအလောင်းသခင်မှတ်စေချင်၏ဟူ၍ နား တော်လျှောက်၏။ ဘေဒကမင်းကြီးလည်းသို့စင်ဆန်းကြွယ် အဗိန္ဒာယ်ကို အတယ်ကအမေပင်ထင်လေဘိသနည်းဟု ကြံ၍ အစုဝင်တထောင်လက်ဆောင်ပူဇော်ပေ၏။ ။ငကော ဇာသမ။

ထို့နောက်ရိုးသေကတနေ့ရောက်ပြန်သော်။ သူဌေးတူ ထိုခေါ်၍မေးမြန်းတော်မူပြန်၏။ သူဌေးတူလည်း၍ရိုခိုနား တော်လျှောက်၏။ အလောင်းမင်းလျှသဘေဒကရှေးသော အခါ ပြည်ပမှာနိုက်ရာဇိန္ဒမင်းကြီးသည်မင်းပြု၏။ ထိုမင်းထံနိုက် အမတ်ရှစ်ပေသကတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအမတ်တို့ကိုမင်း ကြီးကသြိုဇိရင်၏။ အမတ်တို့သင်တို့ကိုအရေးအကြောင်း ရှိ၍ ငါခေါ်သော်လည်းသုံးခေါက်ပေမှလာ၊ စားသောမြို့ရွာ နိုက်နေကြခလေကုန်ဆို၍ မြည်ပွန်နိုက် တမြို့စီပေး၍ထားသည်။ အခါတပါး မင်းကြီးနတ်ရွာသသွား၍ သားတော်မင်းပြုသော

သော် အမတ်ကြီးရှစ်ဦးတို့ကိုခေါ်ချေဟူ၍သူငယ်ရှစ်ယော်
တို့ကိုစေလိုက်၏။ အမတ်တို့ကလည်းရောက်လာသောသူငယ်
တို့ကိုကောင်းစွာကြွေးမွေး၍ အရှင်ခမည်းတော်လက်ထက်
ကပင်အာနရေးရှိ၍ခေါ်သော်လည်းသုံးခေါက်စေမှလာရသည့်
အမိန့်တော်ရှိသည်ယခုမလိုက်သာ။ သုံးခေါက်စေမှရောက်
အောင်လာပါမည်ဟုလျှောက်လိုက်၏။ သူငယ်တော်ပြန်လာ
၍ထမင်းသို့ရောက်လျှင်၊ အမတ်ကြီးတို့လျှောက်တင်သောစာ
ကိုဆုပ်၍ပစ်ခဲ့၏။ ပင်းထဲသို့ရော်သောအခါ အရှင်အသာ
တို့လည်းမလေးမစားကျွန်ုပ်တို့အားလည်း မခန့်မညားပြုပါ
သည်ဟုလျှော်၏။ ရှေ့အိန္ဒမင်း၏သားကားအထက်ပညာလည်း
မရှိလိမ္မာသောသူကိုလည်းမပေါင်းသူမိုက်တို့၏ စကားကို
သာနားယူလေ့ရှိ၏။ ထိုသူငယ်တို့လျှော်လာသည်အားဖော်လည်း
ခမည်းတော်ထားရင်းအမာတ်တို့ ကြွားဘူးသည်နှင့်ထပန်
ထင်၍ခေါ်ချေဦးဟုထိုသူငယ်တို့ကိုပင်စေပြန်၏။ သူငယ်တို့
လည်းရှေးနည်းတူလား၍လျှင် အမတ်တို့ပေးလိုက်သောစာ
ကိုဆုပ်ဖျက်၍အမိန့်တော်ကိုလည်းမနာခံ မနာကျွန်တော်တို့ကို
လည်းမထော့မြင်ပြုပါသည်ဟုလျှောက်ပြန်၏။ မင်းလည်းထို
သူငယ်တို့၏စကားကို ယုံစားရွှေထပန်သွား၍ခေါ်ချေရောက်
သောကာလ အမတ်တို့ကိုသတ်၍ သင်တို့ကိုထိုအရာနှိုက်
ထားအံ့ဆို၍ တဖန်စေလိုက်ပြန်၏။ အမတ်ရှစ်ဦးတို့လည်း
သုံးခေါက်စေ့သောအခါလိုက်လာ၏။ ရောဲ့သော်မည်သည့်
စကားကိုမျှလျှောက်ထား၍မနာဘဲအမတ်ရှစ်ဦးကို သတ်၍သူ
ငယ်တို့ကိုအမတ်အရာနှိုက်ထားလေ၏။ ထိုသို့အမတ်တို့ကို
သတ်ကြောင်းကိုကြားလျှင်၊ ပြည်သူသားတို့လည်းများစွာ
ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ တပါးမင်းတို့လည်းအစောင့်ကင်းသောညစွာ
ထိုတ်ကဲ့သို့ဖြစ်ချေပြီထင်၍ စစ်အင်္ဂါ စီရင်လျက်ဝန်းရံလာ
ကြ၏။ ထိုအခါအရေးအရာနှိုက်မလိမ္မာသောအားငယ်တော်တို့

သည်ရှောင်လွှဲပြေးဖုံးကွယ်၏။ မင်းလည်းတိုင်ပင်ဖို့မိုရာမရ
သောကြောင့်။ မြင်းစီး၍ တယောက်ချင်းပြည်ကထွက်၍
ပြေး၏။ မြင်းသည်မြေပတ်ကြားထဲရာ ကျရောက်၍မသွား
တတ်သဲ နေကဲ့သော် မင်းကြီးသောကျောင် မြင်းကဆင်း၍တ
ယောက်ချင်းသွားလေသဖြင့် မုဆိုးတို့နေရာအိမ်ရသို့ရောက်
၏။မုဆိုးမွေး၍ထားသော ကျေးသာ ယော်ကမင်းတိုမြင်လျှင်
ဤလုလင်ကားမြွေစင်ချော့မှတ်၏၊လေးနှင့်ပစ်သတ်၍အသွေး
ကိုသောက်ရမည်အသားကိုစားရမည်ရင်ကိုခွဲ၍ အသဲကို
သီးကင်လျက်အရှက်နှင့် သောက်ရမည်ဟုဆိုလေ၏။ ထိုစ
ကားကိုမင်းကြီးကြားသော်၍ ကျေးသားကားကြောက်မက်
ဖွယ်ရှိစွလှဆိုးတို့မွေးထားသည်ဖြစ်သတ္တဝါအမြန်ခွာ၍ လေ
ညာသို့သွားပြန်သော်၊တခုသောတောအုပ်နိုက် ဂေါ်တမရှင်
ရသေ့၏ နေရာသင်္ခမ်းသို့ရောက်၏။ ထိုရှင်ရသေ့မွေးသော
ကျေးကားအလွန်လိမ္မာ၏။မင်းကြီးလာသည်ကိုမြင်လျှင် အ
ရှင်ကားပင်ပန်းဖုံ့ရှိ၏။ကြိုအင်လာသွားတော်နှင့်မြည့်ရုံစွာသော
သောက်ဖွားဖြတ်ဥပထကား အဘယ်ကိစ္စဖြင့် ရေ့ကိုသာ
သနည်း။ဤရေ၊ကိုသောက်ပါ ဤအစာကိုစားပါ ငါတို့ဆရာ
ဖြစ်သောရှင်ရသေ့သည်သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ရသေ့ထံသို့ဝင်
၍ကြည်ရှုဝမ်းသာပြောတော်မူပါဟုမိတ်လင့်၏။ထိုစကား
ကိုမင်းကြီးကြားလျှင်သင်ကျေးသားသည်အလွန်လိမ္မာစွတ
ကားဆော်ရွာတွင်တွေ့သောကျေးသားသည် ကြောက်မက်
ဖွယ် ရှိ၏။အ ရှုယ်တူဖြစ်ကြလျက်သဘောကွဲပြားလေသည်
ဟုမင်းကြီးဆိုလျှင် အရှင်မင်းမြတ် ဤမုဆိုးမွေးသောကျေး
သားလည်းအမြဲမပြတ်အကျွန်ုပ်နှင့်ထပ်တူသည်။ ဖွားသော
သားပင်တည်း သူမကောင်းနှင့်ပေါင်းဖော်၍ ပျက်စီးရှာ
လေသည်။ကျွန်ုပ်မူကား သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဖော်ရ
သောကြောင့်လိမ္မာရပေသည်ဟုကျေးကလျှောက်၏။ ထို့နောက်

မင်းကြီးလည်းဂေါတမရှင်ရသေ့ထံကသိ၍အကျွန်ုပ်အမတ်ကြီးတို့ကိုသတ်ပါသဖြင့်ပြည်ရွာမငြိမ်ဝပ်၍ ဖြေးထွက်လာရပါသည်ဟုအရေးမှုတို့ ကိုရေ့ရုံ့ရွာလျှောက်သော်။ ရှင်ရသေ့ကလည်းမင်းကြီးမကြောင့်ကြလင့် မိမိပြည်ရွာတို့ရအောင်ငါကြံဆောင်အံ့။ သောကြွေးချောက်ကြွေး၍ ရှိသောကျောက်စရစ်တို့ကိုရပုံလောဟုဆို၏။ ခင်းလည်းရှင်ရသေ့ ဆိုတိုင်းကျောက်စရစ်တို့ကိုရပုံလေလျှင်ရှင်ရသေ့ကလက်တော်ဖြင့်သုံးသပ်၍ရွှေငွေဖြစ်စေဟု မိန့်၍နှံလျှင် ရွှေငွေဖြစ်ကာလေ့ ဖြစ်လေ၏။ ရသေ့မွေးသောကျေးငယ်တို့လည်းစာရွေးရေးဆော်၍အမတ်ကြီးတို့၏ သားသမီးဆွေမျိုးနေရာမြို့ရွာသို့ပို့ချေဟုစေလွှတ်၏။ ထိုတွင်မှာသည့်ကားအမတ်ကြီး၏သားသမီးဆွေမျိုးများတို့ ငါမှုကားသူမသိမွှာတို့၌ စကားကြောင့်ဖယထက်ထမှားချေပြီ ထရှမှာဆရာ ဂေါတမရသေ့ကိုမှီ၍လောကီကြောင်းလောကုတ္တရာ ကြေ-င်းတို့မြင်ပြီးရွှေငွေ ဥစ္စာတည်းများစွာရပြီ။ သင်တို့မိဘအမျိုက်အရောက်ငါပေးအံ့ငါ့ထံသို့လာလှည့်ဟုစာရေး၍မှာ၏။ ကျေးသားလည်းအမတ်တို့၏သားသမီးနေရာ မြို့ရွာသို့ရောက်၍ စာကိုချသဖြင့် အမတ်သားတို့သိကြလေသော်စည်းစေးတိုင်ပင်ပြီးမှမင်းကြီးရှိရာဂေါတမရသေ့၏သစ်မ်းတို့လာကြ၏-အမင်္ဂတ်သားတို့ရောက်သောအခါ မင်းကြီးလည်းရှေးမည်းတော် လက်ထက်ကကဲ့သို့တောင်းမွှန်စွာပေါင်းပေါ်ပါမည်ဟုသစ္စာကတိထားကြ၍အမတ်သားတို့ကိုသည်း ရန်သူများကို တိုက်စိမ့်သောငှါစေ၏။ ကျေးသားကိုလည်းကျေးသား တစ်သောင်းရအောင်ခေါ်စေပြီးလျှင် အကြောင်းမျိုးကိုသွန်သင်၍ ထက်ဝန်းကျင်သောရန်သူတို့၏ နေရာကိုမီးတိုက်ပါဟုဆို၏ ကျေးသားတို့လည်းမီးစတို့ချီကာချီကာပျံ၍မီးတိုက်သဖြင့်ရန်သူအပေါင်းတို့ပြေးရသဖြင့် ရာဇာနွမင်း၏သားသည် မိမိပြည်ရွာတို့ချမ်း

သာသွားမင်းပြုရပြန်၏။ အမတ်သားတို့ကိုလည်းပံမိတို့၏အ
ဘအဆာရာနှိုင်းဘိထား၍မြှောက်စားလေသဖြင့်တပါးရန်တို့မကြ
စည်နိုင်ဘဲ မှိုင်မြို့သွားမင်းပြုရ၏။ထို့ကြောင့်ရကားအ ။လောင်း
မင်းမြတ်ဖြည့်ကြီးသေ၍နှမ်းမင်းတို့မည်သည့်သူယုတ်သူနှစ်
တို့၏ စကားကိုမနှာဘဟူဆော်။ နှုံကြီးမင်းကြီးတို့ကိုလည်းမ
သတ်ဖြတ်အပ်။သတ်မှုဖြည့်ရွာပျက်စီးတတ်၏။အရေးအရာ
ရှိသောခါမှုပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သာဖြစ်ဝဲ တိုင်ပင်ရာ
သည်ဟုလျှောက်ထားပေ၏။ ဘေဒတမင်းကြီးလည်းမင်းတို့
ကျင့်ရာသင့်တွင်သွားသောအမြိုသွယ်ကိုအာဘယ်မှာအမောင်ရ
ချေသနည်းဟု မြီးပ၍ရှုတတောင် လက်ဆောင် ပူဇော်ပေ
၏။ ။ဗွိဒသမ။

ထို့နေ့ခက်တနေ့ရောက်ပြန်သော် သူဌေးတုကိုခေါ် မေး
မြန်းတော်မူပြန်၏။သူဌေးတုလည်းဤသို့ဘဲတော်လျှောက်
ပေ၏။ အလောင်းမင်းလှဘုဇကရှေးခါသရော် သူတော်အ
ရောင်ကြောင်သီတင်းသုံးကြွက်ကိုမြင်သော်ချစ်ခင်ရယ်ဖြူး
ဖြူးဟူသော စကားကိုကြားတော်မူဘူး၏ လောဟုပေ၏။
မင်းကလည်းအဘယ်လိုသင်ထင်သွားဆိုပါဦးလောဟုဆိုလျှင်အ
ရှင်မင်းကြီးနခတော်မူလော့။ရှေးသောအခါကြောင် ဖြူတခု
သည်ဗုဒ္ဓသရဏာဟမင် ရင်းတွင်ကျင်းနှဲ၍ နေရာကြွက်များသွား
လာကြသည်ကိုမြင်၍ဤကြွက်ကိုငါစားလျှင်တခုကိုသာသ်၍
အများကိုမငဲနေရာကြာဖြင့်သွားစား ရအောင်ချင်းတို့အားဥ
ပါယ်တမည်ပြုနံ့ဟုကြံ့ပြီးလျှင်ဗုဒ္ဓသရဏာသီး၏အနေ့တိုတ
ရားရှစ်လုံးဖြည့်ပုတီးပြု၍ လည်တွင်ဝတ်ပြီးလျှင်ကြွက်တို့နေ
ရာအနီးနိုက် မျက်စိကိုမှိတ်တုံ့ ရွှင့်တုံပြု၍နေ၏။ တရသော
ကြွက်ကိုမှမလိုက်မချပ်။ ထိုအခါကြွက်များလည်းဤသို့တိုင်
ပင်ကြ၍။ဤကြောင်ကားငါတို့ကို မချပ်မစားတပါးကြောင်
နှင့်မတူသူတော်ကောင်းဖြစ်မည်ထင်သည်ဟုတိုင်ပင်၍အနီး

သို့ကပ်၍မေးကြ၏။ အရှင်ကြောင်ဖြူသင်မှုကား အဘယ်အရပ်၌နေသနည်း။ အဘယ်အစာကိုစားသနည်းဟုမေး၏။ ကြောင်ကလည်းချစ်သားတို့ငါကား ဗုဒ္ဓသရဏာပင်၏အောက်၌ကပ်သီလဆောက်တည်၍ နေသည်ရှည်ကြာပြီ။ မိဘရပ်ရွာကားသင်ရှုရာနားတွင်ရှိ၏။ ငါးနှင့်ကြွက်နှင့်တို့ဖြင့်ညှိနှိုင်းလျှောသောကြောင်၏ရွာနှင့်သို့တချို့ငါနေသည်ငါ့မှုကားသူ၏အသက်ကိုလည်းမသတ်။ သူ့အသားကိုလည်းမစား။ ဆပ်မြစ်သစ်သီးကိုသာစား၍ နေသောကြောင့်ငါ့တို့ သီတင်းသုံးဟု ဆိုကြလုန်၏။ သင့်တို့ကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးကို နာကြလိုမူငါဟောအံ့ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် တရားလောင်းဖြစ်သောကြွက်မင်းသည် ဦးတည်၍ ကြွက်အပေါင်းနှင့် ထကွကြောင်ဖြူ၏ စကားကိုနာကြ၏။ ကြောင်ကလည်းကြွက်အပေါင်းတို့ ရှေးသူတော်ကောင်း စကားဟောင်းကား။ သူမကောင်းနှင့်မပေါင်းဘော်ရာ။ စကားသည်းမှန်လျှော်စွာ၍သိတ္တာရှိသောသူတော်ကောင်းနှင့်သာပေါင်းဖက်ရာ၏။ ရန်ရှာသတ်လျက်ကိုယ့်ထက်ယုတ်သောသူနှင့်လည်း အတူမနေရာ ကိုယ့်ထက်မြတ်ထို့ မှီကပ်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းကို ပေါင်းယှဉ်ဖက်မှအသက်ရှည်စွာ ချမ်းသာရာသည်ဟု တရားဟော၏။ ကြွက်တို့ကလည်းကြောင်း၏ စကားကိုယုံသော အားဖြင့်ခစားကြ၏၊ ထိုအခါကြောင်ကတနေ့တကောင်စီနေ့ခဲ့ကျွာသူကိုယူ၍စား၏ နေ့နေ့ညည်ရက်များရှိလေသော် ကြွက်တို့သည်တနေ့ထက်တနေ့ပါး၍စင်းစားတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ အချင်းတို့ငါတို့အပေါင်တွင်ယမန်နေ့မြင်သောကြွက်ကိုယနေ့မမြင်ရှိ၏။ ငါတို့ဆရာကြောင်ဖြူသည်သူတော်ကောင်းမဟုတ်နှုတ်ထွက်နှင့်ကိုယ်ကျင့်မတန်ကောနကောက်ကျစ်သူတည်း။ ကြာကြာပေါင်းဖက်လျှင် ကြွက်ပေါင်းတုန်ထိမ့်မည်ဟု ဆို၏။ ကြွက်တကောင်ကလည်း အမောင်၍သို့ မဆိုပေလင့်ငဲ့ထားကြ

မည်။ ဤကြောင်တားမုရှေးဖျားကြွက်တို့သာ စားလတ္တံ့ဟုဆို
၏။ ကြွက်တကောင်ကလည်းအသမောင်အဘွေးမဟုတ်သေးသော
အရေးမရှိသေးပဲ နွားငါ့ အပေါ်နံအရေးရှိသော်ကျွားငါ့ သဏ္ဍာခဲ
ကြင့်ကြီးသူတားအလွှန်ရှားပေ၏။ ကြောင်းမစားမူ ကြွက်မပါး
ရာဟုံဆို၏။ ကြွက်တရကလည်း ရှေးသူခဟောင်းတို့ လင်း
ကြောင်းစကား ကြားဘူးသည်ကားလက်သည်း ရှည်သူတို
လည်းအကျွမ်းမဝင်ရာ။ လက်နက်စွဲသူကိုလည်း အကျွမ်းမ
ဝင်ရာသမုဒြာကိုလည်း အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မင်းတိုလည်းအ
ကျွမ်းမဝင်ရာဟုဆိုးနိုဝတ် မိန်းမလွှတ်တိုလည်း အကျွမ်းမဝင်
ရာဟုဆိုကြ၏ ငါတို့လည်းလက်သည်းရှည် သူဤကြောင်ဖြူ
ကိုအကျွမ်းဝင်မိချေသည် ရူးစမ်းဆင်ချင်ကြပြီးအံ့ဟုဆိုကြ
ပြီးမှမေ့ဂုဏ်ရှက်မည်သော ကြွက်ကိုသင်သည့်ကြောင်အနား
သို့ဘယောက် ထည်းသွားဝေး ချေဟုစေလိုက်၏။ ကြောင်
လည်းလျှင်ဝှကချစ်၍စားလိုက်၏။ ရောမရှက်မပြန်လာချင်ဥ
ပါဒိမည်သောကြွက်သည် ထွက်၍ရူးစမ်းပြန်၏။ ထိုအခါ
ကြောင်နေရာ၏အနီးနှ့်ရောမရှက်၏၊ အမွေးအသွေးအသား
တိုကိုရှင်း။ ထပါးသောကြွက်တို့၏ အမွေးအရေတိုရှင်းမြင်
လေ၏။ ထိုသို့မြင်သောအခါမှပြန်လာ၍ကြွက်အပေါင်းတို့ကို
ပြောကြား၍ ဤကြောင်ကားစကားနှင့် အကျင့်မလျော်မသူ
တော်ကောန်မှန်၏။ ဝေးလွှန်သော တောအရပ်သို့ ငါတို့သွား
ကုန်အံ့ဟုတိုင်ပင်လျက်ကြွက်ပေါင်းနှင့်တကွအလောင်းဖြစ်
သောဥပါဒိကြွက်မင်းသည် တောနက် သို့ဝင်လေ၏။ အရှင်
မင်းကြီးငါအကြောင်းကိုရည်ရော်၍အမျိုးမကောင်းသသူ
အကျင့်ဖြူ၏ဟုညာသော်လည်းမယုံရာ။ သူတော်အရောင်
ကြောင်သီတင်းသုံးဟု ဆိုထုံးပြုကြပါသတည်း။ ထိုထုံးကို
ထောက်၍အမိုးရမင်းတို့သည်သူတော်သူမြတ်ဟုဆဦးကာပ်
ပြီးပချင်သော်လည်းဆင်ချင်နိုင်းဆ၍ ကြွေ့မှန်မှပြီးမျှောက်

ရာ၏ဟူ၍လျှောက်လေ၏။ ထိုသကာလမင်းကြီး လည်းအသာရ
လင်သို့ဝင်ကောင်းမြတ်ရတ်သော ဖွယ်သော အမိပွဲ ယ်ကိုအ
ဘယ်မှာအနေ ခင် ရနေချာသနည်း ဟုမြီးပ၍ ရွှေဝင်တနေထောင်
လက်ဆောင်ပူဇော်ပေ၏။ ။တောရသမ၊

ထို နေ့ခက်မိုးသောက် တနေ့ရောက်သော် သူဌေးတှကို
ခေါ်၍ မေးမြန်မေးတော်မူပြန်၏။ သူဌေး တုလည်း၍သို့နား
တော်လျှောက်ပေ၏၊ အသလာင်းမင်းလှနေဘအကာ၊ အထူးအ
ဆန်းဖြစ်တှာထွန်းသော် မပယ်ရာ။ ပညာသယ်ကုံကြီးဝယ်
မဆိုရာဟူသောစကာ ထိုကြားဘူး၏လောဟူမေး၏။ မင်းက
လည်းအဘလုလင်မကြားဘူးပါ ထင်ရှာထိုတောဟုတောင်း
ပန်၏၊ အရှင်မင်းကြီးရှေးသော အခါဇာရာအသို့ပြည်နိုက်
မိန်းမငယ် တယောက်သည် ငိုသနေ့ရ၍ ဖွားသော အခါ
ဥနေအွှင်းချည်းသာဖွား၏။ မကြားမမြင်ဖူးသောသူတို့ဖွား
သည်ဟူ၍လူသူမသိရ။ အခင်ရေနို့ပစ်လေ၏။ ထို နေ့ခါမှား
ကြ၍ သနေ့ရလာပြန်၍ ဖွားသော်ဥကြောင်းပင် ဖွား၏။ တပန်
လည်းလူသူမသိ ရေ အခင်မြေနိုက် တွင်းတူး၍မြှုပ်၏၊ ထို
နေ့ခက်မကြာမှီသနေ့ရ၍ဥကြောင်းပင်ဖွားပြန်သော ၏။ တပန်
လည်းရေတွင်ပင်ပစ်ပြန်၏။ တကြိမ်လည်းသနေ့ရ၍ဥကြောင်း
ပင်ဖွားပြန်၏။ ထိုအခါမိန်းမငယ်ကားဤသို့ ကြံ ၏၊ အသားမ
ဆစ်မရှာသားဖွားသောသည်ဟု ရေမှာလည်းနှင်ကြိမ်ပစ်ပြီ။
မြေမှာလည်းတကြိမ်မြှုပ်ပြီ ယခုလည်းဥကြောင်းပင်ဖွားချေ
သည်။ တရံတခုသောသူ ဖြစ်ရာချေသည်၊ နောင်သုကံအ
လျောက်ပင်ဖြစ်စေတော့ဟုကြံ၍ကောင်းမွန်သောနေရာနိုက်
ဝဆိုးချွမ်းကိုခေါင်းရမြှုပ်၍ခေါပေး၍မွေးကျွေးကာထားပေ
၏။ ချွန်နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောသူငယ်ကဤသို့ကြံ၏၊ ငါ၏
အမိဝါကိုမွေးရသည်ကား ကြာ ပြီ ငါ၏အတွက်ဖြင့် ဆန်ကွဲ
တလက်ဖက်မျှအကျိုးမခံ ရှာ လေမိတခေကျေးဇူးကိုဆပ်သင့်

ပေးသည်ဤမြည်တွင်လည်းငါကဲ့သို့သူရှိမည်မထင်ငါ့ကိုမြင်
လျှင်သူသနားချ၍ ဆုလာဘ်များစွာ ပေးလတ္တံ့၊ ငါမိခင်ဈေး
ရောင်းသွားသေသော်တောင်းမှုကိုငါလိုက်အံ့ ဟု ကြံ၍မိခင်ကို
တောင်းပန်၏၊ မိခင်လည်းသားအလိုသို့လိုက်၍ဈေးရောင်း
သွားသောအခါရှုက်တောင်းမှာထည့်၍ဆောင်ပြီးလျှင်၊ဈေး
ပွဲသူများရာနိုက်ထား၏၊ပွဲစားလူမိုက်တယောက်မြင်လျှင် မ
မြင်အပ်မမြင်ရာလူတကာ၏ရှေ့သို့ရှိရာသလောဟုမိုက်ခတ်
ထဲရေး၍နှင်လိုက်၏။ထိုအခါတနေ့ရောက်သောဥစ္စကျောင်း
ကလည်း။မိခင်ကျွန်ုပ်ကိုယူပါလူများရာမှာမနေရသော်ဈေးပွဲ
လူပါးရာကနေပါရစေဟုဆို၏။ မိခင်လည်းသားဆိုတိုင်းပင်
ပို့ထားရ၏ ဖြည်နှိုနေသောပွဲစားကြီးကဤခေါင်းကိုငါရွေး
မွေး၍ထားရသော် လူအများကြည့်လာသဖြင့်ငါ၏ ပွဲသည်
စည်ပင်ရာ၏။ အရောင်းအဝယ်များရာ၏ဟုကြံ၍ မိမိပွဲမှာ
တောင်း၍ထား၏၊ ဥစ္စကျောင်းရောက်သည်မှ စ၍ကြည့် လို
သောလူများလည်းများပန်းခတ်သကဲ့သို့ ဘ၍လွန်စွာစည်ပင်
၏။ တရံသောခါ သင်းသော ရနံ့ဝင်ပင်တို့ ထိုက်လာ၍
ဥစ္စကျောင်းချည်းသာ ဖြစ်သောသူရှိကြောင်းကို ကြားလျှင်
သင်းသော သားတို့ များ စွာ လာ၍ ကြည့်ကြသ်၊ ထိုအခါ
ဥစ္စကျောင်းက ရှက်သည်ဟု၍ အမြင်မခံဆိမ်တွင်းက နေ၍
စကားဆို၏။အဆောင်သင်းသောသားတို့တွင်ပါသမှုဥစ္စာကို
တပါးမှာ မရောင်းကြအုံ့။ ကျွန်ုပ်ကချည်း သိမ်းဝယ်ပါ
မည်ဟုဆို၏ ထိုအသံကိုကြားသော် သင်းသောသားတို့က
ဥစ္စကျောင်းဘဖြင့်သော ပွဲစားကို ဤသို့တောင်းပန်ကုန်၏။ပွဲစား
ဆိမ်တွင်းကနေ၍ စကားပြောသောသားကိုငါတို့ မြင်လိုပါ
သည်ဖြစ်ပါဟုဆို၏။ ထိုပွဲစားကလည်းကျွန်ုပ်သားတို့ဖြစ်သော်
လောင်ဆောင်သယ်သို့ ကြားကြအံ့နည်းဟုမေး၏။ သင်ပင်ဆို
ပါသေသော်ဟုဆိုလျှင်ကျွန်ုပ်သားဆိုသည့်အတိုင်း သင်တို့သင်း

ဘောတွင်ပါသမျှကုန်ကိုကျွန်ုပ်အားသော ရောင်းလျှင်လည်း ဖြစ်ပါမည်တပေယာက်ကို သယ်သဖြင့်စီးပေးလျှင်လည်း ဖြစ်ပါမည်ဟုဆို၏။ ထိုအခါသင်္ဘောသူကြီးနှင့်တကွသင်္ဘောသားတို့ကဒိရပ်ဘရှာရောက်သောခါလျှင်ပြောစရာဖြစ်စေတော့ဟုကြံ၍သင်္ဘောသူကြီး၊ ၇ ယောက်ကသဖြင့်တရာစီ ကြွင်းသောသင်္ဘောသား ၅၀၀ ခုနှစ်ဆီတို့ကသဖြင့်တဆယ်စီပေး၍ကြည့်ကြကုန်၏ သဖြင့်ပေါင်း ၄၂၀၀၀ ရ၏။ ဥဒေါင်းလည်းရသမျှဥစ္စာကိုမိခင်ရင်းအားလည်း တဝက်ပေး၍ကျေးဇူးဆပ်ပေ၏။ သင်္ဘောသားတို့ကုန်ကိုရောင်းပြီးသော်၊ ဤဥဒေါင်းကိုငါတို့သင်္ဘောနှင့် တင်ယူသွားရသော် တနိုင်ငံသားတို့ချီးမွမ်း ကြည့်ရှုချင်ကြအံ့။ ထိုအခါသဖြင့် ဇက်ဆောင်ယူ၍ပြရမူကားဤပွဲစားကဲ့သို့များစွာဥစ္စာရလတံ့ ဟုကြံ၍တနိုင်ငံသို့လိုက်စေလိုကြောင်းဖြင့်နှင့်တောင်းကြ၏။ ဥဒေါင်းလည်း တနိုင်ငံသို့လိုက်ချင်သည်နှင့် သဘောညီမှ၍သင်္ဘောစီး၍လိုက်လေ၏။ သင်္ဘောခုနစ်စင်းသားတို့မြို့တည်းလှည့်ကြလေသော်၊ ခြောက်စင်းသားတို့သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ရောက်လေကုန်၏။ ဥဒေါင်းစီးသော သင်္ဘောမှကားပင်လယ်ချာနှိုက် ထဲ၀လည်လည် မည်သည့်အရပ်မှမကပ်မိနေလေ၏။ သင်္ဘောသားတို့သည်အလုံးလုံးကြ၍ညည်း၍နတ်တို့ကိုပသပါသော်လည်း လည်လျှက်သာနေလေသော်၊ ငါတို့ကားသားမယား မိဘထံသို့မရောက်ရာပြီ၊ ဤမဖြစ်အပ်မဖြစ်ရာသောဥဒေါင်းကိုတင်ကဲ့၍သာဖြစ်မည်ထင်သည်၊ ထို့ကြောင့်ဥဒေါင်းကိုရေထွင်ပစ်မှသင့်မည်ဟုအချို့ကဆို၏၊ အချို့ကလည်းရှစ်မိစ်ခွဲ မည်ဟုဆိုကြ၏။ ထိုအခါဥဒေါင်းကလည်းအဆွေတို့ငါ့ကိုရေလိုလည်းမပစ်ပါနှင့်၊ ရှစ်မိစ်လည်းမခွဲပါနှင့်၊ တနာရီခန့်နှင့်သွားလေသော သင်္ဘောခြောက်စင်းတို့မှီအောင်ငါဆောင်ပါအံ့၊ ငါ့ကိုပဲ့စင်

သို့တင်၍ဝတ်စားတန်ဆာဆင်ယဉ်ထားပါလော့ဟု တောင်းပန်၏။ သင်္ဘောသားတို့လည်း တောင်းပန်သောအတိုင်းထားလေလျှင် သင်္ဘောသည် အဟုန်ထန်စွာသွား၍ မြောက်စင်းသောသင်္ဘောတို့ကို မှီ၍သင်ဖုံ့ကြွခဲ့နိုင်ကပင် ဆိုက်လေ၏။ ရောက် သောအခါ ဥဇကျောင်းသည်ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လေသော်၊ ကျွန်းရွှေ့နေသောနတ်ဘီလူး အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းပြာပြမှုလာ၍ စကားဆိုကြ၏။ ပန်းနံ့သာဖြင့်လည်းပူဇော်ကြ၏၊ သင်္ဘောခရီးသည်သားတို့လည်း များစွာသောနတ်ဘီလူးတို့ကိုမြင်သဖြင့်လျှင်စွ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ သင်းသောကျွ ရှိလှပ်ပေါ်သော်လည်းနေရာမိုသဖြင့်၍ရခဲ၏။ ထိုအခါဥဇကျောင်းက သင်တို့သားထိမလာဘ ထိထိုကောင်းစွာရောက် လိုသော်ဝါ့ကိုရှိမိုးမှ ဆော်ကုန်ဟုဆို၏။ သင်းဘောသားတို့လည်းပူဇော်ပြီးမှ သွားကြလေလျှင်အ ရာထိကင်းစင်လျက်ခရပ်ခွင်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ဥဇကျောင်းလည်းနတ်ဘီလူးတို့ထံမှကပ် နားနားရှင်အ ကျ ထိုသင်၍ ထင်လျှင်နတ်ဘီလူးတို့ကသင်သည်၏အထောက်ဖြင့်ဗာရာဏသီပြည်ကိုမင်း ပြုလေလော့ဟုဆို၍ကမ်းနားမှာထားလေ၏။ ယခင်သင်းဘောသားတို့ သည်း တပန်လာကြ ပြန်သဖြင့် ထိုဖိုဇ္ဇကျွန်းသို့ကပ်လာ၍ သဥဇကျောင်းကမြော်၍နေသနှင့်ဝါလိုက်ပါရစေဦးဆို၍လိုက်သာသဖြင့်မိမိနေရင်းဖြစ်သောဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၏။ ထိုအခါသင်းဘောသားတို့ကဥဇကျောင်းအားဥစ္စာများစွာပူဇော်ကြ၏။ ဥဇကျောင်းလည်းကျော်ကြားလေ၏။ ငါနိုက်ဝညာလည်း ရှိပြီ ဥစ္စာလည်းရှိပြီ၊ ငါ့ပြည်ကိုမင်းပြုတော့အံ့ ထို့ပြတွင်ငါ ဝယ်စဉ်ကမွေးမိခင် တိုမင်းလုပ်မည်ဟုပြောလျှင်၊ သင်မကြီးလင့်။ မင်းကြီးကြီးလျှင် ငွေးသေသေသည်။ ငွေးသေသေလျှင် တရွေ့မှ မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ဆိုသည်။ ယင်းသို့ဆိုသော်လည်း အကြံကောင်းလျှင် အဖြစ်မရှိရာဟုကြံ၍မင်း

ကြီး ထံသို့ထမ်းနိုင်စေလွှတ်၏။ ထိုနန်းကိုသော်လည်းပေးမည်
လော။ အိမ်ရှေ့သော်လည်းထားမည်လော။ ငါကားကိုယ်မ
ပါဥာဏ်ကျွန်းချွန်းသောဖြစ်သော်လည်း မင်းပြုလိုသည်ဟု သ
ဝဏ်တောနှင့်စေလွှတ်၏။ မင်းကြီးလည်း ထုံဝကာ ထိုကြား
လျှင်အမတ်တို့ကိုခေါ်၍တိုင်ပင်၏။ အမတ်တို့ယခုဥာဏ်ကျွန်း
ချွန်းသောရှိသောသူကားနန်းတော်၌မင်းပြုလိုသောဟုဆိုစွာ
သည်အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏။ ဘယ်သို့ကြံကြရအံ့နည်းဟု မေး၏။
အမတ်တို့ကလည်း အရှင်မင်းကြီး ပညာကျယ်သော်ကြီး
ငယ်မဟူသော ညောင်နှင့်တိုင်းလိုက်၍ ချိန်းသားရမည်ဟု၍
ဆိုကြီးရှိချေသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရုံစမ်းဦးအံ့လောဟု လျှောက်၏။
ရုံစမ်းကြသော်ငါဥာဏ်ကျွန်း ဂတ်နှနှာချပ်အထင်ရှိသည်ကို
ကြေညာ်ပါ၍။ အရှင်မင်းကြီးမလေးမစားမပြုလင့် ပညာရှင်ဖြစ်
ပေသည်။ ဆိုးခွောက်ခတော်မှုသင့်မည်ဟု လျှောက်ကြ၏။
မင်းကြီးကလည်းကိုယ်မရှိတဲ့ဥာဏ်ကျွန်းချွန်းသောဖြင့် လျှောက်
ဘယ်သို့အရာပေးရာအံ့နည်းဟုဆိုလျှင်၊ အရှင်မင်းကြီးထို
သူကို သာယာစွာခေါ်၍အထင်ပညာကို မြင်ရမည်ဟု
လျှောက်လျှင်၊ မင်းကြီးလည်းအမတ်တို့လျှောက်သောအ
တိုင်းငါဥာဏ်ကျွန်းကိုခေါ်၍ မင်းပြုလိုမှုသလော၊ အရွှင်းကိုပြ
လောဟုဆို၏။ ငါဥာဏ်ကျွန်းလည်းတိုလူးတို့သင်လိုက်သော
နာနာဘုဏ်အထင်ကိုပြလို၍ နှင်းတုးငယ်ကိုဖွင့်လိုက်သော်
ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါစစ်အင်္ဂါ တို့သည်စည်ကားစည်ကားထွက်၍
ပြေပြေမြင်မြည်မှုရှိလေ၏။ ထိုထိုဖြစ်သည်ကိုမြင်သော်အလွန်
ကြောက်ရကား၊ ငါဥာဏ်ကျွန်းအားအိမ်ရှေ့ထားရလေ၏။ ငါ
ဥာဏ်ကျွန်းလည်းအိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ခြေလက်
အင်္ဂါတို့သည်ရုံထင်စွာပေါ်လာ၍မင်း၏မျှမ်းသာကိုကောင်း
စွာခံစားရပေ၏။ ထို့ကြောင့်အမျိုးညံ့သည်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂါ
ချို့သည်ဖြစ်စေ၊ ပညာအထင်ထူးမြတ်ရှားပါးသည်ဖြစ်မူ

ထိုသည့်သူအားမင်းတို့သည်မလေးမစားမပြုရာ။ ချီးမြှောက်ရသည်သာတည်းဟု မှတ်တော်မူရမည်ဟူ၍ လျှောက်၏။ ဤစကားကို ကြားသောမင်းကြီးက ထည်း၊ အထက်လုလင်အလွန်ချွင် ကောင်းမြတ်ဘိခြင်း၊ ငါတို့ထံသို့ မှတ်လျက် ကျင့်ကောင်းသော ဝတ္ထုဟုချီးမွမ်း၍ ရွှေစင်တထောင်လက်ဆောင်ပေးတော်မူ၏။

ဤသို့တနေ့တနေ့လျှင်တဝတ္ထုစီ ပြော၍နေ့ဘိုင်းရွှေတထောင်စီပူဇော်ရသည်နှင့်ထလျှင် ရွှေစင်သုံးသောင်းသုံးသောင်းကုန်ရကား။ ကာလရှည်လျှားသော် မင်း၏တိုက်တော်၌ရှိတ်ရွှေငွေကုန်လေ၍ သူဌေးမှာချေး၍ ပေးကာနှုန်းပြန်၏။ ယင်းသို့ချေးယူရကား သူဌေးအားမင်းမှာ ပျံစိမ့်သော်ငှာ ခွန်ပြုရ၏။ ထိုအခါမှစ၍ သူဌေးတို့သည် မင်း၏အသုံးခံဖြစ်လေသဖြင့် မင်းတို့ကလည်း သူဌေးတို့အား လွယ်ထိုးကျိုင်း ပေါင်းပတ်ဝိုင်းနယ်မြေစည်းပိုင်ပေး၍ ချီးမြှောက်ရလေသတည်း။ ။

ရုဒ္ဒသမ ဝတ္ထုပြီး၏။

ဤဆိုအပ်ပြီးသည့်ကား သီဟပုရာဇ်မည်သောသတ်ကျမ်းနိုက်လာသောဝတ္ထုငါးပုံတို့တည်း။ ထိုဝတ္ထုတို့တွင် သေနကာမ အားနဂါးတဦးဆက်သောဝတ္ထု၊ ကျေးသားညီနောင်တို့ထမ်းသားဖြစ်လျက်အကျင့်အမှုမတူကြသော ဝတ္ထုတို့သည် ဘုရားပိဋကတ် ၅၂၀ ဇာတ်၌လာသည်ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုတို့ကို ဘုရားပင်ဟောတော်မူဘူးရကားစင်စစ်ယုံမှတ်သင့်လှပေသည်။

ရှေးသောအခါပိဋကတ်သွင်းနှိုက်ဆင်နှင့်ကျွဲရားသည်အားကိုမြှ၍အချင်းများရာယုံလိုမှာသည်ဆင်ဖြစ်ရိုရာဖြစ်ပေသည်ကို ကြား တော်မူလေဟုမေး၏ ကြား တော်မူ ထင်ရှား ပြီးလော

ဟုတိုက်တွန်းလျှင်၊ အရှင်မင်းကြီး ရှေးသေသောအခါ ပဒုမဝန္တာ တောဆဒ္ဒန်အိုင်၏အနီး၌ကိန်းနေသောကာသဆင်သည်ဖြစ်၍ ဗျာ ရိကမည်၏ သားကျွန်းနေရာတောအရပ်သို့ကျက်စားရင်း လ သော်၊ ကျွန်းကာဟာယ်ဆင်နှင်သည့်ငါ၏နေရာ၌ ဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုညီးသလောဟုမေး၏၊ ဆင်က လည်း ဟယ်ကျွန်း ငါ့အစွမ်းကိုမသိသလော။ တောသုံးတောင် တွင်ဖြစ်သော မင်းမှတပါး ငါ့ရှေ့စားရမည်သူမရှိ၊ ငါ့ကိုစော်ကားလျှင် ယစ်ဖျားန့် အသက်ရော၍ အပဲချောက်ခင်စစ်ဖြစ် လတ္တံ့ဟုဆို၏၊ ကျွန်းကလည်း သင်၏အစွမ်းရှိသည်ထင်မှု သင်နှင့် ငါတန်ခိုးပြိုင်ဆဲ၊ ဟုန်းသံကိုကြား၍ တပါးသတ္တဝါ သေမှန်စတမ်းတည်း၊ ငါနှင့်မှ သင့် တိုစားအုံ၊ သင်နိုင်လည်း ငါ့ထိုစားလော့ဟုကတိကဝတ်ထားပြီးလျှင် ကျွန်းသည်တော သားသတ္တဝါတို့၏အလယ်နိုက်အသံကိုဟုန်း၏၊ ကျွန်းဟုန်း သံကြားသော်မြွေခွေးအများပင်ချုံချုံတုံ၍သေ၏၊ ဆင်အသံ ပြုသောအခါတဦး သောသတ္တဝါမျှမသေ၊ ထင်သို့ဖြစ်ရကား ဆင်ရှုံး၍ ကျွန်းကစားတော့မည်ရှိလျှင်၊ ဆင်ကလည်းအ ဆွေကျွန်း သုံးရက်ခံ့ဆိုင်းပါဦး၊ နေ့စေ့သောအခါ သင်ထံသို့ လာ၍အစားခံပါမည်ဆို၍ သွားသဖြင့် မိမိနေရာသို့ရောက်လျှင် မကြံနိုင်ဘဲ တမှိုင်တွေတွေနေ၏၊ ယုန်ငယ်မြင်လေသော် ရှင်၊ သင်ဆင်သည် ဘယ့်ကြောင့်မှိုင်သနည်းဟုမေး၏၊ ဆင်က လည်းကျွန်းနှင့်ငါတန်ခိုးပြိုင်ရာတွင် ငါရှုံး၍ကျွန်းစားခံရ မည်ဖြစ်သောကြောင့်မှိုင်သည်ဟုဆို၏၊ ယုန်ကလည်းအဆွေ ဆင်သင်ကား အကောင်ကြီးလျက်ကျွန်းနိုင်စက်သည်ကို၍ မခံရအောင်မတတ်နိုင်လေသလောဟုမေး၍ မတတ်နိုင်ပါဆိုလျှင်၊ သင်မစိုးရိမ်လင့် ငါ ပြင်မည်ဟုဆို၍ ယုန်မင်းသည်ဆင်၏ ဦးကင်းနိုက်စီး၍ လိုက်လာ၏၊ ကျွန်းနေရာအနီးသို့ရောက် သော်၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ်သော သားငိုင်ဆတ်သတ္တဝါတို့

ကိုဖြိုရုံကာလိုက်လေ၏၊ ကျားကိုတွေ့သောအခါချယ်ရွာအ
သံပြု၍ပြေးကြကုန်၏၊ ကျားကဘယ်ကြောင့်ပြေးသနည်းဟု
မေးလျှင်၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီးကကျားဖမ်းရမည်ဟု ယုန်ကို
အမိန့်ပေးသောကြောင့် ဆင်ဦးကင်းထောက်ယုန်မင်းစီး၍လာ
သည် ငါတို့ကျားရှိရာလိုက်၍ဝန်းရံရမည်ဟု ပြောသောကုန်
ဟူ၍မှာ၏၊ သမင်ကိုဆင်တို့လည်းယု မင်းသင်တို့ပြေးကြ
လေသော် ကျားကဘယ့်ကြောင့်သင်တို့ပြေးကြသနည်းဟု
မေး၍ ယုန်သင်လိုက်ဘိုင်းပြောသော် ကျားလည်းကြောက်
ရကား မတိုင်းစားဘဲပြေးသွားလေ၏၊ မျောက်ကမြင်လေ၍
အဆွေကျားဘယ့်ကြောင့်ပြေးသနည်းဟုမေးလျှင်၊ ဗာရာ
ဏသီမင်းက ကျားဖမ်းရမည်ဟု ယုန်ကိုလွှတ်လိုက်သော
ကြောင့်ပုန်းရှောင်ခြင်းငှါပြေးရသည်ဟုပြော၏၊ မျောက
လည်းအဆွေ ကျားအကြောင်းမသင့်ပါလေလိုက်၍အမှုဆောင်
မည်ဆို၍ ကျားစီးလျက်လာတဲ့ အနီးသို့ရောက်သော်ကျား
သည် အလွန်ကြောက်သောကြောင့် မျောက်နှင့်အမြီးခြင်း
ချည်တွဲ၍ ရဲဘောတင်လျက်လာကြ၏၊ ထိုသို့လာသည်ကို
ဆင်ဦးကင်းထောက် ကနေသော ယုန်မြင်လျှင်၊ သင်မျောက်သည်
ကျားကြီးဆောင်ပါမည်ဟု မင်း၏ထံ၌ကတိခံခဲ့လျက်ဘယ့်
ကြောင့်ကျားပိန်ကလေးကို ဆွဲ၍ခေါ်ခဲ့သ
နည်းဟုယုန်ဆိုလျှင်၊ ထိုကျားသည်ကိုးကွယ်ရာမရကြောက်
လန့်၍ မဟည့်တန့်ဘဲပြေးလေ၏၊ ထိုအခါမျောက်သည်
နောက်ဆုပ်ပါသောသဖြင့်၊ တရေသောသင်ရုပ်မှာတိုက်ခံ၍အ
မြီးဆောက်ပြတ်လေ၏၊ ဤသို့ယုန်သည်ဆင်၏ မှိုရိုရာဖြစ်ဘူး
သောကြောင့်သင်တို့အညံ့ယုန်မျိုးကိုရှိသေကြသတည်း၊ ထို
သက်သေကိုထောက်ထား၍ ကိုယ်အင်ထန်ရိုးကြီးမားသော်
လည်းအသိပညာမရှိသူမှ လှည့်စားတိုင်းကြောက်၍ အ
ရေးလစ်လစ်တတ်ချေသည်ဟုမှတ်ရမည်။ ။ပဉ္စမ

သူ့ကိုမညှာကိုယ်သာရစေကျင့်ထတ်ချေသောအမျိုးရ
မင်းကို ဒိုထင်းသတဲ့မြေရာခွင့် ဘိထတ်မှုဥပါဒ်အဖြစ်လွှတ်
ရှိသာဟုသောစကား၊ဂုံကြွားတော်မှုဘူး၏သောဟုမေး၏။
မကြွားဘူးပါထင်စွာ ပြောလေသာဟုဆိုလျှင်။ အရှင်မင်းကြီး
ရှေးသော အခါပဗိမဝါ တောဝပ်နိုက်နေသော ကျွဲတဦး
သည်ငါ့အားသတ္တဝါ အများတို့မှန်း၍ ပုန်းရှောင်ကြသည်
သား၍မျှမျောက်သူမရှိတို့ကြောင့်ခြိုးသတ္တဝါတိုင်ငါ၏အ
လုပ်အကျွေးရစေ အောင်မိတ်ဖြမှ သင့်မည်ဟုကြံ၍ဝက်ဝံ တစီး
ကိုရင်း၊မျောက်ဝယ်တရုတ်ကိုရင်။ သောယာစွာ စကားဆို၍မိမိ
အနီးသို့ခေါ်၏။ဝံနှင့်မျောက်လည်းကျွဲ၏အနီးသို့ကပ်သော
လျှင်။သင်တို့ငါ့ကို မကြောက်လင့်။ ငါတရေယာက် တည်း
သာနေ၍ မပွေ့ပျော်သင်တို့နှင့်ပျော်ပျော်နေလိုအညည်။ ငါ့
ထံသို့မပြတ်လာပါ။ ငါကိုက်သတ်၍ ရသော သားတို့သင်
တို့နှင့်ဝေ၍ပင်စားပါမည်ဟုဆို၏။ဝံနှင့်မျောက်ကလည်းအ
ဆွေကျွဲ၏ စကားအတိုင်းမှန်မှာသားသင်ကိုငါတို့စားပါ
အံ့။ ငါတို့၂ဦးပေါ်မှာမင်းဖြပါလောဟု ချောက်၍တနေ့တ
ကြိမ်ခစားကြ၏။ ဝံနှင့်မျောက်ကလည်း စားဖွယ်ရသော်
ကျွားကိုပေး၍စားကြ၏။ တရံသောအခါကျွားသည်ရှိုင်ကြီး
တစီးကိုကိုက်၍ သေစေသော်ကျွားသည် အစားမာန်ဖြင့်
လွန်စွာဟိန်း၏၊ဝံနှင့်မျောက်လည်းမချင်းဝံ့ရကားကြည့်၍
သာနေကြ၏။ထိုအခါမှကျွားတာဝံတို့ခေါ်၍အဆွေဝံ၊ဉာဏ်ပိုင်
သားကိုငါတို့ သုံးဦးဖား ဝေလောဟုဆို၏။ ထိုအခါဝံက
လက်သည်းဖြင့်ဖြတ်၍ အသားကြွမ်း အသားနုကို သုံးပုံပြု
၍ဝေရပြီးလျှင်၍အပုံကားအရှင်ကျွား၏အတွက်တည်း။ ၍အ
ပုံကားမျောက်ကလေးအတွက်တည်း၊၍ပုံကားအကျွန်ုပ်အတို
တည်း။ဟူ၍ပြ၏၊ကျွားကငါကိုက်၍ရသည်ကို၍ဝံရိတ်ထည့်
သုံးရတူပုံရာသလောဟုနှလုံးသွင်း၍ ထိန်းပြီးဝံကိုလက်နှင့်

ကုပ်ထိုက်သော်မျက်စိတဖက်ပါး မျက်နှာတချမ်း ပုံ့လေ၏။ ထို့နောက်မှမျောက်ကိုသင်ဝေဦးဟုဆို၏။ ထိုအခါမျောက် ကယာရပုံစုသောသုံးပုံတွင် တပုံကို ကိုယ်တော် နံနက်အခါ ဒွက်ပွဲတော်တည်ပါ။ အလယ်ပုံကိုနေ့ပွဲတော်တည်ပါ။ ဤ ဘက်ကအပုံကို ညပွဲတော်တည်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာကြွင်း မှစားပါမည်ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကျားသည်အလွန်အားရ သောကြောင့်။ အဆွေမျောက်။ သင်အလွန်ဝေတတ်ပေသည်။ ဤရာဇသတ်ဝေပုံကိုသင်ဘယ်ကသင်၍ တတ်ခဲ့သနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါမျောက်ကလေးကလည်း။ အရှင်ကျား။ ဤသား မိန်းဝေပုံ နည်းကိုအခြားမှာ မသင်။ ကိုယ်တော်ကျားမင်း၏ လက်သံတွင်သင်၍တတ်ပါသည်ဟုဆို၏။ ထိုနောက်မှဝံနှင့် မျောက်သည်ဤကျားကားဆိုရင်းစကားမတော်။ သူတပါးကို မသနားတတ်။ ကိုယ်တို့ကိုသာမြင်သည်။ ငါတို့ကျွန်းဝင်ခစား ၍မသင့်ချေဟုတိုင်ပင်၍ အခြားသောတောအုပ်သို့သွားကြ လေ၏။ ဤသက်သေကိုထောက်၍လူတို့မှာ မိမိစီးပွါးကိုသာ မြင်တတ်သောမိုးမင်းတို့အားမခစားရာရှောင်ခွါရာ၏ဟုဆို သည်။

ဒုတိယ။

နှံရှတ်ဌက်ငယ် ပညာကြွယ် သောကြောင့်။ နယ်သုံး တောင်သော်နှင်းခြသေ့မင်းပင် အသက်ရှင်သည်ဟူသော စကားကိုကြားဘူး၏လောဟုမေး၏။ မကြားဘူးပါထင်ရှား ဆိုလောဟုတောင်းပန်လျှင်။ အရှင်မင်းကြီး။ ရှေးသောအခါ သမုဒ္ဒရာကမ်းနားနိုက်နေသော ပိဂ္ဂုပက္ခနဂါးမင်း သည်ဟိမ ဝန္တာတောသို့ လှည့်လည်လာရာ၊ ကေသရာဇာခြသေ့မင်း နှင့်တွေ့၍သင်နဂါးသည်ငါ၏ပိုင်နက်ဖြစ်သောတောအုပ်သို့ ဘယ့်ကြောင့်လာသနည်း သင်သေဘေးတွေ့ လိုသလောဟု ခြိမ်း၏။ နဂါးမင်းကလည်း သင်ခြသေ့မှုကို ငါမကြောက် လောက်သေးသည်ဟု မထင်ငါ့အစိုးတွက်လျှင် အမိုးသင့်သ

ဖျှသောသတ္တဝါသေရသည်။ သင်အားသနားသောကြောင့်
သာယာရငါအနိုးမတွေ့တ်လည်တွေ့တ်လျှင် သင်သေသတဲ့ဟုဆို
၏။ခြသေ့်ကလည်းငါဟောက်လျှင် အသံကြားသမျှသောရ
သည်သင်ငါ့ကိုရှာ်မပြိုင်လင့်ဆို၍ငြင်းခုန်ဤလျှက်။ ငါတို့
နှစ်ဦးတန်ခိုးပြိုင်ကြမည်တန်ခိုးသာသူကဦးနှောက်ကိုဖေါက်
၍စားတမ်းဟုဂတိထားပြီးမှ နဂါးမင်းသည် ခံတွင်းဖြင့်ရှု
လိုက်သော်အဆိပ်ငွေ့ထင့်သမျှသော သတ္တဝါသည်နေရာ
တွင်လဲ၍သေကြလေကုန်၏။ ထို့နောက်ခြသေ့်မင်းဟောက်
သောအခါရည်၍ ဟောက်သော် သမင်ထပီးသော သေ၏။
ကြွင်းသောသတ္တဝါတို့ကား မသေလုံ့ဖျပ်ရုံသာ ရှိရကား၊
ခြင်္သေ့မင်းရှုံးလေ၏။ ထိုအခါနဂါးမင်းကသင်ခြသေ့်ရှုံး
ပြီ။သင်၏ဦးနှောက်ကိုငါဖောက်၍ စားမည်လာခဲ့ည်ဟုဆို
၏။ ထိုအခါခြသေ့်ကအဆွေနဂါးငါကားရှုံးပေပြီ။ ထိုရာ
တွင်သားမယားတို့တွေ့ရရုံချနှစ်ရက်မျှဆိုင်းငံ့ပါ။ ရက်စေ့
သောအခါသင်တွေ့မြို့နှင့်တကွလာ၍ ဤနေရာတွင်ပင်ငါ၏
ဦးနှောက်ကိုဖောက်စားပါလောဟုတောင်းပန်၏။ နဂါးမင်း
ကလည်းကောင်းပြီဆို၍ပြန်လေ၏။ထိုနေ့မှစ၍ခြင်္သေ့မင်း
သည်မအိပ်နိုင်မစားနိုင်တဗိုင်တွေတွေနေ၏ထိုသို့နေသည်
ကိုဌက်နက်ကျော်မြင်လျှင်၊ အရှင်ခြသေ့်မင်းဘယ့်ကြောင့်
မှိုင်တွေနေတိသနည်းဟုမေး၏။ ခြင်္သေ့ကလည်းနဂါးနှင့်
တန်ခိုးပြိုင်ရာ။ငါရှုံးသောကြောင့်၊ ငါ့ဦးနှောက်ကို ဖောက်
စားမည်ကိုကြောက်၍မှိုင်နေသည်ဟုပြော၏။ဌက်နက်ကျော်
ကလည်းအရှင်ခြင်္သေ့၊ အရှင်၏ပိုင်နက်တောအုပ်သည်အ
လွန်ကျယ်၏။ ယယ်ကြီး ကြီးသော အခြေ နှစ်ချောင်းအ
ခြေလေးချောင်းအခြေအများရှိသောသတ္တဝါကောင်းကင်သို့
ပျံနိုင်သောကျေးဌက်သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါလှန်သေး၏။ ထို
သတ္တဝါတို့နှင့်တိုင်ပင်ပါဦးတော့ ဤမြေသားနဂါး၏ အစား

ကိုခံတဲ့ရသော်ကြည်ဦးနေ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏။ သခင်ဖြစ်
လျှောက်ရှက်ဖွယ်ကြီး နှင့် သေရတော့မည်၊ ကမ္ဘာ့ခရေသည်း
ဥဒါန်းမဂေချ ဖြစ်လေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည်
တောသုံးတောင်အတွင်းနှိုက် နေကြသောသတ္တဝါတို့ကိုထ
သင်းထသင်းစီခေါ်၍ အထံတော်သို့ရောက်စေပါအံ့။ နဂါး
၏ရန်ကိုလွှန်ရအောင် တိုင်ပင်တော်မူပါပြီးဟု လျှောက်၏။
ခြင်သေ့မင်းကလည်းကောင်းပြီဌက်နက်ကျော်။ သင်ခေါ်၍
သာပေးပါလောဟုဆို၏။ ဌက်နက်ကျော်လည်းဌက်တကာ
သားထကာတို့၏ ဘာသာကိုတတ်ပေရကား။ သတ္တဝါတို့
နေရာသို့သွား၍အသီးသီးခေါ်ကြားပေ၏၊ သတ္တဝါအများ
လည်းငါတို့မင်းကားအန္တရာယ်နှိုးခြိမ်ပြီတုဗ္ဗာဒ်တွေ့စည်းဝေး
ကာလာကြ၏။ ဆင်မြင်းသစ်ကျားကျွဲနွား ရိုင်ပြောင်အစရှိ
သည်တို့ရောက်လာ၍ ကေသရာဇာခြင်သေ့မင်းကအသင်
တို့သည်နဂါးကို နိုင်အောင် ကြံနိုင်ပါအံ့ လောဟု တိုင်ပင်
သော်လည်းတရုံ တယောက်မျှမထွက်ချေ။ ထို့နောင်အခြေ
နှစ်ချောင်း ရှိသောသတ္တဝါတို့ကို စည်းဝေး၍မေးပြန်သော်
ရင်း။အတောင်ရှိသောဌက်တို့ကိုစည်းဝေး၍မေးသော်ရင်း။
ကြံနိုင်သူမပေါ်ထွက်။ငါ်ရက်တိုင်အောင်ရှိလေ၏။ ဟိမဝန္တာ
တောတွင်ရှိသမျှသောဌက်တို့တုန့်၍။ အဘယ်သူကျန်သေး
သနည်းဟု ဆွေးရှာသော် သမုဒ္ဒရာနားနှိုက် ရှောက်ဘား၌နေ
သောဌက်ကြီးဒုံးဝေဿဘူကိုမြင်၏။ ထိုဌက်ကြီးကိုခေါ်၍မေး
လေလျှင်ခြင်သေ့မင်းမကြုံးရိမ်လင့်။ ငါ့စကားကိုနားထောင်
မူ၍နဂါးမှုသည်အနားသို့မကပ်ဝံ့အောင် ငါစီရင်မည်ဟုဆို
၏။ ထိုစကားကိုကြားသော်ခြင်သေ့မင်းလည်းအားရ၍အ
ဆွေဌက်ကြီးအလိုရှိတိုင်းစီရင်ပါဟုတောင်းပန်၏။ဌက်ကြီး
ကလည်း ဤတောသုံးတောင်အတွင်းနှိုက် နေသောအခြေ
လေးချောင်း အခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါတို့ကို ဤချောင်ပင်

၍ထက်ဝန်းကျင်သော အရစ်မျက်နှာမှ်က် စည်းဝေးကာနေ ဝေလော့။အရေထောင် ရှိသောငှက်သတ္တဝါတို့ကိုလည်း ထက် ဝန်းကျင်သောသစ်ပင်ပေါ်မှ်က်နေစေလော့။ငါလည်းညောင် ပင်ထက်က ကျိုးပေါင်းထိုက်မှ်က်နေမည်။ နဂါးသည်ခြင် သေ့ဦးနှောက်ကိုစားမည်လော၍ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ထည်ထည်ာအသံပြုကြရမည်။ငါကဘယ့်ကြောင့် စီစီကျော ကျောမည်ကြသနည်းဟုမေးမည်။ ထိုအခါအသံကျယ်သော ငှက်ကနဂါးလာကြောင်းကိုပြောရမည်။ငါကလည်းလာစေ လာစေဆိတ်ဆိတ်သာနေကြဟုဆိုမည်။နဂါးတို့ကညောင်ပင် ထက်ကမေးသည်ကားဘယ်သူ၏ အသံနည်းဟု မေးလိမ့်မည် ထိုအခါသင်တို့ကခြင်သေ့မင်း၏ အဆွေတော်ဖြစ်သော ဂ ဠုန်မင်းသည်နဂါးလာမည်ကြားသောကြောင့်စောင့်၍နေလေ သည်ဟုပြောကြရမည်။ ငါကလည်း နှုတ်သီးခေါင်းသံ အ တောင်တံခတ်သံကိုပြု၍ချောက်မည်ဟု ပြောဆိုမှာထား၏။ ငှက်နက်ကျေးသည်းငှက်ကြီး၏ ဆိုသည့်အတိုင်းသားငှက် အပေါင်းတို့ကိုစည်းဝေး၍နေစေ၏။ ရနှစ်ရက်မြောက် ရောက် သောအခါ နဂါးမင်းလည်းအခြံအရံနဂါးများစွာနှင့်တကွ လာ၏။သားငှက်အပေါင်းတို့စီစီညံညံ ပြီးလေသော်ငှက်ကြီး ကဘယ့်ကြောင့်ပြိုသနည်းဟုမေး၏။ ခြင်သေ့ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားခြင်းငှါနဂါးမင်းလာသောကြောင့်ပြိုကြပါသည် ဟုပြောလျှင်လာစေလာစေသင်တို့ဆိတ်ဆိတ်သာနေကြဆို ၍တောင်ခတ်သံကိုပြု၏၊ နဂါးမင်းက ညောင်ပင်ထက်မှ ဘယ်အသံနည်းဟုမေးလျှင် ငှက်ကြီးသင်သောအတိုင်း ဂ ဠုန်မင်းစောင့်၍နေလာကြောင်းကိုပြော၏။ နဂါးတို့လည်း ဂဠုန်ဟူသောအသံကိုကြားလျှင် အလွန်ကြောက်ရကားမြွေ သို့ရုပ်၍ ပြေးကြလေ၏။ ခြင်သေ့မင်းချမ်းသာရလေလျှင် သားငှက်တကာတို့လွန်စွာဝမ်းမြောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ငှက်

ကြီးအားကြီးမွှန်းသောပန္နာသျက်ဖက်ကာသယမ်းကာနှမ်းရှုပ်ကြွသဖြင့်ကြီးလှသောကိုယ်သည် သေးလျက်လက်တဆုပ်ခံ့မျှသာကျန်လေသတည်း။ထိုအခါမှစ၍ နမ်းပြီးရှုပ်ဟုခေါ်ကြကုန်၏၊ ဌက်နက်ကျော်ကိုလည်းဌက်ဆောင်ဟူ၍ရင်းဌက်တောင်ဟူ၍ရင်းသမုတ်ကြလေသည်။ ။တတိယ။

ဂုံးသမားကိုပတ္တားစကောင်း။အကြောင်းစင်စစ်ဖြစ်သည်ထိုင်အောင်၊ ကျိုးပဲ့ဆောင်၏ဟူသောစကားကိုကြားဘူး၏လောဟုမေး၍မကြားဘူးပါ ထင်ရှားသိုးဦးလေ့ဟုမေးလျှင်၊ယခုရှင်မင်းကြီးရှေးသောအခါ ဌါရာဝတီပြည်နိုက် မဟာကံသမင်းကြီးသည်တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြု၏။ သတ္တဝါတို့၏စီးပွားချမ်းသာကိုလွန်စွာအလိုရှိ၏၊ ထိုရှိသောအခါဝင်္ဂါပြစ်၏အညာနိုက်နေသောတနိုင်ငံမင်းသည်၊ မိမိပြည်နိုက်လူဆိုးလူသွမ်းကိုစစ်ဆေးရာ၊ ဆယ်နှစ်တိုင်အောင်မိုးသူဖြစ်၍နေသောခိုးသားတဦးကိုရင်း။ ထရင်ထည်းနေသောသူကိုဖမ်းဝေးထတ်သောရန်းမတဦးကိုရင်း။တယောက်နှင့်တယောက်မသင့်အောင် ဂုံးချောပြောဆိုတတ်သော ဂုံးသမား တယောက်ကိုရင်း၊ပြည်ရွာနှင့်မတည်သသူဟူ၍ဖောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင်၊ထိုဖောင်နိုက်တိုင်လယ်ချီ၍ရိက္ခာနှင့်တကွချောလိုက်၏၊ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် ဌါရာဝတီမြို့ဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။မဟာကံသမင်းသိလျှင်ဆယ်ခေ၍ရှေ့တော်သို့ခေါ်၍မေးစစ်တော်မူသည်ကား။ သင်တို့သည်အဘယ်ပြည်သားနည်း။အဘယ်အပြစ်ရှိ၍ နိုင်ငံမှနှင်ထုပ်လိုက်သနည်းဟုမေး၏သူခိုးကလည်းကျွန်တော်ကိုနှင်ဝင်ဒေနှစ်ပြည့်အောင်ခိုး၍စားရာသလော။နေ့ခင်းအသက်ရှည်သော်လည်းခိုး၍ပင်စားမည်သူဖြစ်သည်ပါ။နိုင်ငံနှင့်မတန်ပြီးခြားသို့သွားလေတော့ဟုအသသန့်မြို့မှနှင်ထုတ်လိုက်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ရန်းမကလည်းကျွန်တော်မသည် အိမ်နီးချင်းပြုနေသော သူတို့ကို နားများ

ဧဒေါင်ဖမ်းစားမိသောကြောင့်အာသန်မြို့မှ နှင်ထုတ်လိုက်ပါ
သည်ဟုလျှောက်၏။ ဂုံးသမားကလည်း ကျွန်တော်တို့အချင်း
ချင်းမသင့်အောင်ဂုံးချောရာသလောဟုရှင်းအာသန်မင်းပင်
နှင်ထုတ်လိုက်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ မဟာဘက်သမင်.ကြီး
လည်းထိုသူသုံးယောက်တို့အား ကယ်သင့်မကယ်သင့်ကို
တောက်ချင့်တော်မူလျှင်၊ ထူမိုးသည်စားသုံးရန် ဥစ္စာမရှိ၍
သာမိုးသည်ဥစ္စာရှိလျှင်မခိုးရာပြီ။ ငါဥစ္စာလောက်ဝစွာပေး
၍ထားမည်။ မခိုးမခက်ဘဲငါ့နိုင်ငံမှာနေတော့ဟုခွင့်ပေး၏။
ရန်းမကိုလည်းပိမိအိမ်တွင်စားသုံးရန်မရှိ၍သာသူ့ကိုဖမ်း
စားသည်၊စားသုံးရန်ရှိလျှင် မဖမ်းစားရာပြီဟုဥစ္စာလောက်
ဒေါင်ပေး၍ထားပြီ။ ဂုံးသမားတို့ကားအရှင်ထား၍မသင့်
ဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ရှေးသောအခါဝေသာလီပြည်၌လိစ္ဆ
ဝီမင်းတို့သည် နှစ်ပေါင်းထသောင်းခုနှစ်ထောင်ပတ်လုံးအ
ချင်းချင်းချစ်ကြည်သင့်မြတ်စွာမင်းပြု၍ လာသည်ကိုအစာ
ထသောင်မင်းသည်ဝဿကာရအမတ်ကိုစေ၍ဂုံးတိုက်သဖြင့်
အချင်းချင်းကွဲပြား၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည်၊ နွားနှင့်
ကျားသည်မိတ်ဖွဲ့၍ပေါင်းသင်းကြသည်ကို ရက္ခမိုးနတ်ဂုံး
တိုက်သဖြင့်ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သည်ကို များစွာကြားရ
ဘူးသည်။ ထို့ကြောင့်ဂုံးသွားတို့အရှင်ထား၍မလျော်သေ
စေမှသင့်မည်ဟုဆိုတော်မူသောကြောင့် လက်မနှိုက်တို့သည်
ထုတ်၍သတ်လေ၏။ သတ်ပြီး၍နောက်တနေ့နံနက်မင်းချင်းလူတ
ယောက်ကိုသွား၍ကြည့်ချေဟုစေသောကြောင့်သွား၍ ကြည့်
လေသော်ဂုံးသမားအကောင်ကခေါင်းထောင်တဲ့၍၊ ဟယ်
ယောက်ဘနှစ်တို့မင်းကြီး ငါ့ကိုကြောက်လျှင် ငါ့ထံသို့လာ
ကြဲ့စေ၊ မလာလျှင်ငါထ၍ ဟူသည်ပြောလိုက်ဘိဟုဆို၏။
မင်းချင်းယောကျ်ားလည်း ထိုစကားကိုမင်းကြီးအားလျှော
ထင်သော်မင်းကလူသေစကားဆို၏ ဟူသည်ကိုငါမကြား

တဘုး၊ ဤကလေးနှစ်ယောက်ခေါ်၍သွားချေဟုပြောပြန်၏။ အဖေနှင့်လာသောအခါ စကားမဆိုဘဲငြိမ်သွားနေ၏။ ထိုသူတို့ပြန်၍မင်းအားစကားမဆိုကြောင်းကိုလျှောက်လျှင် အလျင်သွားသောမင်းချင်းယောကျ်ားအားနှင်သည့်ငါ့ကိုလျှောက်၍လျှောက်ရသည်လောဟုသတ်ပြန်စေ၏။ သေဖော်ရသောအခါမှဂုံးသမားအကောင်က ခေါင်းထောင်၍ခေါင်းထောင်၍တယ်နယ်ရှိစတုရေပြန်၏။ ဤအကြောင်းကိုမင်းအားလျှောက်ကြသော်ချင့် အကောင်ကိုလူမြင်အောင်ထား၍မသင့်ပြီမြေမြှုပ်ပေတော့ဟုအမိန့်ပေး၍မြှုပ်ရလေ၏။ ထိုမြှုပ်ရာမှသစ်ပင်ပေါက်လာသော်ဂုံးပင်ဟုခေါ်လေသတည်း။ ကာလရှည်၍ ယခုမှါအုန်းပင်ဟုခေါ်ပါသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကားဂုံးသမားသည်သေ၍ အလောင်းဖြစ်သည် တိုင်အောင် ဆေါ့ခဲ့ တောင်ခဲ့ဟူသောစကားဆည်ဖြစ်သတည်း။ ။ ၁၄

မင်းကြီးမှူးမတ်ကောင်းကားတရားခက်သော်ရက်ရှည်သွား၍ဖြေးဖြေးသာသာစီရင်ရာ၏ ဟူသောထုံးစံစကား ကိုကြားဘူးသလောဟုမေး၏။ မကြားဘူးပါထင်ရှားပြောလော့ ဟုပေသော်အရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးသောအခါ၌ပါရာဏသီပြည်နိုက်ပဟာကဲသမင်းသည် ငါးရာရှိသော မင်းမောင်းမအရံနှင့်တကွ ဥယာဉ်ကစားခြင်းငှာ ထွက်တော် မူသတည်း။ မင်း၏ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့သည်လက်နက်စွဲ၍ ခြံရံကာလိုက်ရ၏။ ဥယာဉ်သို့ရောက်သော်ကွန်းတောက်နန်းနိုက်မင်းကြီးစံနေစဉ်၊ မင်းမောင်းမတို့သည် ရေကန်သို့သွား၍ရေကစားကာနေကြ၏။ မိမိတို့ဆင်ဝတ်သောတန်ဆာတို့ကို ကားရေကန်ကမ်းနားနိုက်ပုံ၍ ကျွန်မတယောက်ကိုအစောင့်ထား၏။ ထိုကျွန်မသည်မေ့လျော့ငိုက်နေသည်ကိုမြင်၍သစ်ပင်ထက်မှမျှောက်တခုသည် အမြန်ဆင်းလာ၍ တည့်ရွှေတန်

ဆားတို့ကိုယူပြီးလျှင်။ သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ ငှက်ထားလေ
၏။ စောင့်သောမိန်းမသည်သတိရ၍ ကြည့်သောအခါ၌လည်း
ရွှေတန်ဆာကိုမမြင်လျှင်ကြီးစွာ ရ ကြောက်လှရကား။ လူတ
ယောက်ယူ၍ ပြေးပါပြီဟုဟစ် အော်၏။ ဝန် ရံ၍စောင့်သောသူရဲ
မက်တို့ကြား၍ လိုက်လ ဖွေရှာသော်ဥယျာဉ်၏ ပြင်ပနှိက်
ချောင်း၍ကြည့်နေလာသောတောရွာသား ယောက်ျားတစ်ဦး
ကိုဖမ်း၍မိရုံရှား၏ တန်ဆာကို သင်ယူသလော ပေးရမည်ဟု
ထောင်း၏။ တောသားကလည်းငါသာ မမြင် တ်ရောဖြစ်လာ
ချေပြီး၍အရေးကိုသူဌေးကြီးကုကယ်နိုင်တော့မည်ဟုကြံ၍
လျှို၍ယူပြီးလျှင် သူဌေးကြီးကို ပေး ခဲ့သည် ဟု ပြော၏။
သူဌေးကြီးတို့ခေါ်၍မေးပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်ပရောဟိတ်ပုဏ္ဏား
တို့ပေးအပ်ခဲ့သည်ဟုဆိုပြန်၏။ ထိုအခါပညာရှိ အမတ်က
သုံးဦးလုံးကိုပင်နှောင်အိမ်နှိက်ထားဘိဟုစီရင်၏ ထိုသူတို့
၏စကားတို့နား ထောင်စိမ့်သောဌာလည်း လူနှစ်ဦးထား၏။
ထိုးသုံးဦးတို့သည် နှောင်အိမ်နှင်းနှိက် ထိုင်မိသော အခါ
တောသားကို သူဌေးက၍ဆို၏။ တောသား အမောင်ကို
ငါမြင်ရုံမျှ မမြင်ဘူးဘဲလျက် ငါ့လက်နှိက် ထင်မိုးကဲ့သော
ဥစ္စာကိုပေးနှဲ ရသည်ဟု ဘယ့်ကြောင့်ပြောပါသနည်းဟု
မေး၏။ တောသားကလည်း ကျွန်ုပ်မင်းထွက်သည်ကိုမမြင်
ဘူးသောကြောင့်ဥယျာဉ်ပြင်က ချောင်း၍ ကြည့်မိပါသည်
ကိုကြောက်မက်ဖွယ်အခင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် ငါနှိက်
ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ။ အရှင်သူဌေးမှသာကယ်နိုင် တော့မည်
ဟုနှလုံးပြု၍ပြောရပါသည်ကျွန်ုပ်ကိုအရှင်သူဌေးမကြောက်ပါ
လင့်ဟုဆို၏။ ရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကလည်း။ သူဌေးသည်ဘယ်အ
ခါမှငါ့ကိုမပေးမကား ဝမ်းဘူးလျက်ဘယ့်ကြောင့် ပေး ရသည်ဟု
ပြောဘိသနည်းဟုမေးပြန်လျှင်။ အရှင်ပုဏ္ဏားငါ တို့မင်းများ
သည်မယားတို့ထည်းကြွင်နှာ။ ဥစ္စာကိုလည်းရုံမက် သောဖိတ်

နှင့်အမှုရိပ်ကိုမဆောင်ချင်ဘဲစီရင်မည်ကို ဆိုသောကြောင့်အကြောင်းအကျိုးဟုတ်ရာပြောနိုင်စွာသော ထရေ့ရှရေ့ဟိတ်တို့ကွန့်ဥဿုန်ပသည့် စိတ်မရှိပါလင့်ဟုဆိုရ၏။ ထိုစကားကိုပညာကျော်အမတ်ကြီး ကြားလေသော် ဤသူသုံးယောက်တား။မယုမှတ်သည်မှန်ပြီ၊ ဤဥယျာဉ်နှင့်ကိုရှိသောမျောက်တို့ကိုသာ စစ်သင့်ရာ တော့သည်ဟု ကြံ၍ထိုသူ သုံးဦး တို့ကိုဖွဲ့ပြီ၊ ပြောင်။ ဥယျာဉ်နှင့်ကိုရှိသော မျောက်တို့ကိုဖမ်း၍ချိတ်လောက်ကောင်၊ ချိတ်ရတီးတို့ကိုဓားပစွာပြုလုပ်၍ ဆင်ယည်လိုက်၏။ ယင်းသို့မျောက်တို့ ... နိဆ ၊ ဆင်သည်ကိုမြင်လျှင်ယခင် ဒို ယူငင်းဖြင့်သောမျောက်မသည် မိမိမှတ်ထားသောအရှုထန်ဆာ့တို့ရင်၍ဆင်၏၊ ထိုအခါမှမျောက် ယူကြောင်းကိုသိရ၍မျောက်မကိုဖမ်းရလေသတည်း။ ထိုကြောင့်တရားစီရင်သောအမတ်တို့သည်ရင်း။ အဆိုးရမင်းတို့သည်ရင်း။ အလျှင်ထသောအပြ ကြားသောစကားမျှကိုယူ၍မစီရင်ရာ ဆင်ချင်ထိုင်းထွာ၍မှန်ရဲ့ကိုသိမြင်မှစီရင်ရာ၏ဟု၍ရှေးရှေးမင်းတို့ဆုံးမလေ့ပြုသတည်း။

ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့်လာသည်တုံး။

သူ ကျေးဖူးသည်ရှိဘူးပေလျက်။ ကွယ်မှတ်တိုည်း၊ တရားဆင်မှုရိနေမြဲကျေးနေမြဲ စီရင်ရာသည်ဟူသောစကားကိုကြားဘူး၏လောဟုမေး၏ မကြားဘူးပါဟုဆိုလေသော်။ ထိုအကြောင်းကို နာဦးလော့။ ရှေးသောအခါ ပစ္စန္တ ရွာနိုက်မောင်ပိုဟူသောယောက်ျားတယောက်သည်ကျေးတချုင့်အထွေခင်ပွန်းနှံ့ကြ၏၊ ကျေးသည်ရွာသို့ဝင်၍ဆေးဝါရှာလေသော်၊ အဆွေမောင်ပိုကကျေးကိုဤသို့ဆို၏။ အဆွေကျေးလူတို့နေရာရွာတွင်းသို့သင်မလာလင့်။ လူသိလျှင်သင့်ကိုသေစေအောင်ပြုလတ့်ဟုဆို၏။ ကျေးလည်းထိုစကားကိုမယူနဘဲရွာသို့လာ

ဘန်ရှားသေသော်လူဘို့သည်မိုန်းထောင်၌ ကျွေးသည့်မိုန်းနှိုက် ဒိလေ၏။ ၇ရက်ဘိုင်အောင် အစာမစားရဘဲ မိုန်းထဲနှိုက် နေရလေ၏။ အခွေ့ဖြစ်သောမောင်ဗိုဒ်ငလေချင်လာသတ် ၍ အဆွေ့ကျွေးသင့်ကို ငါမြွေပါလျှက်ငါ၏ စကားတို့မနာ ခြင်းကြောင့်မိုန်းထဲနှိုက်ဒိရသဖြင့်ခေါင်ခါနှားထောင်ပါဟုဆို ၍မိုန်းကိုဖွင့်၍ လွှတ်၍ကျွေးသည်း မိုန် တွင်းမှ ထွက်ချင် မောင်ဗို ၍လောက်ကူသွဲ၍အာဆွေမောင်ဗိုဒ်ငါ၏ကိုလွှတ်အောင် ပြီ ပေပြီ။ငါကားရေ ဘဝတော်မွတ်လှ၏ သင့်အသားကိုစားရမှ ချမ်းသာတော့မည်၊ ထို့ကြောင့်သင့်ကို ငါစား ဆုံဟုဆို၏။ မောင်ဗိုကလည်း အဆွေကျွေး သင့်ကိုကယ်ပါသော ငါ့အား သင့်မစားထိုက်။စားလိုသော်တရားဆိုကြဦးအံ့၊ သူအများ က။ စားထိုက်သည်ဆိုလျှင်စားပါတော့ဟုဆို၍ အမယ်ခံခြင်း ၄ာသွားကြလေသော် ခနီးမနှိုက်နွားခေါင်းမြိုး တရက်တွေ့၍ ထိုခေါင်း ထဲနှိုက်သူဖြတ်ခဲ့မည်ဆို၍ နွားခေါင်းမြိုးအားအ ကြောင်းကိုပြန်ပြောကြသော်နွားခေါင်းမြိုးကလူတို့ကိုကား စားထိုက်၏ဘယ်ကြောင့်နည်းဟူလျှင် ငါတို့သည်မြက်ကို စား၍လူ၏ပီ ထွါးကိုရှုက်ငေ ခါင်ပါလျှက်ငါဘို့ကိုသတ်ခါ ပြီး လျှင်ငါ့ခေါင်းမြိုးကို ဤနှိုက်ပြစ်ထား၏။ ထို့ကြောင့်လူအက် မျက်သသူမဟုတ်။ကျေးဇူးတို့ကိုမသိတတ်သူဖြစ်၍စားကောင်းပေ သည်ဟုဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ကျွေးလည်းစားမည် ဟုပြု၏။မောင်ဗိုကခုံတယောက်ပြောင်းဦးမည်ဆို၍သွားကြ ပြန်သော် ညောင်ပင်တွေ့၍ ညောင်စောင့်နတ်အား ငါတို့ တရားကို စီရင်ပါဟုပြောကြသော်။ညောင် စောင့်နတ်က၍ သို့ဆို၏။လူတို့သည် သစ်ပင်နှိုက်အရိပ်လည်းခိုသည်အရွက် အသီးကိုလည်းစားသည် အိပ်ရာနေရာလည်းပြုသည် ထို့ပါ လျှက်သစ်ပင်သစ်ကိုင်းကိုခုတ်ဖြန်သည်။ထို့ကြောင့်လူသည် သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်။ အလွန်ဆိုသွမ်းရကား စားထိုက်

သည်ဟုဆို၏၊ ထိုစကားကြောင့်ကျွားသည် စားမည့်မြွေပြန်
သေသင်း မောင်ရိုကချိတယောက်ပြောင်းရစေဦး ဆို၍ သွားကြ
ပြန်သော်ရသေ့ထံသို့ရောက်၍ ဤသူမြတ်ထံနိုက်အပြီးသတ်
မည်ဟုချိန်းချက်၍အကြောင်းတို့ကိုပြန်ပြောကြားသော်ရသေ့က
ပညာရှိဇာသောယု ယယ်ကိုခေါ်၍ဤတရားကိုစီရင်ပါဟုဆို
၏။ယုန်လည်းအကြောင်းကို ထင်ရှားဆိုကြဟု ခွင့်ပေးလျှင်၊
မောင် ရိုနှင့်ကျွားသည် ဖြစ်ရင်းအတိုင်းမှန်ပြော၏၊ ထိုအခါ
ယုန်ပညာ ရှိကလည်း ဤတရားသည် အလွယ်သားစကား၊
ငါမှန်အောင်ဆုံးဖြတ်မည်ဆို၍ သင်ကျွားသည် မိရင်းဖြစ်
သော မြိန်းနိုက်ဘယ်သို့ နေရသနည်း၊ ငါ့ကိုဝင်၍ပြပါဦး၊
မောင်ရိုလည်း မြိန်းကိုဖိတ်၍ ဖိဘ်စမ်းပါဦး၊ ငါကြည့်ပါဦး
မည်ဆို၍ မိမိတို့နေရာသို့ပြန်ကြ၍လျှင်၊ ယုန်ဆိုသည် အတိုင်း
ကျွားလည်းမြိန်ထဲသို့ဝင်ရ၏၊ မောင်ရိုလည်းဖိ မြဲပင်ဖိတ်
ရ၏၊ ယင် သို့ဖိတ်ပြီးမှယုန်ကဤသို့ဆို၏ အရေးကျွားမြိန်း
ထောင်မှိုကပင်မိတ်ခင်ပွန်းဖြစ်၍ဘေး မရှိစိမ့်သောငှါပြော
ပါသည်ကိုသင်နားမထောင်ချေ နားမထောင် ခြင်းကြောင့်
မြိန်းတွင်မိရလေသည်၊ မိရာမှလွှတ်ပါသည်ကိုသူ၏ကျေးဇူး
ကိုမသိဘဲစားမည်ဟုသင်ပြုမှုသည်၊ သူ၏ကျေးဇူးကိုမသိ
သောသူဟုသမျှသည်ချွေးသခရမြဲမဟုတ်။ရက္ခဘေးဒဏ်ကို
ခံရမြဲဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့်သင်ကျွားသည် မြိန်းထဲတွင်နေ
မြဲ နေပါ မောင်ရိုလည်းကိုယ်၏ အိမ်ရာသို့ သ နေမြဲနေပါ၊
ယနေ့မှစ၍သူ ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သောသူ မျက်နှာကို
ကိုမကယ်ပါလေနှင့် ဟုယုန်ပညာရှိကဆို ၍ မောင်ရိုသည်
ချမ်းသာရလေသတည်း၊ ဤထုံးစံတို့အကြောင်းပြ၍ ကျွဲသံ
ထောင်သော သားတရားဆိုမှ ပိုနေမြဲကျွားနေမြဲ စီရင်ရမည်၊
ဟူ သောစကားသည်ထင်ရှားဖြစ်လေသတည်း၊ ။အမတ်
ပညာရေကျော်ဖြတ်ထုံးနိုက်လာ၏၊ ပုရက်ကျွမ်းပြီး၏၊

နမောတဿဘဂဝတော၊အရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဟံသာဝတီရန်ကုန်မြို့တပိုးရုသ္တင်ဓဝ်က ကြော်ဗြာ ဆင်ဆိုအဝ်ဇ သာအာမိန်ဗောဲဇတိုင်။ အမြိုး လးပါ။ ရူအ ရှာ ထိုး မှတ်သာသနေလ လာရန်။ ဓမ္မဂန်ဘတ်တကိုကောင်း ဇွသ်စီရင်ပေယာံ။

ဇရပ်ရပ်အမျိုးတို့ ဘာသာလိုက်နာကျင့်ပူအဝ်ဓသာ၊ သတိသမ္ဗဇညတရုး၊ဗ္ဗဇျဲ သိဘသာမာဝိ တရားများ၏ အကြောင်း။

လောကသုံးပါ တို့၏ ဦးညွတ်ရာဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းနိုက် သီတင်းသုံ နေ သောအခါ ငါးရာကုန်သောဒါယကာတို့သည် ဥပုသ်ဆောက် တည်ခြင်းငှာကျောင်းတော်သို့လာကုန်၍ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥပုသ်သီလကိုခံယူဆောက်တည်ကြသည်တွင် ဘုရားသခင်ကဒါယကာတို့ယနေ့ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်း ကိုပြုကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူ၏ ဆောက်တည်ပါ ကြောင်းကိုလျှောက်လျှင်။ ဒါယကာတို့သင်တို့သည်အလွန် ကောင်းမြတ်သောအမှုကိုပြုကြ ပကုန်၏၊၎င်ဥပုသ်ဆောက် တည်ခြင်းသည်ကား ပညာရှိလှကုန်သောရှေးသူတော်ကောင်းတို့ ၏ကော ။မြဲ သောကျေးမှုးကျင့်ဝတ်ပေတည်း။ ရှေးပညာ ရှိတို့သည်မိမိတို သိန္ဒ ငဂသည်၎င်း။ဒေ သ သည်၎င်း မာနအစ ရှိသောကိလေသာတို့သည်၎င်း။ဖြစ်လာကု လတ်သော်။တို ကိလေသာတို့ကိုနှိပ်နင်းခြင်းငှါဥပုသ်သုံ ခြင်းကို ပြုကြကု

ဖျော့ဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ထိုဒါယကာတို့တောင်းပန်ကြသည်တွင် အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

ဒါယကာတို့ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါသုရာအမေလောင်း တော်သည် ဂဝံတိုင်းနိုက် ဖြူဘူ ဇာမဟာသေလမှုအွားမျိုး နိုက်ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သော် ကာသဂုံတိုက်စွန့်ပစ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင်ဇာဂတိုင်း မဂဓတိုင်း၊ကာသိတိုင်းတို့ ၏အကြား နိုက်မြွေချောင်တွင်ရှိသောတောအုပ်ကြီးသို့ ဝင်၍ကျောင်းသင်္ခမ်းဖြင့်နေ၏။ ထိုရသေ့ကျောင်း မနီးမ ဝေ ဖြစ်သောဝါးတောနိုက် ဒိတရသည်မယားနှင့်တကွနေ ၏ ထိုဝါးတော၏အနီးတရသေသာတောင်ပို့နိုက်မြွေသည်နေ ၏။ တရသေ မြို့နိုက်လည်းမြွေချွေးသည့်နေ၏ တရသေသာ တောအုပ်နိုက်လည်း ငံဘစီးသည့်နေ၏။ ထိုလေးဦးသော သတ္တဝါတို့သည်အခါခပ်သိမ်း ရသေ့ ထံသို့ကပ်၍ တရားနာ ကုန်၏ တနေ့သောအခါဒိုသည်မိမိမယားနှင့်တကွ အသိုက် မှထွက်၍အစာကျက်သွားလေသောအခါ၊ တရ သားသိမ်းစွန်သည် နောက်မှလိုက်သောဒိုမကိုသုတ်ယူ၍ ဒိုမသည် ငိုကြွေးတမ်းတ၏။ ဒိုဖိုသည်ဖြန့်၍ကြည့် သော်သိမ်းစွန်ချီကြွာ နှင်ပုံထလေသော ဒိုမကိုမြင် သဖြင့်ကြွင်နာသဖြင့်ရကာအိုသည့်ဖြုတ်မှုမှတွေးခြင်း သောကမီးသည့်ဖြစ်၍ကျွန်ုပ် ၌ရာဂကာည် ါ၏ အလွန်ပူင် ပမ်းစေ၏ ထိုစွဲသောရာဂကိုဆုံးမ၍ မနိုင်စက်မှု၍တပါး သို့ကျက်ပျားသွားခြင်းငှါမသင့် သေးဆရာ ၏ သော ထံ သို့ကပ် ၍ရာဂကိုနှိမ်ချင်းငှါ ဥပုသ် ဆောက်တည်အံ့ ဟုကြံ၍ ဥပုသ် ဆောက်တည်၍ နေ၏။ မြွေ ည်လည်းအစာရှာခြင်းငှါ မိမိနေရာမှထွက်၍ တရသေသာရွာနားတော ငိုဖို သို့သွား သော သော်ရွာစား၏ကျယ်လုံ မြင်သော နွားလားဥသဘသည် ထို တောင်ပို့နိုက်မြွေဘို့ကိုပုဆစ်တုံ၍မြွေကို ဥချိုဖြင့်ယက်၍ ကစား၏။ မြွေလည်း နွား၏ ခြေသံဖြင့်ကြောက်လန့်ရကား၊

တွင်းသို့ဝင်ခြင်းငှါ ပြေးလာသော် နွားမြေဖြင့်နှင်းမိ၍ မြွေသည် ခမြက် ငွေတ်၍ ကိုက်သေသည်နှင့် နွားဥသဘသည်လည်း အချင်း၌ လဲ၍အသက်တုန်လေ၏၊ ချောင်း၌ နေသော လူတို့သည် နွားပင်းသေပြီဟုကြား၍မျှား၊ နွားစည်းဝေးလာကုန်လျက် ဆုတ် အရ က်ကျက် ဘုတ်ပို့ကျူးကြ ဆ၊ အချို့ ဘလည်းပန်း နှံသာဖြင့် မှုနော်၍တွင်းတူးခါ မျှ ပြီ သွား ကြကုန်၏၊ မြွေ စည်းလူတို့ သွားကြသောအခါတွင်း ထွက်၍ ဤသို့ကြံ၏၊ ဝါသည်အမြက်ခေါ်သကြီး လှသော ကိုခင့် ဥသဘ နွားမင်းကို ကိုက်၍သေစေသဖြင့်လူအများ၏ နှလုံး ချာတ် ခြားခြင်းကိုဖြစ်စေ မိပေသည်၊ ယခုအခါခေါသက်ချိုးမနိုင်မှု၍ ကျက်စားသွား အံ့သောငှါ မသင့်ပေ ကျောင်းသို့သွား၍ ဒါ သတော့ရှားကိုနှိပ်ချင်းငှါ ဥပုသ်ဆောက်တည်အံ့ ဟုကြံ၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကာနေ၏၊ ။ မြွေသည်လည်း ဆ ကိုရှာလေသော်ဆင်သေတစ်ကိုမြင်၍ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ပြီးတည် ၍ နွား မောင်း၍ ကိုက်၏၊ တိုင်ကိုတိုက်သကဲ့သို့မကိုက်နိုင်ရှိရကား နားရွက်ကိုတိုက်ဖြန့်၏၊ ကျောက်ပြည့်က် တိုက်သကဲ့သို့ရှိရကား၊ ဝမ်းပြင်းသားကိုကိုက်ပြန်၏၊ သံထိုးကင်း ထိုက်ကိုက် သကဲ့သို့ရှိရကား၊ ဝစ္စမက်နှုက်တိုက်၏၊ ထိုအခါမှ မိုင်ကိုကိုက်သကဲ့သို့ဖြင့်ရကား၊ အားရဝမ်းသာဝါ၊ ပြီးလျှင်ဝမ်းတွင်းသို့ဝင်၏ အစာမှုဘ်သောအခါနှစ်သောအတွင်းသားကိုစား၍ရေသိပ်သောအခါ သွေးတို့ကိုသောက်၏၊ အိပ်သောအခါ အူအဆုပ်တို့ကိုခင်း၍အိပ်၏၊ မြွေသည် ဤဆင်ကောင်၏ဝမ်းတွင်းသက်ကောင်းမြတ်သော ထယင်းအမျော် အိမ်ရာနေရာသည်ဝ နှုက်မရှိပြီ၊ ဤနှသည်အခြားအရပ်သို့ သွား၍အဘယ်ပြုတော့အံ့နည်း ဟုကြံပြီးလျှင်၊ မြင်သို့မထွက် ဘဲဆင်ဝမ်းထဲနှုက်သာစားကာအိပ်ကာနေ၏၊ ရက်ရှည်သော် နေပူအဟုန်ကြောင့်ဆင်ကောင်သည်ချော်ကပ်လေရကား၊

မိမိဝင်ကဲ့သော ကြွင်ကြီးပေါက်သည်ဗိတ်၏။ မြွေခွေးသည် ဝမ်းတွ မှမထွက်နိုင်ဘဲ နှံသောအစာသောက်ရေရှိသည့် ဖြစ်၍ မြွေခေတ္တခွ ဖြစ်လျက် ထွက်ရန်အပေါ် ကိုသာမျှော် လင့်က နေ၏။ တနေ့သနိုက် ခါငံ့ မိုးသည်ကြီ ရွာချ၍ဝမ္မ မက်တင်းသင်းပွင့်ဝေ ။ ထိုသို့ပွင့်သည်ကိုမြင်လျှင် ထွက် ချင်လှသောကြောင့်ဥကျွောင်းမှသည်အားကုန်မြေးလျက်ဝမ္မ ဖြင့်တို့၍ ထွက်ရောရကား အလုံးရုံသော ကိုယ်အမွေးတို့ သည်မက်တွဲ့ညိုရစ်သည်ဖြစ်၍ ထန်းဥထန်းဘြောက်ကဲ့ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမြွေခွေးသည်ဤသို့ကြီ၏ အစာနိုက်တပ်သော လောဘကြောင့်သူ နင်၍မှမပျော် ဘဲဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ရေ ရ၏။ ယခုအခါနိုက်ဤလောဘကိုမနှိပ်မှု၍ ကျက်စားသွား ခြင်းငှါမသင့်သေး။ လိုနှိပ်ချင်းငှါဥမှာသ်ဆောက်တည်ဦးအံ့ ဟုကြံ၍ရ ထကာပြီးလျှင် ဥမှာသ်ဆောက်တည်၍ နေ ၏။ ဝံသည်တောမြိုတိုင်းသောအစ နှင့်အသားမရ။ အလို ကြီးလှသည်ဖြစ်၍၍မလယတိုင်ပစ္စဆိုရှာသို့သွား၍ ကျက် စားလျှင်။ ရှုနိုက်နေသောသူတို့ သည့်ဝံလာသည်ဟု၍ဓား လှံ စသောသက်နက်စွဲကိုင်လျက်ထွက်၍ လိုက်ကြပြီးလျှင်။ ဝံဝင်နေသောမြုံတို့ဝန်း ရံကုန်၏။ ဝံလည်းထိုမြုံမှ ပြေးထွက် လေသော်။ လူတို့ သည်လ ကနက် ငုပ်စခတ်ရကာ ဥကျွောင်း ရေပေါက်ဖြ၍သွေးရဲရဲယိုစီးလျက်။ မိမိနေရာသို့လာ၍ ငါ သည် ဤဆင်းရဲ ဒုက္ခလိုကြီးလှသော လောဘ၏ အစွမ်း ကြောင့်ရချေသည်။ ယခု သို့သောလောဘကိုမနှိပ်မှု၍အစာ ရှာခြင်းငှါမသင့်သေးဟုကြံပြီးလျှင်ကျောင်းသို့ကစ်၍ဥမှာသ် ဆောက်တည်ကာသင် တင့်ရာအရပ်နိုက် နေ၏။

ရသေ သည်လည်းမိမိ၏အမျိုးတို့မှိုသဖြင့်မာနကိုနိုင်ငံသို့ လိုက်ရကား။ ရှာခန်တိုဖြစ်စေခြင်းငှါမတတ်နိုင်တိုအခါအရှင် မမွေ့ထာဝုဒ္ဓါ တရှသည်။ ရသေ၏မာနတို့မှိုသောယမြွင်ကဲ့သိ

၍ထိုမာန်ယာဉ်ချင်းတို့ နှိပ်လတ်၍သမာပါတ်တို့ကို ဖြစ်စေခြင်းအကျိုး ငှါမြေခံထိပဝန္တာမှကြွလာတော်မူလတ်၍ရသေ့၏ကျောက်ဖျာထက်နိုက်နေ၏။ ရသေ့လည်းကျောင်းတွင်းမှထွက်လတ်၍မိမိ ၏နေရာကျောက်ဖျာထက်၌နေသောပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်လျှင်မာန်ဝင်သောင်ထိရှိရကား။အပေါ်သို့ကပ်၍ထက်ဖြစ်တီးလျက်၊ ဟယ်ဦးပြည်းသူယုတ်ဘယ့်ကြောင့်ငါ့ကျောက်ဖြည့်နိုက်နေသနည်းဟုဆို၏။ ထိုအခါရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကလည်းသူတော်ကောင်းဘယ့်ကြောင့်၊၍နေရာမှု့နှင့်မာနကိုမှိသနည်း။ငါသည်သစ္စာလေးပါးကိုသိ၍ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်သို့ရောက်သောသူတည်း။သင်သည်လည်း၍ဘဝ္ဓကမ္ဘာ၌နိုက်သဗ္ဗညူ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သော အလောင်းပေတည်း။ မဟာသမုတမင်းမှဆက်သွယ်သော အနွယ်ဖြတ်နွသိဒ္ဓတ်မည်သောမင်းသားဖြစ်၍ရဟန်းပြု၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လတံ့၏သို့အမျိုးအနွယ် မယ်တော်ခမည်းတော်အဂ္ဂသာဝကတို့နှင့်ထက္ကုဏလုံးစုံကို ပြောကြား၍သူတော်ကောင်းသို့ဝင်နိုး လှလျက်မာနကိုမှိ၍ဘယ့်ကြောင့် ကြွမ်းကြုတ်သနည်းဆို၍ဩဝါဒပေးပေ၏။ရသေ့လည်းအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဟောပါသော်လည်းထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုရှိမခိုး။ ဘယ်အခါငါဘုရားဖြစ်အံ့နည်းအစရှိသည်ဖြင့်လည်းမမေး ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်ကလည်း သင်သည်ဇာတိမာန်ကြောင့် ငါ၏ရဟန်းကျေးဇူးကြီးသောအဖြစ်ကိုမသိသင့်ခွင့်နှိုင်မှုကားငါကဲ့သို့ကောင်းကင်ဖြင့်သွားစမ်းသေးဟု ဆို၍ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ချင်ကိုယ်တော်၏မြေမှုန့်ကိုရသေ့ဥစ္စောင်းခြုံကြဲလျက်မြောက်ထိမဝန္တာသို့ကြွလေ၏။ ရသေ့လည်းထိုအရှင် ကောင်းကင်သို့ကြွသည်ကိုမြင်မှထိတ်လန့်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ၏ရဟန်းကားလေးလှ်သောကိုယ်မျိုးဖြစ်လျက်။ လေဝဉ်ပစ်ချသော

ပွမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ ပျံ့ကြွနိုင်ပေသည်။ ငါလည်းမာန်တက်များသောကြောင့်။ သို့စဉ်သောအရှင်မြတ်အားရှိမရိုးမိ၊ ဘယ်အခါမှာဘုရားဖြစ်ပါအံ့နည်းဟု။ မေးလိုက်ပြီချေသည်။ ဤအမျိုးမည်သည်ကား။ အဘယ်ကျေးဇူးရှိအံ့နည်း၊ ဤသောတန္တိအကျင့်သီလသောလျှော်မြတ်ပေ၏။ ချာန်သမာပါတ်ကို ဖြစ်စေလျက်။ မြက်အခင်း၌နေနိုင်၏။ ငါ၏မာနသည်ကြီးပွါးသည့်ရှိသော် အပါယ်ဘေးရွာသို့လျှင်ရွာဆောင်လေတံ၊ ထာရထိုမာနတို့နှိပ်နင်း၍ ကျောင်းတွင်း၌သာဥပုသ်ဆောက်တည်ခါချာန်သမာပါတ်ကိုဖြစ်စေအံ့ဟု တဲ့လျက်မြက်အခင်း၌နေ၍ ကသိုဏ်းပရိက်တိုအားထုပ်သဖြင့်မဖြင့်မှိုပင်ချာန်သမာပတ်ခြောက်ရပ်သော အဘိညာဉ်တို့ကို ရလေ၏။ ရပြီးသော်ကျောင်းတွင်းမှထွက်၍ကျောက်ဖျာထက်၌နေပေ၏။ ထိုအခါနိုအစရှိသောသတ္တဝါလေးဦးတို့သည် ဆည်းကပ်လာကုန်၏။ ထိုအခါရသေ့သည်နိုကို၍သို့မေး၏။ သင်နိုသည်အစာမရှာဘဲငြိမ်ဝပ်စွာနေသည်ဥပုသ်စောင့်သလောဟုမေး၏။ နိုကစောင့်ပါသည်ဟုလျှောက်လျှင်၊ ဘယ်အကျိုးကိုလိုချင်၍စောင့်သနည်းဟုမေး၏။ နိုကလည်းအရှင်ဘုရားကျွန်ုပ်ငါခင်ပွန်းမကိုစွန့်ချိ၍ စားသည်ကိုမြင်သောအခါ ကြွင်နာပူပင်သောပရိဒေဝဒုက္ခသည်အလွန်ဖြစ်ရပါသည်၊ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည်နိုမနှိက်ထပ်မက်ချင်းရာဂကြောင့်ဖြစ်ချေသည်၊ ထိုရာဂသည်ထပ်မံမလာစေသင့်ဟု ကိုယ်စိတ်ကိုချုပ်၍ဥပုသ်စောင့်ထိုးပါသည်ဟုလျှောက်၏။

ထို့နောက်မှမြွေအစရှိသော သတ္တဝါသုံးဦးတို့ကိုလည်းအသီးအသီးမေးမြန်းသော်။ ထိုသတ္တဝါသုံးဦးတို့လည်းမိမိတို႔လုံးရွှင်းအတိုင်းလျှောက်ကြ၏။ ယင်းသို့လျှောက်ပြီးလျှင်အရှင်ရသေ့၊ အရှင်မြတ်လည်းငြိမ်ဝပ်စွာဥပုသ်သုံးပေသည်အဘယ်အကျိုးငှာသုံးပါသနည်းကျွန်ုပ်တို့ အားဟောကြား

ပါဦးဟုလျှောက်ကြ၏။ ရသေ့ကလည်းငါသည်ဇာတိမာန်
ဖြင့်ယစ်သည်ဖြစ်၍ထိုဇာတိမာန်ကိုပယ်ဖျက်ခြင်းငှါဥပုသ်
စောင့်ရသည်၊ အကျိုးမူကား ထိုဇာတိမာန်လျော့သော်ကား။ ကာသမ
သန္တအစရှိသောနိဝရဏာ ကိလေသာတို့သည် ဝေးကွာ လွှင့်
ပါးသဖြင့်မြတ်စွာသောဈာန်အဘိညာဉ်တရားတို့ကိုငါကား
ယူရပေပြီ။ ဤဥပုသ်သီလသည်အလွန်အကျိုးရှိလှ၏။ နေ့ဦ
နေ့ဘက်ကာသန္တက်လည်းစောင့်သုံးကြလော့ဟုဆုံးမတော်
မူ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤသို့သော တရားဒေသနာ
ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့ ဤဥပုသ် ဆောက်တည်
ခြင်းမည်သည်ကားရှေးပညာရှိတို့အနွယ်ဝင်လာပင်တည်း
ဟုမိန့်တော်မူ၍ယခုအခါအနုရုဒ္ဓါသည်ထိုအခါချိုးဖြစ်၏။ မ
ဟာကဿပသည်ဝံဖြစ်၏။ မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်မြေခွေး
ဖြစ်၏။ သာရိပုတ္တရာသည် မြွေဖြစ်၏။ ယခုအခါငါဘုရား
သည်ထိုအခါရသေ့ ဖြစ်တော်မူ၏ဟုဇာတ်ပေါင်းတော်မူ
၏။ ။ပကိဏ္ဏကနိပါတ်ပဉ္စုပေါသထဇာတ်။ ။ဤဇာတ်နှိုက်
သတိသမ္ပဇညဖြစ်စေအပ်သောသီလသမာဓိကိုပြသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်နှိုက် ဗြဟ္မ
ဒတ်မင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုအခါငါတို့ဘုရားအလောင်း
တော်သည်တခုသော တောင်ခြေတောခြံဝယ် ယုန်အမျိုး၌
ဖြစ်လေ၏ ထိုယုန်မင်းနေရာအနီးဖြစ်သောတခုစီသောတွင်း
လျှိုဆိတ်နှိုက်မြှ သည်ရင်း။ မြေခွေးသည်ရင်းနေ၏။ တခုသော
သစ်ပင်နှိုက်မျောက်သည်လည်းနေ၏။ ထိုသတ္တဝါလေးဦးတို့
သည်ကြည်နူးရုံမက်ပေါင်းသင်းပြောဟောလျက်၊ ကောင်း
သောမိတ်ဆွေဖြစ်ကြသတည်း။ ထိုနေ့သနှိုက်ယုန်မင်းသည်
ကောင်းကင်သို့ကြည့်လသော်။ ပြည့်သောလဝန်းဖြင့်တက်
ထွန်းသောသည်ကိုမြင်၍ခင်ပွန်းသုံးဦးတို့ကိုခေါ်ပြီးလျှင်။ အ
ဆွေတို့နက်ဖြန်အခါကား စန္ဒာလပက်ပြည့်၍ထွက်သောဥ

ရှာသိရက်မြွတ်ကြီးလိမ့်မည်။ ဘုရားပရွှေကဗုဒ္ဓာရှင်မြတ်စွာ ထိုကောင်းစွာ အားထုပ်စည်းဝေး လုပ်သောဥပုသ်နေ့ရက် ဖြစ်ပေသည်၊ လူ့မြည်ရွှ ဒွိပညာရှိပေါင်းသူတော်ကောင်း ဟူသမျှတို့လည်းဒါနသီလ ဆည်းဘူးကြသောရက်မွန်ရက် မြတ်ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်နက်ဖြန်နံနက်အာရုဏ်တက် မှနေဝင်ကြအောင်သီလအင်္ဂါခြောက်ပြာမယုတ်မလျှော့အား ထုပ်၍ဥပုသ်သော်တည်ကြရမည်။ရဟန်းရဟန်းရှင်သာသာအ လွှခံတို့လာလျှင်လည်း စားရေးမှချဲချမ်း၍ လှူဒါန်းစွန့်ကြဲကြရ မည်ငါ့ခြွေါဒ ပေးသမျှကိုစိတ်ကမှတ်သား၍ တရားလက် သုံးရှိကြတုန်းဟုဆုံးမ၏။ ဖျံ့မြွေ ခွေးမျောက်ဤသုံးယောက် တို့ကလည်းကောင်းပါပြီဟုဝန်ခံပြီးလျှင်နံနက်သောအခါအ စာရှာကြသော်ဖျံမှာ တငါတို့ရေနားတွင်ဖွက်ထား ခဲ့သော ငါးကြင်းရုနစ်စည်းကိုရ၏။ မြွေခွေးမှာလယ်သမားတို့တဲ၌ ထားခဲ့သောနို့ခမ်းအိုးနှင့်အဲကင်ကိုတွေ့၍အရှင်ရှိ၏လော မရှိလေလောဟုအသံပြုသော်လည်း မပေါ်လာသောကြောင့်ချီ ဆောင်ခဲ့၍မိမိနေရာမြို့တွင်းနှီထား၏။မျောက်မှာလည်း သရက်သီးမှည့်ကိုရ၍သင့်ရ နှိုက်ထားပြီးလျှင်မိမိတို့စောင့် သောသီလတိုဆင်ချင်၍နေကြတုန်၏။ ယုန်မင်းမူကား၍သို့ ကြံ၏၊ ငါမူကားအလှူခံမြတ်များနှင့် အစားချင်းမတူလှူ့ရ ဖက်သောမြက်နုတိုတိုသာငါစားချေသည်၊ အလှူကောင်းမူ ငါ့ပင်ပြုသော်လည်းဝသ္တုကိုအလှူခံမနှစ်သက်က အကျိုး ဆက်မကြီးရာချေ ငါ့အသက်ကိုအသေခံ၍အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အားငါ့အသားကို လှူရမှုဖိဝိတခါနဲ့ဖြစ်၍ ငါစောင့်တ သောဓောဝိညာဏ်ကိုအမှန်ရလိမ့်မည်တတားဟုအားသစ် ၍ကြံဆဲတွင် လွန်ကဲသော ဝိတိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ငသက်ဝမ်း ဘမြာက်စွာတယ်အခါနိုက်ငါ၏ အသားကိုစားလိုသောအ လှူခံတို့လာပါစေနည်းဟု တွေးမျှော်တုတ်နေ၏။ ထိုအခါသိ

ကြွားမင်းနေရာတာမွလာသည် လွန်စွာပူဆောင်သဖြင့်။ လူ့ဘောင်သို့ကြည့်လေသော်။ အလောင်းတော်ယုန်မင်း၏စိတ်အကြံကိုသိလတ်ရကား။ ဤယုန်ဝယ်သည်ကြံသည့်အတိုင်းပြုနိုင်မည်မပြုနိုင်မည်ကိုစုံစမ်းခြင်းငှါပုဏ္ဏားတို့၏အယောင်ဖြင့်သာ၍ရှေးဦးစွာမျောက်၏ အနီးသို့ကပ်ပြီးလျှင်အသင်မျောက်မင်းငါသည်တစုံတခုသောအာဟာရကိုစား၍ယနေ့ဥပုသ်ဆောက်တည်လိုပါသည်။အသင်မျောက်မင်းနှိုက်ကျွန်ကြွင်းသောအစာရှိမူကားငါ့အားလှူပါလေလော့ဟုဆို၏ ထိုစကားကိုကြားသော်မျောက်မင်းတအရှင်ပုဏ္ဏားကျွန်ုပ်လက်တွင်ငါးကြွင်းခုနစ်စည်းအပြီးယခုရှိပါသည်။ အထီဝင်းဝင်းတိုင်ငါးကြွင်းကို စားလိုသမျှစား၍ ဤတောအုပ်နှိုက် ဥပုသ်စောင့်နေပါ လော့ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏားကလည်းကောင်းလှပြီ ယခုအခါစောပါသေး၏။ လိုသောအခါငါယူလာအံ့ဟုဆို၍ ထိုနှင့်မနီးမဝေးမြေခွေး၏ထံသို့ကပ်၍တောင်းပြန်သော်။မြေခွေးကလည်းအရှင်ပုဏ္ဏားအကျွန်ုပ်နှိလယ်လုပ်ယောက်ျားမေ့၍ထားခဲ့သောအမဲသားတင်နှင့်နို့ ခဲအိုးသည်ရှိပါ၏ ဆရာပုဏ္ဏားသည်စားလိုသမျှစားသုံး၍ နှလုံး မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော တောအုပ်နှိုက် ဥပုသ်စောင့်နေပါလေလော့ဟုဆို၏။

ထိုပုဏ္ဏားကြီးလည်းရှေးနည်းတူစကားဖြင့်မြေခွေးအားပြော ဆိုပြီးလျှင် မျောက်၏ ထံသို့ကပ်၍ ရပ်ခံပြန်သော်။ မျောက်ကလည်းဆရာပုဏ္ဏား အကျွန်ုပ်အားဆောင်ယူထားသောသရက်သီးသည်အပြီးပင်ရှိပါသည်ဆရာ ပုဏ္ဏားသည်စားလိုသမျှစား၍ ဤတောအုပ် နှိုက်ဥပုသ်စောင့်နေပါလေလောဟုဆို၏။

ထိုပုဏ္ဏားလည်းရှေးနည်းစကားဆိုခဲ့ပြီးလျှင်ယုန်မင်းထံသို့ကပ်၍ ရပ်ခံခွင့်တောင်း ပြန်လေသော်။ ယုန်သူ တော်ကောင်းလည်းရှေးချောင်းစကားမှာယူတင်ချင်းထ၍ငါ့အလိုပြည့်

ရေခံ့ဖ္ဖါထည့်ပေးသည်။ငါ၏ဆွေ့ရှုထိတိုင်းရတော့မည်ဟုပါ
ဖေါ်ဖွဲ့ပိတိတိုယ်အလုံးရှိပြီးလျှင်။နသသာသပါတေဘအဖွဲ့အစရှိ
သောဂါထာဖြင့်။ဆရာပုဏ္ဏားယုန်မျိုးသဏ္ဍာဂါငါတို့မှါတား။
နေစာမြက်ပိုပေဒေါ်ညှိမှန်ညှင်း။ မြက်ခပင်းကိုသာထမင်း
ပြုလုပ်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မိတ္တာန် စိတ်အကြံမှာ အဘဂ္ဂနု၊သူ
တောင်းစားရောက်လာဉာဏ်။ အသားအသွေးပေးလှူမည်
အကြံနှင့်အလှူခံကိုမြော်လင့်၍အသင့်နေပါသည်။ကျွန်ုပ်အ
သားလည်းပုဏ္ဏားထံသောက်မှ ဝသောက်တန်ပါ၏။ ငါ၏
ကိုယ်ရှိတိုင်းတိုပြတ်ပိုင်းခုတ်ဖြ်၍ မီးကျီးထဲတွင်ဖုတ်ကင်၍
စားတော်မူပါ။ အမြတ်ဆုံးဆိုရသော ဒါနပါရမီစာဂ်တိုင်
မြောက်အောင်စားသောက်ခတော်မူပါဟုအခါခါနှုတ်မြွက်၍
အသက်အလှူပေးသည့်တွင်၊ သိကြားမင်းလည်းမိမိတန်ခိုး
ဂုဏ်ဖြင့်မီးပုံဖန်ဆင်းပြီးလျှင်။ အသင်ရှုယုန်၍မီးပုံသို့ဆင်း
လော့။ သင်၏အသားကျက်သော် အခါငါစားပါအံ့ဟုဆို
သော်။ယုန်သူခတော်လည်းကြွော်ငါ၏။အမွေးနှိုက်အလေးအ
မွှားတို့အများရှိချေသည်ငါ့ကိုမြှ၍ ပို မွှားတို့ မသောက်သည်မ
ပျက်စေကောင်းပေရာဟုကရုဏာသမ္မာဉ်ယှဉ်သော်နှုတ်ဖြင့် ခု
ကြိမ်တိုင်အောင်ခါပြီးလျှင် ကြွာဆိုင်အတွင်းသို့သက်ဆင်း
သောဟသ်ဘဏ်ကဲ့သို့ယုတ်ယရက်ခံ၍မီးပုံသို့သက်တော်မူ
၏။သိကြား ။ညှို့ပျို့၍ဝရဲ့ဒိုးတမူပုဂ္ဂလသေါမီးရှိနေသည့် ဘုခမိန်
ယုန်မင်း၏ဖြည့်ထင်းသောပါရမီးကြောင့်။ ဝေါသီတစ္ဆရေး
ကဲ့သို့အလှူးချမ်းမြေ ကိုယ်မွေးတပင်မျှမီးဝင်၍မညီဘဲပက
တိဖြစ်သေသည်တွင်။ အရှင်ပုဏ္ဏား သင်မျိုးသေးမီးသည်
ကား။ ငါ့အားသောင်မည်ကိုဝေး၍ ကိုယ်ပမွေးတပင်ကိုမျှမ
မြိုက်။ဤတော့နှိုက်သင်းကိုဝှ၍ယခုပင်ပုံပါပြီးလေပါဟုဆို၏။
ထိုစကားကိုကြားသော် သိကြားမင်းကလည်း အမွေယုန်
မင်းငါတမုကားပုဏ္ဏားမဟုတ်အယုရှုမြင်၍ရင်ဘုရင်သိကြား

ဖြစ်ပေသည်။ ပါရမီဖြည့်ခြင်းနှင့်ယှဉ်မင်း၏သတ္တိရှိမရှိကို သိလို၍ သာဝါဒီးပုံသည်။ လောကသုံးခွင်တွင်အပြစ်နှင့်ဆင် နှင့်ထပ်တူရဲရင့်သူကို လူ့ခွင်နတ်ခွင် တို့တွင်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖူးသင်တဦးသာအထူးခြားမြတ်ဖြစ်ပေသည်။ သတ္တညုရတနာ ရှာမြတ်စွာကို ချောင်းစွာ ရလှုယ် ပေလိမ့်မည် ဟုကြီးမွန်း မြောက်စားလျှက်နေရာမှန့်နှင့်တ ကြီးမှုမျှ မြင်ကွေးမြောက် တို့အားသည် တရား ခြွေဝါဒဖြင့်ဆုံးမပေးပြီးလျှင်။ ပညာရှိ ယှဉ်သူကျင့်ပုံတို့ကြိုးစကောင်းအပေါင်းတွေ့မှတ်နည်းယူစေ ပေသည်။ ဘဒ္ဒကာပ်မည်သော ဤကမ္ဘာတွင် စံယူဖြစ်ပါစေ ဟုနှလုံးထားလျှက်။ တရုသောတောင်သီဖြင့်။ လေ့မာန်နှင့် ယှဉ်သတ္တဝါန်ရေးထား၍ ထင်ရှားချထိုင်ဖြစ် လေသတည်း။ သိကြားမင်းကားအနုရုဒ္ဓါ။ မျှ ကားအရှင်အာနန္ဒာ။ မြင်ကွေး ကားမောဂ္ဂလာန်။ မြောင်ကားသာရိပုတ္တရာ။ ယှဉ်ပညာရှိကား ငါဘုရားဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဓါတ်ပေါင်းတော်မူသည်။ ဤဓာတ် တည်းသတိသမ္ဗဇညဖြင့်ဖြစ်သောသီလသမာဓိကိုပြသည်။

သူ့အသက်တို့။ ထက်ဓက်ဝင်းကား။ သတ်သည်များ ကြောင့်မဟားပါသားပါကိုယ်ပါ မနေနေ့ချင်းသေရသော တောခွားလူဒ္ဒကဟူးသောမာတိကာ၏အချယ်ကား။

ရှေးလွှန်လေပြီးသော အခါဗာရာဏသီပြည်နှင့်။ ဖြဟ္မ ဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြု သတတည်း။ ထိုအခါဘုရားအ လောင်းတော်သည် မြောက်အမျိုးနှင့်ဖြစ်၍ထိမဝန္တာတော ရုပ်နှင့်မြောက်အပေါင်းရှစ်သောင်းတို့ မင်းပြုလျှက်နေ၍။ ကြီးသောနှစ်သက်စဖွယ်တင့်တယ်သောကိုယ်အင်္ဂါရှိသော ကြောင့်မဟာနန္ဒိယမြောက်မင်းမည်၏။ ညီတော်မူကားစူဠ နန္ဒိယမည်၏။ ထိုမြောက်မင်းညီနောင်တို့ သည်မျက်စိမမြင် သောမိခင်မြောက်မအားမြသောထောသောဖြင့်ထား၍အ စားအသောက်ပေးလျှက်လုပ်ကျွေးမြူကြ၏။ မဟာနန္ဒိယ

မျောက်မင်းသည်အသင်းအရွေ့နှင့်ထကြွ တောနက်သို့ဝင်၍ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သောသစ်သီး မှည့်တို့ကိုယူခဲ့ပြီးလျှင်မိမိ၏အဆွေခံမျောက်တို့ပါမိခင်အား ပေးချေဟုဆို၏။ အဆွေခံမျောက်တို့သည်သမင်းကပင် အကောင်းအမှည့်ကိုမိမိတို့စား၍အသီးနှံကို သာမျောက်မကြီးအား ပေးလေ၏ကား။ မျောက်မကြီးသည်သစ်သီးညှံ့တို့ကိုသာစားရဖန်များသဖြင့်ပိန်ချော်သောကိုယ်ရှိလေ၏။ မဟာနန္ဒိယမျောက်မင်းသည်းတုံးရက်ထကြိုင်လေးရက်တကြိမ်မိခင်ထံသွား၍ကြည့်သဖြင့်ကျုံလှီသည်ကိုမြင်သော်။ မိခင်အဘယ့်ကြောင့် ကျုံလှီပါသနည်းဟုမေး၏။ မျောက်မကြီးကလည်း ချစ်သားမကောင်းသောသစ်သီးတို့ကို သာစားရသောကြောင့် အသားအရေ မဖြစ်နိုင်သောသည်ဟုဆိုလျှင် မိခင် ကျွန်ုပ်မှုကား မှည့်သင့် သောသစ်သီးကိုသာ ပေးပါစေသည်မဟုတ်လော ချစ်သားမိခင်ထံသို့ရောက်သောအခါ အနုအမှာချည်းသာဖြစ်ချေသည်ဟုပြော၏။ ထိုစကားကိုကြားသော အခါမဟာနန္ဒိယမျောက်မင်းလည်းဤသို့ကြံ၏။ ငါသည်ဤမျောက်အပေါင်းတို့စောင့်ရှောက်လျှက်သာနေသော်ငါမိခင်သေချေတော့မည်။ ချင်းတို့ကိုစောင့်ရှောက်ရသည်ထက်မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးရခြင်းသည်သာ၍လျှင်မြတ်၏ဟုနှလုံးသွင်း၍ညီဖြစ်သောစူဠနန္ဒိယကိုခေါ်ပြီးလျှင်။ ငါ့ညီစူဠနန္ဒိယ ဤရှစ်သောင်းသောမျောက်အပေါင်းတို့အား မောင်သာလျှင်အုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်ပါလော့။ ငါမှုကား မိခင်ကိုလုပ်ကျွေး၍နေတော့မည်ဟုဆို၏။ ညီတော်ကလည်း ဤမျောက်အသင်းနှင့်မင်းမပြုလိုပါ။ မယ်တော်ကိုသာလုပ်ကျွေး၍နေလိုပါသည်ဟုဆို၍ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးပင်သဘောတူကြ၍ ကားအပေါင်းမှခွဲခွါ၍ မိခင်မျက်မမြင်ကိုဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင်ဟိမဝန္တာတော၏အစွန်ဖြစ်သောပညောင်ပင်ကြီး တခုနိုက်ထား၍ညီနောင်နှစ်ပါးပင်လုပ်ကျွေးလျက်နေကြ၏။ ထိုအခါ

ဘရောဏသီပြည်၏အနီးနိုက်နေသောပုဏ္ဏားတယောက် သည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အတတ်ပညာကိုသင်ပါ သော်လည်းညာဏ်လေးဖွသောကြောင့်မတတ်နိုင်ရကား၊မိဘထံသို့ပြန်ခြင်းငှါအရာကိုပန်ကြားသော် ဆရာကတပည့်၏အချင်းအရာကိုအင်္ဂဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့်သိ၍ ဤသို့ဆုံးမလိုက်၏။ ချစ်သား သင်သည်အမြင်ကြီး၏၊ သူတပါးတို့အားသနားခြင်းနဲသောစိတ်ရှိ၏၊ထိုစိတ်သို့လိုက်၍ကြက်ဝက်ငါး ငှက်စသောသတ္တဝါတို့မှာလည်း ညှည်းဆဲသတ်ဖြတ်ချင်းကိုမပြုလေထင့်၊ညှည်းဆဲသတ်ဖြတ်သောကံသည်မိမိကိုယ်သို့ပြန်သဖြင့်ပြန်၍ပျက်စီးရတတ်၏။ ဤစကားကိုကောင်းစွာမှတ်သား၍သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းညှည်းဆဲခြင်းမှကြည်ရှောင်ပါလေလောဟုဆုံးမလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားလည်းဆရာကိုရှိခိုး၍ပြန်ခဲ့သဖြင့်မိဘရပ်ရွာသို့ရောက်လျှင်၊ အရွယ်ရှ သောမိန်းမနှင့်စုံဖက်၍နေကြသော်အသက်မွေးစရာပညာအတတ်မရှိရကား၊လေးမျှားလှံထားကို ဆောင်ကာတောသတ္တဝါတို့ကိုပစ်သတ်ရောင်းချ၍ အသက်မွေး၏။ ထင်းသို့အကျင့်အမှုဆိုးရကားမုဆိုးဟုသမုတ် ကြသတည်း။ တနေ့သနိုက်ထိုမုဆိုးသည်တောနိုက်လှည့်လည်သော်လည်းတရံ တခုမျှမရသဲပြန်ခဲ့၍တောစွန်နိုက်ဘည်နေသောပင် ညောင်ပင်ကြီးကိုမြင်၍အပန်းဖြေခြင်းသောစိတ်ရှိရကား ထိုညောင်ပင်သို့ရှေးရှုလာ၏။ထိုသို့ယပ၊ယည်ဥကိုမဟာ၊နန္ဒိယမျောက်မင်းမြင်လျှင်မိခင်နှင့်ညီကိုခေါ်၍။ဤသူကားငါတို့ကိုပစ်သတ်ဖို့သောသူတည်း။ မမြင်အောင်သစ်ခွနိုက်ပုံးပါပုံးပါဟုဆို၏။ ထိုညီနောင်နှစ်ဦးမှာပုံးနိုင်ကြ၏။ မိခင်မျောက်မှုကား ရှက်စိမပြင်သောကြောင့် လုံအောင်မပုံးနိုင်။ မုဆိုးသည်သစ် ပင်အောက်သို့ရောက်၍အထက်ကြည့်လျှင် မျောက်မကိုမြင်၍လေးနှင့်ပစ်ခြင်းငှါ လေးမျှားကိုကိုင်၍၊ မဟာနန္ဒိယမျောက်မင်း

ကာမှဆိုး လေးတိုင်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ ညီရွှေနန္ဒပကိုဤသို့ဆို၏၊ ငါ့ညီဤယောက်ျားသည် ငါ့မိခင်ကိုပစ်ချင်း ၍မြင်ဆင်၏၊ မိခင်အားငါ့အသက်ကိုပေးအံ့။ ငါသေသော်သင်သည်မိခင်ကိုရပ်ကျွေးရန်ပါဟုမှာပြီးလျှင်၊ သစ်ခက်ကြားမှထွက်၍၊ အိုယောက်ျား ငါ့မိခင်ကိုမပြစ်ပါလင့်၊ ဤမိခင်သည်ကာမ်းထည်းကာမ်း၏အိုလည်းအို၏၊ ငါသည်မိခင်ကိုအသက် ရှည်ပေးပါအံ့၊ ငါ့ကိုသာလျှင်ပစ်သတ်ပါလော့ဆို၍မှားနီးရာသို့လာ၍ခံ၏၊ မှဆိုးထည်းထေးနှင့်ပစ်လေလျှင်မဟာနန္ဒိယမျောက်သည်ဦးသောက်ကွဲ၍ကျလေ၏ မှဆိုးလည်းသနားခြင်း ကင်းသည့်ဖြစ်ရကား၊ မျောက်မကိုပစ်ချင်း၍လေးတိုတင်ပြန်၏၊ ရွှေနန္ဒိယမျောက်လည်း လေးတင်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ ဤသူသည်ငါ့မိခင်ကိုပစ်ပြန်တော့မည်၊ နောက်ထရက်မျှအသက်ရှင်စိမ့် သော၍လည်းငါထွက်၍ခံမှ၊ အိမ်တဒါနှဖြစ်ရာသည်ဟုနှလုံးပြု၍ဝိုးရာမှထွက်ပြီးလျှင်၊ အရှင်ပုဏ္ဏားငါ့မိခင်ကိုမသတ်ပါလင့်၊ မိခင်၏ကိုယ်စားအအားသာလျှင်ပစ်သတ်ပါလော့၊ ငါတို့ညီနောင်နှစ်ဦးတို့သတ်၍မိခင်၏ အသက်ကိုပေးပါလော့ဟု ခွင့်တောင်းပြီးမှမျှ၏ အနီးနိုက်နေလော၏၊ မှဆိုးလည်းထိုမျောက်ကိုပစ်၍ကျစေပြီးမှ၊ မျောက်မကိုလည်းထပ်ပစ်ပြန်၏၊ သားအမိသုံးကောင်လုံးကို ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်း၍လာ၍သော်ထိုမှဆိုး၏အိမ်မှာလည်းမိုးကြိုးလောင်မိကျွှသဖြင့်မှဆိုး၏ မယားသည်၎င်း၊ သားငယ်နှစ်ယောက်သည်၎င်းမီးသင့်၍သေလေ၏အိမ်နိုက်ထုပ်တျောကျမြားတိုင်းသာကျန်၏၊ မှဆိုးလည်းရွာတံခါးသို့ရောက်၍ သား-ယားတို့၏သေကြောင်းကိုလူတပါးပြော၍ကြားရလျှင် သောကပရိဒေဝမီးသည် အားကြီးစွာလောင်ရကား တိုနေရာနိုက်ပင်လေးရှား အမဲတို့ကိုပစ်ထားတဲ့၍ လက်ကိုမြှောက်၍ငိုကြွေးကာလာပြီးလျှင်အိမ်ပုက်အတွင်းသို့ဝင်လေသော်မျက်ရာမှ

ကျန်သောမြွေးတိုင်းသည်မှုဆိုး၏ခေါင်းထက်သို့ကျ၍ထချွမ်း မှု သောက်တွဲသဖြင့်ယှလေ၏။ ထိုအခါမှဆရာဆုံးမလိုက် သည်ကိုအောက်မေ့မိ၍။ငါ့ဆရာသည် ဤသို့ဖြစ်လတ့်သည် ကိုမြင်သောကြောင့်ငါ့။ အားဆုံးမလိုက်ပေသည်။ငါသည် ထိုးမရာ ကိုမှ ယူမနာကြွမ်း ကြွတ် စွာပြုမိ သော ကြောင့် သူ့ထိုဖြုတ်ပေါ်ရချေသည် သူတော်ကောင်းသူတောင်းတို့ ၏စကားသည်မှန်ဝေပွဟုချီးမွမ်းလျက်အသက်ကုန်သဖြင့်င ရဲသို့ရောက်လေ၏။ ။ရကာနိပါတ်နှိက်လာသသည်။ ။ဤ ဓာတ်နှိက်ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်သော်ထည်းသဏ္ဍဝါတို့အားသက် ပုတ်နှိပ်စက်လျက်မျက်ရည်စီးယိုငိုစေတတ် သောကြောင့် လုဒ္ဒကဟုဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်အဂ်ုတ္တြိုရ်ဗိုကာနှိက်၊ ပြဲရသံမွာနုစာ တနာဘီဒ္ဓာဇရာ ဒါပနတောလုဒ္ဒေါဟူ၍ဖွင့်သည်။ ။မှုသ ပဏ္ဏာသဋ္ဌကာနှိက်။ ။ရောစေတိအာဒုန်ယောစေတီတိရုဒ္ဒေါ သောဝေလုဒ္ဒေါဟူ၍ဖွင့်သည်။ ။ပါဏာဘာဓ်ပါတောက်နှိက် အခြံစ်ကိုပြသည့်ဝတ္ထု။

ရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စမှာ ကိုယ်မှရစေ။ကောက်ကျစ်လေ သောကြောင့်။ ကြေးငွေအလုံ့ရသမျှဆုံး၍။ လူလုံးသာဖြန် လာရင သခကုန်သည်စည်းလဲဟူရာနှိက်ဝတ္ထုကား။

ရှေးသောအခါဗာရာဏသီပြည်နှိက် ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိ သောမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုအခါငါတို့ဘုရား အလောင်း တော်သည်ကုန်သည်အမျိုးနှိက်ဖြစ်၍ဗြောင့်မတ်မှန်ကန်စွာ ရောင်းဝယ်၍ အသက်မွေးရကား။ သူမွေကုန်သည်ဟုတွင် ၏။ ထိုသူမွေ၏ညီကုန်သည်မှုကား။ စဉ်းလဲလှည့်ပတ်ခြင်း များသဖြင့်ရောင်းဝယ်၍အသက်မွေးတတ်သော ကြောင့်ကု ဋဝါဏိဇ္ဇမည်၏။ ထိုကုဋဝါဏိဇ္ဇသည်သူတပါး၏ဥစ္စာကို ချေးငှါး၍ရလျှင်ပြန်၍မပေးမဆပ်ရအောင်သာပြောဆိုသေ

ပြု၏။ရှောင်းဝယ်ရာနှိတ်လည်းသပြွာစည်းလဲ။ ချိန်စည်းလဲ။
ထင်းစည်းလဲထိုဖြင့်ရှောင်းဝယ်လေ့ပြု၏။ထိုအကြောင်းကို
သိ၍အစ်ကိုသုခမ္ဘကာ။ ငါ့ညီသူ့ထပေါ်းကိုဗ္ဗည့် တေးကောက်
ကျစ်သဖြင့်စီးမွါး၍ငါ့ချောင်ရှည်ဖြင့်ရွှေမဖြစ်တတ်ပျက်စီးလွယ်
တတ်သည်။ လှနတ်အားလုံးမှုန်းတတ်သည်ဟူ၍ ငါ့ထိုတိုး
တွားမိဘဆုံးမလေ ပြုသည်။ ထို့ကြောင့်ငါ့ညီသည် ထိုမိ
လည် ကောက်ကျစ်ချင်းကိုမပြုပါလင့်ဟုဆိုဆုံးမ၏။ ထိုစ
ကားကိုကြားသော်ညီဖြစ်သော ကုဝါဏ္ဏဇိကလည်းအစ်
ကိုအမှန်ကိုသဘောမြွာဆို၍ ဥစ္စာရှာသဖြင့်အသာယ် မှာရနိုင်
အံ့နည်း။ဥာဏ်မှိုးကြီးနှင့်မိုးလွှ..ရှုံ၍မဖြစ်နိုင်ရာ။ရသာလျှင်
ယူ့၊ချိမ့်မည်ထို၍အစ်ကို၏စကားကိုဖြင်းဆန်၏။ထရံသော
အခါ ဂင်္ဂါ၏ထဘက်ဖြစ်သော မြို့ရွာသို့အဝတ် တန်သော
ရှောင်းခြင်းငှါ ညီနောင်နှစ်ဦးသွားကြ၏ အစ်ကိုသုခမ္ဘကား
ချင်းနှင့်အတူရှောင်းမှုကား ငါ့အားမကောင်းသတင်းဖြစ်ရာ
၏ဟုသဘောထားပြီးလျှင်။ တယောက်တရွာစီ၍ရှောင်း
ကြ၏။ သုခမ္ဘကုန်သည်မှုကား မှန်ကန်သည်ကိုပြော ဆို၍
ရှောင်းသဖြင့်အရင်းဥစ္စာထက်ထမ်းပိုးသလျှင်မြတ်၏ ညီ
ကုဝဏ္ဏဇိကမှုကား။ သိမြင်လိမ္မာသောသူ၏ ထံ၌ကိုအမှန်
ဆိုပြော၍ရှောင်း၏။ မသိသောသူ၏ထံ၌ကားမူ ငါ့ကြွား
ကောက်ကျစ်သဖြင့်ရှောင်း၏။ ထင်းသို့စည်းလဲ၍ရှောင်းရ
ကား။ပေါ်ရင်းဥစ္စာထက်သုံးထမ်းပိုးတက်၍ရ၏။ ရှောင်းပြီး
၍အတူပြန်ကြသောအခါလမ်းမှာ ရန်သူတို့မနှောင့်ရှက်စိမ့်
သောငှါအစ်ကိုမှါရလေသော်သြွာကိုစီးထွယ်ရာအထုပ်ကဲ့သို့
ပြု၍ယူကုံ၏။ညီမှုကားအိုးငယ်တွင်ထည့်၍ ထိုအိုးနှုတ်ဝ
ထွယ်ဖုံး၍ယူကုံ၏။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ရောက်သော်မြစ်ကမ်း၏အနီး
ညောင်ပင်ကြီး၌နား၍ထမင်းချက်ကြ၏။ထင်းသို့ချက်နေသော
အခိုက်ညောင်ပင်ထက်မှမျောက်တရသည် ဆင်းလာ၍ကုဖ္ဖ

ဝါတိဗ္ဗသမြွာအိုးကိုယူ၍ချင်းချောင်ဝင်အထက်သို့တက်လေ၏။ကုဋဝါတိဗ္ဗလည်းအောက်က ဟစ်အော်၍ခြင့်ပစ်ခတ်၍ လိုက်လေသော်ရေပေါ်သို့ သွားလေလေသောအ တိုင်းသို့ရောက်ပြီးလျှင် အိုးကိုခွင့်သောအခါ။ စားဘွယ်ရာမဟုတ်သည့်ကိုသိ၍ရေထဲသို့ထွန်းချလိုက်သဖြင့် ဥစ္စာအားလုံးဆုံးလေ၏။ရေလည်းနက်လှသောကြောင့်မရတ်မရှာနိုင်ကုဋဝါတိဗ္ဗလည်း နှမြောလှသောကြောင့်။ ရင်ကဲ့ထုကာ ထုကာများစွာငိုရှိ၏၊ ထိုအခါအစ်ကိုကဝါ ဉီး သင့်ကိုငါပြောပါလျက်ငါ၏စကားကိုမယူနာသင်နိုက်မတရားသဖြင့်ရသောပစ္စည်းပါသောကြောင့်သင့်ထံမှာမတည်ဘဲဆုံးပါးခြင်းဖြစ်လေသည်။နောင်သောအခါဖြောင့်မတ်စွာပြုပါလော့၊ သူတပါးကိုမှပင်အောင်ပြုလျှင်ကိုယ်သည်းမှုပမ်ရမြဲမှတဖြစ်ချေသည်ဟုဆုံးမ၏၊ကုဋဝါတိဗ္ဗလည်းဖြင်းစွာသောနှုတ်ဖြင့်နှိပ်စက်လျက်လက်ချဉ်းသောလျှင်အိမ်သို့ပြန်လာရ၏၊ယခုအခါ၌ကုဋဝါတိဗ္ဗသည်သာဓေယျရဟန်းဖြစ်၏၊ သုဝဏ္ဏကားငါဘုရားဖြစ်၏ဟုဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။

ချွဲကုန်သည်ထဝေဿ ဟုရာ၌ဝတ္ထုကား။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌အဗ္ဗကန္တဘုငါးကန္တအထက်၌ငါ့ထိုဘုရားအလောင်းတော်သည်တေဓိဝတိုင်းနိုက်ချွဲကုန်သည်အမျိုးနိုက်ဖြစ်၏၊ ဒေဝဒတ်၏အလောင်းသည်လည်း ထိုတိုင်း၌ချွဲကုန်သည်ရင်းဖြစ်၏။လောဘရမွတ်ကြီး၏။ သူ၏စီးပွားကိုယ်ပိုးပွားကိုမထောက်မထားများစွာစည်းလဲခြင်းရှိ၏။ ထိုချွဲကုန်သည်နှစ်ဦးတို့သည်တရံသောအခါ၌ရောင်းခြင်းငှာသွားကြသည်ရှိသော်။နိုဋဝါဟမည်သောမြစ်ကိုကူး၍ အရိဋ္ဌပုရမည်သောပြည်သို့ဝင်၍ရောင်းလိုရကား၊မြို့ခရီးကို၍သို့ဝေကြ၏၊အဝေးငါတို့နှစ်ဦးအားမိတ်ဖြစ်ကြသည်၊ တဦးသည်တဦးအား၊ အဖြစ်မဆိုရအောင် ငါက တောင်ပက်မှဝင်၍

ရောင်းမည်၊ သင်ကမြောက်ဘက်မှဝင်၍ရောင်းလေသော၊ သင်ရောင်းပြီးသောဌာနနှိက်လည်း။ ငါရောင်းဦးမည်။ငါရောင်းပြီးသောဌာနနှိက်လည်း သင်ရောင်း လောဟုဆို၍ ခရီးကိုပေါ်ပြီးမှဝင်၍ ရောင်းကျ၏။ လောဘကြီး ကုန်သည်လည်းမြောက်တံခါးမှဝင်၍ရောင်းလာသော်မိမိရောင်းရာခရီးနှိက်သူဌေးကြီးတဦး၏ အမျိုးသည်ပျက်စီး သေဆုံးကြသည်ဖြစ်၍တယောက်သောသူငယ်မနှင့် အဘွားတယောက်သာကြွင်း၏။ထိုမြေးအဘွားနှစ်ယောက်တို့သည်သူတပါးတို့၏အခငှါးဖြင့်အသက်မွေးရ၏။ ထိုမြေးအဘွားတို့၏ အိမ်နှိက်ကားသူဌေးကြီးသုံးဆောင်သော ရွှေခွက်တခုသည် ရေအိုးကြားနှိက်ရှည်မြင့်စွာ မသုံးဆောင်သောကြောင့် အညစ်အကြေးမြဲမြဲ တက်သည်ဖြစ်၍ ခွဲခွက်ကဲ့သို့နေ၏။ ရွှေခွက်ဖြစ်ကြောင်းကိုမြေးအဘွားတို့မသိကုန်။ လောဘကြီးသောရှိကုန်သည်လည်းခရီးသို့ရောက်၍ ရွှေတန်ဆာဝယ်ကြကုန်လောကြေငြာသွက်လာသဖြင့်။အိမ်တံခါးသို့ရောက်သောအခါ။သူငယ်မက အဘွားကြီးကိုဤသို့ဆို၏။ အဘွားကြီးကျွန်ုပ်ဆင်ယင်စရာရွှေတန်ဆာကိုဝယ်ပါလောဟုဆို၏ အဘွားကလည်းချစ်မြေးငါတို့မှာ ရွှေဝယ်စရာအဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်းဟုဆိုလျှင်မေ ရေအိုးကြားတွင် ခွက်ကြီးတခု ရှိပါသေး၏။ ထိုခွက် ကိုကျွန်ုပ်တို့မသုံးနိုင်၍ ခွက်ဖြင့်ဝယ်ပါဟုဆို၏။အဘွားလည်းရွှေကုန်သည် ကိုခေါ်၍နေရာနှိက်နေစေပြီးသော် ထိုခွက်ကိုပြ၍အမေ ငါ၏ခွက်ကိုယူပြီးလျှင် သင်၏နှမအားရွှေတန်ဆာတိုလျှော်စွာပေးခဲ့ပါလောဟုဆို၏။ကုန်သည်လည်းခွက်ကိုကိုင်၍အခင်ငယ်ဖြင့်ချစ်လေလျှင်ရွှေခွက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ဤသူတို့အားအနည်းငယ်ပေး၍ခွက်ကိုယူမည်ဟုကြံပြီးလျှင်။သင်တို့ခွက်ကားအပဲဝက်မျှအတိုးမထိုက်ဟုမြေနှိက်ပစ်ခဲ့၏။ကျွန်ုပ်ရောင်းချဦးမည်နေဝံ့လည်းလာသောအခါမှပေးခွါ

ပေးခဲ့မည်ဟုဆိုပြီးမှထ၍သွားလေ၏။ထိုရှားဖလောင်းကုန်သည်
လည်းထိုခမိုးဖြင့်လှည့်လာ၍ရွှေဝယ်ကြကုန်ဟုကြွေးကြော်ပြန်
လျှင်။ ထိုဖန်သူငယ်မကားဇာတွား၊ ယခုသည် ကုန်သည်
ကားငြိမ်ဖြစ်သောစကားရှိ၏။ အမျှားနှင့်သင့်မြတ်၏။ကျွန်ုပ်
တို့၏ခွက်ကိုနှစ်သက်ဖွဲ့သည်မသိခေါ်၍လဲပါဟုဆို၍အဘွား
ကြီးကလည်းယင်းသို့ထပြီးကါးခေါ်လိုက်လောဟုဆို၏။ထိုသူ
ငယ်မလည်းရွှေသဉ်က်ခေါ်ပြီးလျှင်ယခင်ခွက်ကိုပြ၍၊ ချော
အောင်ပေးခဲ့ပါမည့် အကြောင်းဖြင့် ခွင့်တောင်း၏။အလောင်း
ကုန်သည်လည်းယခင် ငယ်ချက်ရ၊ ကိုမြင်ရသဖြင့် အဘိုးများ
စွာထိုက်သောရွှေခွက်အဖြစ်ကိုသိ၍ အမဲ ၏ခွက်သည် အဘိုး
တသိန်းထိုက်၏ ရွှေစင်ခွက်ပေတည်း၊ငါနှိုက်တန်သောဥစ္စာမ
ပါချေဟုဆို၏ မြေးအဘွားတို့လည်းအရှင်ကုန်သည်ယခုတွင်
လာသောရွှဲကုန်သည်ကား ၏ခွက်သည်ပဲဝက်မျှမထိုက်။ထား
လိုက်ဦးတော့ဆို၍၊မြေမှာလှဲ့ပစ်၍သွား၏။ သင်တို့ကကောင်း
မြင်းကြောင့်ရွှေခွက်ဖြစ်ပေသည်ငါတို့သည်အပေါင်ကိုပေး
ဆဲ။သူငယ်မကိုသာဒေတ ဆောင်ပေးခဲ့ပါတော့ဟုဆို၏။အ
လောင်းရွှဲကုန်သည်သည် မိမိရောင်း၍ ရကဲ့သောသပြာငွေး
ရာထိုက်ငွေ၊ငါးရာမျှထိုက်သောရွှဲတို့ကိုငွေ။ပေး၍အလေး
ချိန်ခွင်နှင့်ကူးတို့ ခပေးရန် ရှစ်သပြာတို့ကိုသာယူ၍ အမြန်
သွားလေ၏။မြစ်နားသို့ရောက်လျှင်ကူးတို့သမားအားရှစ်သ
ပြာပေး၍ကျွန်ုပ်ကိုမြန်စွာပို့ပါဟုဆို၍ လှေစီးလေ၏။ ရွှဲသ
မားရိုက်ထည်း တဖန်မြေးအဘွားအိမ်သို့ လာ၍သင်တို့၏
ခွက်ကိုဆောင်ခဲ့၊ ငါရွှဲအတော်အတန်ပေးခဲ့အံ့ဟုဆိုသော်။
ထိုသူငယ်မကရွှဲသမားကိုဆဲ၍၊သင်သည်ငါတို့၏ရွှေခွက်ကို
ပဲဝက်မျှမတန်ဟုဆိုပြီးလျှော်ရောင်းချပြန်သလော၊ သင်၏
သခင်နှင့် တူသော ရွှဲကုန်သည်တဦးကား။ ပါသမျှရွှဲနှင့်ငွေ
ကိုပေးခဲ့၍ရွှေဖလားကိုယူသွားလေပြီဟုပြော၏။ ထိုစကား

တို့ကြွားသောင်ရှိကုန်သည်ရှိတ်သည်ငါ့အား ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးချေပြီဟုပုပင်ဖွဲ့သော တိရိုရကား၊ သင်တိမထားနိုင်ဘဲ ရခဲ့သော ဥစ္စာတို့ကို၊ ထိုအိမ်ဝန်းကိုကြွခဲ့၍ငါလုယူအံ့ဟုကြံ၍အမြန်လိုက်လေ၏။ ရေနှံသို့ရောက်သဖြင့်ဖော်စီး၍သွားသော ရှုံကုန်သည်ကို ခြင်ချွန်ကူးတို့သားသင်၏ဖော်ကိုဖြန်ပါဦးဟုဆို၏။ အသောင်း၏ သမားကလည်းအခြားသူကို မတင်နိုင်သော ငါအမောင်ကိုရှစ်သပြ၍ငါပေးသည်၊ ထိုမှာ ဘက်သို့ဖြန်ကွင်ရို့လေသဆို၍ပို့စေ၏။ လောဘကြီး၏သမား လည်းနှလုံးမသာလွန်စွာပူပင်ခြင်းကြောင့်ဝမ်းမှသွေးတို့ သည်အန်ကုန်၏၊ နှလုံးအားသည်ကွဲလေသောအားဖြင့်ထိုဖြစ် နားဦးမှင်အသက်ကုန်လေ၏။ ဤအခါမှစ၍ဒေဝဒတ်၏ဘုရား လောင်းနှင့်ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းသည်အရင်းအစဖြစ်သတည်း။ လော ဘကြီးသော ကုန်သည်ကိုကားဒေဝဒတ်၊ ရှုံးစွက်ရသော ကုန်သည်ကောင်းကားဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

။သေရွှန်ပါတ်။

ဤဇာတ်သက်သေတို့ကိုဆောက်ထားသဖြင့်၊ ကုန်ကား ရေးသန်းသွားသောလူတို့သည်ဘူမိစီးပွားကိုယ်စီးပွားကိုမ မှားမရှုံး ရအောင်ကြောင့်မှန်စွာပြုမှသာချင်ထိုက်တန်သော ဥစ္စာကိုလည်းရလွယ်သည်ရသောဥစ္စာကိုလည်းရည်မြင့်စွာ သုံးဆောင်ရသည်ဟုမှတ်ကြကုန်ရာသည်၊ ။အမိန့်ဒါန် နိုက်အဖြစ်ကိုပြသည်ဝတ္ထု၊

မထောင်မထား၊ သူ့မြောက်သားကို၊ ရှင်းပါးသည်အ ထွက်ကြောင့်အသက်တိုရသည်။ လူအများဟူရာနိုက်၊ သူတ ပါးတို့၏မယားကို ဖြစ်မှားကြူး လွန်မိသော သူအားမျက် မှောက်ပစ္စုပ္ပန်ပင်ရန်သူများခြင်း၊ ထားဘေးရှာ ဘေးဆင့် ခြင်းကိုခံ၍ အမြန်သေရတတ်သည်၊ လူညံ့လူမိုက်း ဆင်းရဲ သားတို့ကို မဆိုထားဘိပြည့်ရှင်မင်းများဖြစ်သောထည်းမ

ဖြစ်မှားထိုက်သောသူ၏ ရှေ့သွားကိုဖြစ်မှားမှုကား၊ ထားဖွဲ့ ဖြင့်အမြဲနှံ့သေရတတ်သည့်သက် သေဘား။

လွန်လေပြီးသော အခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်နိုက်ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ၊ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗာရာဏသီမြို့နှင့်မဝေးမနီး ရွာကြီးတရွာ၌ယသ်သူကြွယ် အမျိုး နိုက်ဖြစ်၍သူနေ့ရွှာအမည်ရှိ၏ ထိုသူနေ့ရွှာသူကြွယ်သည်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ၊ ဗာရာဏသီမြို့နိုက် နေသောသူကြွယ် တဦး၏ဘွိုးကိုဆောင်ယူ၍အိမ်သူပြုထား၏၊ ထိုမိန်းမကားရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းဝင်ကြွယ်လျက် ရှုချင်ဖွယ်သောအဆင်းရှိ၏နတ်သွီးကဲ့သို့ရှုမငြီးဖွယ်တင့်တယ်သော ဟန်ပင်မူရာရှိ၏၊ ပွင့်သစ်သောနွယ်ပန်းဖြင့်၊ သိသော်ကိန္နရီမကဲ့သို့လှပကြော့ရှင်း၏၊ ကောင်းမြတ်သော အမျိုးတို့၏အကျင့်သီလနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ အမည်အားဖြင့် သုဇာတာအမည်ရှိ၏၊ မိမိလင်ကိုလည်းခင်မင်ရှိသွတ်လျက်အိမ်ဦးနတ်ကဲ့သို့မဖြတ် လုပ်ကျွေးလေ့ရှိ၏၊ ယောက္ခမမိဘတို့၏ ဝတ်ကိုကြည့်ညွတ်စွာပြုလေ့ရှိ၏၊ လင်ဖြစ်သောသူနေ့ရွှာသူကြွယ်ကလည်းအဆအရာမြတ်နိုး၏၊ ထိုသူနစ်ယောက်တို့သည်ဝမ်းမြောက်ရုံမက်ကိုယ်အသက်ကဲ့သို့ပေါင်းဖက်နေ ထိုင်ကြသတည်း၊ ထိုရံသောအခါသုဇာတာသူကြွယ်မကလင်သူနေ့ရွှာအားကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဘခင်ကိုမဖူးမြင်ရသည်၊ ကာလကြာပါပြီ၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါသွားပါရစေတော့ခွင့်တောင်း၏၊ အလောင်းသူနေ့ရွှာကလည်းနှမသင့်မိဘထံသို့ သွားလိုမှုကား ပုစေခ်ပေးကမ်းရန်ဖြစ်သောသဲတွယ်သောဇေည်တို့ကိုစီရင်ဦးတော့၊ လှည်းယာဉ်ဖြင့်သွားကြအံ့ဆို၍ ထိုထိုသော ပေးကမ်းဘွယ်တို့ကို လှည်း ဖွင့်တင်ပြီးလျှင်လှည်းနှင့်သွားကြလေ ဗာရာဏ မြို့၏ ... နီးသို့ရောက်သောအခါ ... မြစ်နိုက် ရေချိုးကြ၍ ... စား တန်ဆာဆင်ယင်ပြီးလျှင်၊ လင်သူနေ့ရွှာ ... ။

ရှိရှေ့ကသွား၏။သုဇာတာမှာ။လှည်း၏ခေတ်မှလိုက်သော ချိမြို့ဝင်ခါနီးတွင်။ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်၊ ဆင်စီးထွက် မြို့လှည့်သည် ။ငှင်တွေ့၍သုဇာတာကိုမြင်လျှင်အလွန်တပ်မက် သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဤမိန်းမကားမြင်၍မည်းကြွက်သီး ထသွေးသိတင့်တယ် ဇာပေ၏တကား။ လင်ရှိ မရှိ သောအဖြစ် ကိုစိစစ်မေးမြန်းချေဟုအမတ်တယောက်ကိုစေလိုက်၏။ ထို အမတ်သည်းမင်း၏အခွင့်အတိုင်းလာ၍မေးမြန်းသော်။ သု ဇာတာကသည်။ကျွန်ုပ်ကားလင်ရှိမယားဖြစ်ပါသည်ရှေ့ သွါး‌သောလှည်းထည့်ထက်နှင်သောသူကားကျွန်ုပ်ယောကျ်ား ပင်ကည့်ဟုပြော၏။ အမတ်သည်း ထိုအကြောင်းကို မင်း အား လျှောက်ကြားသော်။ မင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမနှိုက်တပ် ကြိုက်သောရာဂ မာန်ကိုသည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ဤယောကျ်ားကိုဥပါယ်တမည်ဖြင့်သတ်၍ဤမိန်းမကိုငါယူ မည်ဟုကြံပြီးလျှင်မင်းချင်းယောကျ်ား တယောက်ကိုခေါ်၍ ငါ၏ပတ္တမြား ဆံကျင်ကိုမြို့ထို ဝင်လေသောလှည်း နှိုက် မ သိအောင်ဖွက်ထားချေဟုစေလိုက်၏။ မင်းချင်းယောကျ်ား လည်းမင်းစေသောအတိုင်းမြန်စွာလိုက်သွား၍။ ပတ္တမြားဆံ ကျင်ကိုလှည်းရှင်မသိရအောင်လှည်းခွံထင်ခဲ့ပြီးမှ၊ မင်းကြီး အား ထားခဲ့ပါကြောင်းကို လျှောက်လေ၏။ မင်းကြီးသည် နန်းသို့ဝင်ပြီးလျှင်။ငါ၏ပတ္တမြားဆံကျင်ပျောက်သည်ဟု ဆို ၏။ထိုအကြောင်းကိုအလုံးစုံသောသူတို့အား သိကြားစေ၍ တမြို့လုံးနက်ရုတ်ရုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်စေပြီးမှမင်းကြီးကား။ ဤ မြို့တံခါးတို့နှိုက် ထွက်သွား သောလှည်းတို့နှိုက်ငင်း။ လှည်းတို့ နှိုက်ငင်းစေ၊ ဥစ္စါရှါကြကုန်ဟုအာဏာပေး၏ထိုအခါပတ္တမြား ဆံကျင်ထား သောယောကျ်ားသည်။ သူဌေး သူကြွယ်၏ လှည်းနှိုက်မင်း၏ဆံကြင်ကိုရှာလိုသည်ခံ၍ရှာလေသော်မိမိ ထားခဲ့သောဆံကျင်ကိုယူ၍။ ဤသူသည်ပတ္တမြား ဆံကျင်ကိုခိုး

သည်ဆိုရှိ သူကြွယ်ကို ဖမ်းပြီးလျှင်မျက်ရှတ် ထောင်းထုရ၍
လက်ပျက်ကြိုးနှဲ့၍ယူဆောင်ပြီးမှမင်းအသားပြုလေ၏။မင်းကြီး
လည်း၍သူအားရှည်စွာမထားလင့် စင်းတိတရုန်းနှိုက်ထင်၍
ဥကြွောင်းကိုဖြတ်လေဟုစေ၏။မင်းချင်းယောကျ်ားတို့လည်း
သုနေ့ဖွကိုဆွဲငင်ပြီးလျှင် ခရီးလမ်းဆုံတိုင်း ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်
ခတ်၍သုသန်သို့ဆောင်၏။မယားဖြစ်သော သုဇာတာသည်
လည်းဖွည်းတိုထားခဲ့၍လက်ကိုမြှောက်ကာ လွန်စွာငိုကြွေး
ချွတ်။ချစ်သင်သင်အားယခုရောက်သော ဒုက္ခသည်ကျွန်ုပ်
ကိုမှီ၍ဖြစ်ရချေသည်ဟုဆို၍ငိုကျွေးနောက်မှလိုက်၏။ မင်း
ချင်းယောကျ်ားတို့လည်း သုနေ့ဖွအား ဥကြွောင်းကိုဖြတ်မျှင်း
ငှါပျည်ဖြားထက်နှိုက် ပက်လက်အိပ်စေ၏။ ထိုအခါ၌သုဇာ
တာမလည်းမိမိ၏ သီလရှာက်ကိုဆင်ချင်လျှက်။ ဤလောက
နှိုက်သီလရှိသော သူတို့ကိုအနိုင်အထက် နှိပ်စက်တုန်သော
သူတို့အား ထင်ရှားစွာ ပိရင်ထတ်သော နတ်မင်းတို့သည်
ကျွန်ုပ်တို့၏ဖြစ်ချင်းကိုကြည့်ရှုတော်မူပါလော။ နှိပ်စက်တက်
သောသူအား။ ဖြစ်သား တော်မူပါလေဟု တိုင်တည်ကာ
သစ္စာပြု၏။ထိုသစ္စာ၏အာနုဘော်အားဖြင့်သိကြားမင်းသည်
ပဏ္ဍုကမ္ဗလာသင်း၌ ကြည့်ရှုလိုက်သော် ဗာရာဏသီမင်း
သည်အလွန် ရှုရင်ကြမ်း ကြုတ်သောအမှုကိုပြု၏။ သီလရှိ
သောသုဇာတာမအားစိတ်ဒုက္ခဖြင့်ပင်ပန်းစေ၏။ ငါသွားမှ
သင့်မည်ဟုကြံပြီးလျှင်။လျှင်စွာလာလတ်၍နတ်၏တန်ခိုးအာ
နုဘော်ဖြင့်လူသတ်ရာသုသာန်သို့ဆင်းပြီးကာရှလာသောဗာ
ရာဏသီမင်းကိုဆင်ထက်မှချ၍။စဉ့်တိတုန်းထက်နှိုက်ပက်
လက်အိပ်စေပြီးလျှင် သုရားလောင်း သုနေ့ဖွကိုဆင်၏ဦး
ခေါင်းထက်သို့တင်လိုက်၏။ သူသတ်တို့သည် ဥကြွောင်းကိုမ
သိ၍ဖြင့်ဖြတ်လေသော်။ဗာရာဏသီမင်းပုတ်၏ ဥကြွောင်း
သည်ပြတ်၍ဆတ်ဆတ်တုန်လေသဖြင့်သူသတ်အပေါင်းတို့

သည့်မင်း၏ဥစ္စာကြောင်းမှန်းသိကြလေသတည်း။ သိကြွားမင်းလည်းကိုယ်တိုင်ထင်ရှားပြလျက်စည်းဝေး သမျှသောလူအပေါင်းတို့အားအချင်းတို့အပြစ်မရှိသောသူတော်ကောင်းကိုအပြစ်ရှာ၍ရက်စော ကြမ်းကြုတ်စွာပြုသော မကောင်းတံသည်။ မိမိထံသို့ပြန်စွာရေ ထိတတ်ချေသည် ဤဝဇီရာသဘာဝသီမင်းယုတ်ကိုသသဆရာမှတ်ကြစေ။ တယောက်ဖျက်စည်းမိမိချမ်းသာကို တယောက်မဖျက်ကြလင့် ထောက နှိုက်သိမြင်တတ်သောသူတ်အများ သည့်ထင်ရှားရှိကုန်သည့် သာတည်းဟုဆိုးမ၍သုနေ့ဥ္ဆာသူကြွယ်အား မင်းပြောက် တန်ဆာငါးပါးကိုဆင်စေလျက်။ သုဇာတာကိုလည်း အဂ္ဂမဟေသီအရာနှိုက်ထားပြီး ချောင်သိကြွားမင်းသည် အတိသိတ်သွန်းဘိ၍မင်းမြောက်စေ၏။ ထိုအခါမှစ၍သိကြွားမင်းပေးရသေ၁မြွှာ်ကရာဇာဟုထင်ရှာဖြစ်လေသတည်း။ သိကြွားမင်းလည်း ဤသို့မှာဆို၏။ အကြင်အခါနှိုက်ပြည်ရွာသေခွန်းမင်းတို့သည် တရားမစောင့်ကုန်။ ပြည်သူတို့အားအခွန်ဖြင့်နှိပ် စက်ချင်းတရားမမှန်စီရင်ဟာန်ဖြင့်နှိပ်စက်ချင်းကိုပြုကုန်အံ့။ ထိုအခါရိုယ်းတို့သည့်အခါမဟုတ်သည်နှိုက်ရွာကုန်၏။ သဏ္ဍာဝါတို့အားပတ်မှုတ်ချင်း၊ အခန ဧရာဂါမျိုး နှိပ်စက်ချင်း။ ထက်နုတ်သားဖြင့်ခုတ်သတ်ချင်းတည်းဟူသောဘေးသုံးပါးတို့သည်ဖြစ်တတ်ကုန် ။ ထို့ကြောင့်ပြည်သူပြည်သ တို့အား တရားသဖြင့်မင်းပြု ဟုဩဝါဒပေး၍နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။ သူ့မသား ယုတ်ဆိုသောအမွေမင်းသည်ယခုအခါဒေဝဒါတ်ဖြစ်လေ၏။ သိကြွားသည်အနုရုဒ္ဓါ။ သုဇာတာဒေဝီသည်ယခုသောဓရာမွောက ငင်းသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ။ရုကာနိပါတ်။ ။

နှိုးစာရန်နှိုက်အပြစ်ကိုပြသည့်ဝတ္ထု။

ပါရာဇဝင်နွှံသါသေါ်ကြောင်းကာ။ ၁ ဃာရာ၏ ၅၂၃ ခုဘုင်ကုလား မင်း၏သားမင်းသည်ခရဆိယ်ငင်းပြု၏ နှမ်း

ထက်လျှင်ညီတော်နှင့်ရပတိစည်သူဟူသောအမည်နှင့်အိမ်ရှေ့ပေးတော်မူ၏၊ ထိုမင်းသက်ထက်ပိုးရေကောင်း၏။ပြည်အလုံးဝပြောသာယာ၏။ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်ချမ်းသာစွာအသက်မွေးရသည်ဖြစ်၍ကောင်းသောဆုကိုပူတုန်၏။ ထိုမင်း၏ မိဖုရားကား အ ထောင်းစည်သူ ဘွဲ့တော်ကျောင်းတော်သည့်တွင်မြင်သောမင်းအောင်မြတ်ထပါး၊ မင်းထတ်ထပါး။ ဤနှစ်ပါးကိုယူ၍ မိဖုရားမြှောက်သည်၊ ဆိပ်တော်သည်၏ ဘွဲ့နှစ်ယောက်ကိုထည်းမိဖုရားမြှောက်သည်။ ဤမိဖုရားလေးပါးကိုအညီအမျှချစ်တော်မူသည်၊ မင်းကြီးထွက်တော်မူလေရာပင်ဆင်စီး၍ငင်း ဝေါစီး၍ ငင်းအမြင်လိုက်ရသည်၊

ထရုံသောအခါမြင်ပိုင်းဝက်ဝင်အရပ်မှိုက် ဗြောဟ္မလူမျိုးတို့ဝါးခုတ်ရာကြီးစွာသောဝါး၏ အတွင်းမှိုက်အဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောသံသောဓာဖြစ်သောသွီးငယ်ကိုရ၍ မွေးထားသဖြင့် အရွယ်သို့ရောင်လျှင် ဦးသစ်သောရွှေးပင်ကဲ့သို့ခင်မင်တွယ်အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းယဉ်နှုတ်ဆိုသီအားဆက်သော၏ မင်းကြီးလည်းသတ္တသမီးကိုမြင်သော်တုန်ကာမထုံရကာ နှိုးပက်ကျွယ်နှင့်ပမ်းပျက်သူသူဟူမိန့်တော်မူ၍ညီးထေနရပတိစည် သူကိုပေးတော်မူ၏၊ မင်းငယ်တော်ဘညီးသာထော်နရပတိ စည်သူနှင့်အတူနေသည်ဖြစ်၍ သံသေဓာမိန်းမကိုမြင်သော်ပညာဖြင့် တောင် ရှုဆ်နသည်ကိုထိုဖြတ်ဖြီးလျှင်ဆက်သော၏ နှပ နဒေ သော်အလွန်သောအဆင်းကိုဆောင်သည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားပ တာဖြင့်လျှင် မတည်တန့် အောင်တိမ်း ညှ ၏ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မယ်တော်ကြီးလည်း မင်းသွီးထကာထိုတတ်စရေးသောအတတ်တို့ကို ဘွန်သင်၍ ခက်သိမ်းသောမိန်းမဖြတ်ဘုံ၏ ဝုဘ်နှင့်ပြည့်စုံ၏ သံသောဓာပိုသနေ့နေသာသူဖြင့် သောင်ကြောင့်အရောင်အဆင်း

တို့သည် မိန်းမဟူသမျှမှာလူ နှင့်သည်သာဖြစ်၍ ဝါးထဲမှရ
သောကြောင့်ဝေဠုဝတီဟူ၍သမုတ်၏။ ထိုသို့ခယ်မတော်၏
အဆင်းကို။ သိတင်းနေ့မယ်တော်ဖိလိတ္ထိမင်းသည် နရသိမ်
လာခိုက်မြင်လေသော်မှရပ်မတည်နိုင်ရှိတော်မူ၍ဤသို့ကြံ၏။
ငဆောင်ချမ်းနိုက် စစ်ထွက် သည်ဟူ၍ ငါ့ညီတော်ကိုချီမှ
မည်ချီသောနောက်မှခ ႗ မတော်ကိုနှန်းတင်မည်ဟုကြံ၍ အမ
မင်းတပယောက်ကို နှင်းထည့်ပြီးသော်။ ငဆောင်ချမ်းနိုက်
စစ်ထွက်သည်ဟုချော်ကလာရ၏ မင်းကြီးလည်းညီတော်
နရပတိစည်သူကိုခေါ်၍ ငဆောင်ရမ်းသို့အမြန်ချီလေဟုစေ
တော်မူ၏။ ညီတော်နရပတိစည်သူလည်းညာဏ် ရှိသောမင်း
ဖြစ်၍။ မြင်းခံပြည့် တိုမြင်း၊ သူတော်စင် နှင့် တကွငါ့သိမ်
တော်တွင်အခင်းထွက်လျှင်မြဲ နွာလိုက်လာဟု မှာပြီး၍မှုး
မတ်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ရအောကြီးအား ႏ နှဲတော်မူ၏။ သစ်
ထိပ်သို့ရောက်လေသော် ငဆောင်ချမ်းအကြောင်းကို မည်
သို့မကြားသောကြောင့် ငါ့နောင်တော်ငါ့ကို ရိုးမယ်မြူချေ
သည်ဟု နှလုံးသား၍မှူးမတ်တို့နှင့်ရိုးရဝိုင်ဝင် ႏ သောင်သစ္စာ
ပေးလေ၏။ မှူးမတ်တို့ကလည်းမင်းယာည့် နရသိမ်ဝယ်သား
ပယောက်ျားမရှိသောကြောင့်။ညီတော်ကိုနန်းတင်ထားသည်
ဖြစ်ရကား။နရပတိစည်သူမင်းနှင့်။ ချည်းနှလုံးညီကြကုန်၏။
မင်းကြီးလည်း ညီတော်သစ်ထိပ်သို့ရောက်ပြီဟု ကြားလျှင်
ခယ်မတော်ကိုနှန်းတင်တော်မူ၏ မြင်းခံပြည့်လည်းနံ့နက်
ခေါင်းလောင်း ထိုးကာငအောင်သာကိုကူး၍ မြင်းတုံစီးလျက်
ညှင်းညှင်းနှင်လာသည် ချင်းတွင်းပဲရွာသို့ရောက်သော်မှန်း
တည့်၏ မရိမ္မကိုကူး၍ဟာထင်းကိုအမြောင့်သန်းပြီးမှ၊ပေါက်
ချောင်းသို့ရောက်လျှင်နေဝင်၏။ မိုးချုပ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့်
မြင်းတော် ပမ်းသည် ကိုရေချပြီးသော် မြင်းကိုမြက် စား
စေ၍ မြင်းကျည့် တောင် ထွင်ဆိပ် လေ၏။ မြင်းတော်ဝင်

ထည့်အပန်းဖြေလသော်၊မြင်းတော်အနံ့ရ၍ပြင်းရွှာဟိလေ
၏ အိပ်ရှေမင်းလည်းမြင်းဟိသံကိုကြား၍သော်ငါ့မြင်းတော်
ဟိသံဘကြားဟုစက်တော်မှ ခါဘဲနေ၏။ မင်းလည်းငါ့မြင်း
ဟိသံနှင့်သော်ဤအရာ သည်မလွဲ ပါက်စေသော သုဗိမ္မားချ၍
အနန်းကိုသက်ဖြင့်ခတ်၍ သာအနန်းတော် ပေါက်စေ၏။ ထိုအ
ရပ်ကို နန်းပေါက်ပေ တ်ဟု သခုကို အောင်ဘွင်း၏။ ပြည့်
အိပ်သော တော ၁င်လည်း မြင်းဘွဉ်တော င်ဟု တွင်၏မြင်းခံ
ပြည့် လည်းရိုသောက်ပြီးသော်သွားလေသဖြင့် နံနက်ခေါင်း
လော င်းထိုးကိုရောက်၍ ခေြာင်းမျိုးကိုရှေ့ချသော်အိပ်
ရှေ့မင်းလည်းစေ ရုံရွှာသိ၍ မြတ်နိုး ဘော်မှုကူသော ဝိဋ္ဌ၊ဝ
တိ မိဖုရားကို၌ခေါင်တော်ယူသည်ဟု ကြားသဖြင့်ကြီးစွာ
သော အားဃါ တမိတ်ရှိရကား မြင်းခံပြည့်အါးနိုင်ယံနေ၍
ဘယ်တွင် အိပ်သနည်းဟုနေ၏ ပြည့်လည်းပေတ် ချောင်း
ထိုင်မြင်းတော်ပမ်းလှေသော်ကြောင့်အိပ်ပေသည်ဟုလျှောက်
၏။ အိပ်ရှေမင်းကလည်းနင်သည့်ငါနေသော အရပ်နှင့်မဝေး
မနီးတွင်ပင်အိပ်ရာသလေသာငါတို့မင်းမည်သည်ကား ထနသိ
တွင်ပင်ကြီးသော်အများဖြစ်ရာသည်။ နင်ကား မင်းရေးကိုပ
ကြောက်မြင်းရေးကိုသာကိုသူဖြစ်သည်ဟူ၍ မင်းမာန်ထက်
၍ကွပ်ဖြတ်တော်မူလေ၏။ ထို အရပ်ကိုကွပ်တော်ရာဟုတွင်
၏။ နရပတိစည်သူမင်းလည်း ၀ တို့ရန်သူကား နောက်မှာရှိ
လေပြီဆို၍ အောင်စွာဝယ်ဟူသော အမတ် ကိုခေါ်ပြီးလျှင်
နင်ငါ့အမှုတော်ကိုသက်စွန့်၍ ထမ်းငါ့နောင်တော် ကိုမေ့
လျှော့စည်လုပ်ကြီးလေအပြီးသို့ရောက်လျှင် မေရိုးတော်လေး
ပါးတွင်နင်ပိတ်ရှိသသူနှင့်ထိန်းမြား၍ သူကောင်းပြုမည်ဟု
မိန့်တော်မူ၏။ အောင်စွာဝယ်လည်းသူ့ရဲ ရှစ်ကျိပ်ရွေး၍ရှေ့
ယည်နှင့်နေ့ညဉ့်မသိရန်ကဲ့၏။ နရပတိစည်သူမင်းလည်းရေ
အသကြည်းအားရန်ကဲ့၍ ကြက်ပေါက်သို့ရောက်လျှင် ဘုရား

ရှင်ထံသို့ဘက်၍နေခြင်းတော်ကိုလျှောက်ကြ၏ အပြီးရောက်မည်
မှန်သောသံချွင်တော် ပွင့်းသောခတ္တာနိက် ဗုဒ္ဓရှင်ကိုယ်တော်
လျှပ်၍ခံစေသောဟုဆိုရွာနံ့ ဖွေမ်းတော်မူသောသူရှာ ကိုယ်
တော်လျှပ်၍ခံတော်မူ၏၊ ထိုအကြောင်းကိုမြင်လျှင် ရှင်သိန်း
ရွာရုန်တော်မူ၏။ မြွက်တော်မူသောပြည့်၏အကြောင်းသည်
ဖေါင်တော်၌ မနိုးမပေါ်ခြင်းရသ၏၊ ရှေ့ရဲ့ ပွဲတွန်းဖယ်သော်
လည်းလိုက်မြဲသို့ ဘိ၏၊ မင်းကြီးမြင်လျှင်အဘယ်အကြောင်း
နည်းဟုမေး၏။ အပ ထိုကာလည်းမြွက်တော်မူသော ကျွန်
တော်ပြည့်အကြောင်းဖြစ်သည် အမှုတော်ကိုထမ်းပါ လျှောက်
ထုတော်မခံရသောကြောင့်အနိုးဖြင့် ဤက်ပါသည်ဟု လျှောက်
ကြ၏။ မင်းကြီးသည်းချင့်အကြောင်းကိုကြားလျှင် ဦးတွင်သပြုပ်
၍သည်အဂုဏ်သားတို့မှစေရာဖြစ်စေ။ နတ်ကျေ ကောင်းစွာ
ဆောက်၍ထားပေဟုမိန့်တော်မူ၏၊ အပက်တို့သည်းအမိန့်
တော်တိုင်းထားပေ၏၊ ငါ ပဲ့ညွှတ်ကို ပြုပ်သောကျွန်းသည်ရွှေ
ပြည့်ကျွန်းဟုတွင်လေသည်။

နရပတိစည်သူမင်းစေလိုက်သောကျွန်တော် အောင်စွာ
ပယ်ရောက်သော်သူ၏ရှစ်ကျိပ်နှင့်တကွ အိမ်ထားရိုက်ကော
နန်းတော်သို့ဝင်၏၊ မင်းပယ်နှင့်ရသိမ် သည်းဆိမ်သောဝင်မိုက်
ဖြစ်၍အိမ်သောတိုင်အောင်လိုက်၍ဝန်းရံလေ၏။ မင်းကြီးက
အဘယ်သူနည်းဟုမေးလျှင် ကျွန်တော်အောင်စွာပယ်သည်အ
ရှင်ညီတော်ကစေ၍လာရပါသည်ဟုလျှောက်၏။ သားသွား
မွေးမွေးဝန်းရံသည်ကိုမြင်လျှင်ငါကားမှားချေပြီညီထံဝယ်
ကျိုးစောင့် ကျောက်နှင့်မျှဖြစ်ပါ၏။ ငါ့ကံမသတ်ပ နှင့်ဟု
တောင်းပန်၏ အောင်စွာပယ်သည်း အရှင်ညီတော်ဘုရားက
သို့မှာတော်မူဟုလျှောက်ပြီးလျှင် ရအိမ်ထက်တွင် ရုံကြ
၍အနိုးရှောက်စေ ပ၏ ဘော်တော်မူသောပဋ္ဌမြွားနှားချောင်း
လည်းရေအိမ်ကမြေသို့ကျလေ၏။ အိမ်နိုင်ငံ ၃၂ နှစ် ဝိ၃ နှစ်

သက်တော် ၃၅ နှစ်တွင်အနိစ္စ ရောက်လေ၏။ သက္ကရာဇ် ၅၂၈ ခုသော်ထိုမင်းညီတော်နရပတိစည်သူ မင်းဖြစ်သော မှု၏။

ဤသာဓကနိုက်သူ၏မယားကိုပြစ်မှားသော ကံသည်ရှု သဘောကိုမဆိုထားဘုန်းတန်ခိုးကြီးလှစွာသောပြည့်ရှင်မင်း တို့လျက်လည်းအသက်တိုခြင်း၊ သေခြင်းဆိုးသေရခြင်း၊သူ ခပ်သိမ်းတို့ကဲ့ရဲ့ကြခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးသုံးတန်ကိုအ မြန်ခံရလေသောသာဓကတည်း။ ။ဒိဋ္ဌဝါရနိုက်အဖြစ် ကိုပြသောဝတ္ထု။

ပြစ်မှားအင်။ မိခင်ဖြတ်တို၊ ရောစပ်သည် အတွက် ကြောင့်။ချက်ချော်ပင်ချော်ဖြစ်ဟူရာနိုက်၊သရေခေတ္တရာ ပြည်တွင်အတိတ္တရာမည်သောမင်းတည်း။ အကြောင်းကိုဆို ဦးအံ့။ ဝေါဝေါရသသက္ကရာဇ်ကိုမြို့၍ ၂ ခုကြွင်းတွင်သုမုန္ဒြိ မင်း၏သားတော် အတိတ္တရာမင်းဖြစ်၏။ ထိုမင်းကားအမှုအ ကျင့်မကောင်း ကာမဂုဏ်ကြီး၏၊ သူ၏သမီးမျိုးတို့ကိုလည်း သိမ်းယူတတ်၏။ မိခင်ကိုပင်ပြစ်မှားလိုရကား၊ မှူးမတ်တို့ အားအမတ်တို့သည် ထွက်သောတံခါးဖြင့် ဝင်ကောင်းအံ့ လောဟုမေး၏၊အမတ်တို့ကလည်းအလိုကိုမသိ။ ပကတိတံ ခါးကိုသာမေးသည်ထင်သောကြောင့်၊အရှင်မင်းမြတ်ဘုန်း ရှိသောမင်းတို့မှာမင်္ဂလာရှိသောတံခါးဖြင့်ထွက်၍ထိုတံခါး ကိုပင်ဝင်ရိုးဖြစ်ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ ထနေ့သန္နိုက်ညည် အခါမယ်တော်အိပ်သို့သွားလေသော် မယ်ဒေဝီလည်းသရ ဏာဂုဏ်နှင့်ပတ္တပမ္မထိကိုဆောင်တည်လင့်၏၊သားသည်ပြစ် မှားလိုသောအဖြစ်ကိုသိ၍၊ဤသို့သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြု၏၊ ငါ၏သီ လသည်မပျက်မရှင်းထိုက်သည်ဖြစ်မူကား၊ငါ့သားဝင်သော အခါငါ၏ကြက်သရေတိုက်သည်၊ ပေါင်းချုပ်၍ဝင်သကဲ့သို့ မပွင့်နိုင်သည်ဖြစ်စေသောဟုဓိဋ္ဌာန်၏၊ သားတော်လည်းအ

မြွေသိမ်ုံ့များကို ကဲ့သို့မျှားစွာလုံ့လပြုသော်လည်း ကြွက်သရေတိုက်မပွင့်နိုင်ရှိလေ၏။ ထားသော်မင်းကြီးလည်း ရုတ်၍မြန်ကဲ့၏။ နန်းတွင်းမှသက်ခဲ့သျှင်ပင်တိုယ်အလုံးယားယံ၍နန်းတွင်းဝယ်ရှိသော ထေးတောင့်ကန်နိုက် ရေချိုးမည်ဟုသက်လေသော်ရေနားတွင်ပင် ပျောက်မွေးသည် ကိုယ်လုံးနိုက်ရောက်၍ဖျက်မှောတ်ပင်ပျောက်ဖြင်လေ၏။မင်းချင်းမှူးမတ်တို့သည်ရင်း။ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်ရင်း။ အရပ်ခပ်သွယ်ကန်တို့ဖြင့်ပစ်၍သေသေ၏။ မယ်တော်မိဖုရားလည်း သားမျော်ဖြစ်၍ ထိုမှ၍မှာမြေးခဲ့သျှင်နန်းမှဆင်း၍ အလောင်းသားလာလော့ လာလော့ဟုခေါ်၏။ ထိုအရပ်တို လောင်းသားချောင်းဖူး၍ ယခုထက်တိုင်ကွင်လေသတည်း။ ထိုမင်းကားဆိမ်နှင့် ၁၉ ချည်းဖိမ် ၃ နှစ်။ ထက်တော် ၂၂ နှစ်သော်အနိုရောက်၏။ ။မဟာရာဇဝင်။

ကြွားပါလျက်တိုမကြွား၊ သိပါလျက်တိုမသိ။ သိလမ်ရှိဘဲလျက်သိသရှိ၏သည်ဖြင့် မဟုတ်မမှန်ဆိုလေ့ရှိသောသူသည်မျက်မှောက် လျှင်မြန်စေးဒါတ်ရောဂါ ကြီးစွာရောက်ချင်း။သူတပါးတို့ရုပ်ချုတ်ခဲ့ရဲမထေဲ့ပြုသည်ကိုခံရခြင်း။ရပြီးသောအထောက်ပညာတို့ကွယ်ပျောက်ချင်း။ အောန္ဓေဘော်ထက်ဖြက်သောဂါထာ မန္တံနှင်သော်လည်း အာနုဘော်မရှိခြင်း။ စောင်မတတ်သော နတ်တို့သော်လည်း မစောင်မခြင်း ဟူသောအကျိုးတို့သည် ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ထိုရ သားဆိုလေ့ရှိသောသူကား။ သိကြွားမာတလိ မဂ္ဂမေခလာဖြူပွာနတ်မြတ်တို့ကိုကြည့်ရှုမှု၍ထိုအပ်သောဆုကိုတောင်းသော်လည်း မရနိုင်ကုန်။မိန်းမတို့အားသားယောကျ်ားရှုမမွှားရဘဲသားမိန်းမသောဖွားခြင်းသက်သက်ဘားသမီးမရခြင်းဟူသောအကျိုးတို့သည်ဖြစ်တတ်ကုန်၏ထို့ကြောင့်ပါရမီအခေါင်းနို့။ ။ ကြွားလျက်သိလျက်မမှန်ဟုတ်၍၊ ကွယ်ဖျက်သသူ၏လူထ

ဖွား။ဆေလျှော်းမားကား၊ သိကြားမာတလိ။ မဏိမေခလာ။ရ
တနခတည့်။ဖြဟ္မာဖြစ်စေ။ကြိုက်ပါသော၍။ ရှိသေထုတောင်း
အသးတိုင်းတောင်းလည်း။ ရွေးလောင်းရာတား။သားယောက်
ရျား၌။မှူးဖွားစပ။ မိန်းမသာတည့်။ အခါရှည်လျား။ဖွား
အောင်များလည်း။ဖြစ်လသးကြပုံ။လဲသခွဲတုံက။သားမှဆုဝ်၍။
အယုတ်ကျေးကျွန်။ အိမ်တောင်ဝန်လည်း။ မမှန်ချို့တဲ့။ဆို
ဖွယ်မဲ့တုးကဲ့ရဲ့ဖြဲ့တင်း။ဤသို့ဖြင့်၏။ ။ဟူ၍စပ်ဆိုတော်မူ
သည်။

ရှသာ:ဆိုခြင်းကြောင့်တော:ဒါဏ် ရောဂါကြီးစွာရောက်
ဘူးသောသက်သေကား။ ။လွန်လေပြီးသောအခါ တရာ
ကာတိပြည်နိုက်ပြည်သူတို့နှကြွ:,တ်သာဘင် ပျော်ရွှင်းခြင်း၌ာ
များစွာသော ပွဲလမ်းတို့ပြုကြကုန်၏။ တရာကာဘိမင်းသည်
သည်းသင်းပင်းခြွေရုံနှင့်တကွ ကြီးစွာသော သဘင်ကိုပြု
လုပ်၏သိုမင်း၏ပွဲသဘင်နိုက်အချို့သောခုဂါးဂျူ့နှ်တို့သည်
ရင်း။ ဘုမ္မိမိုးရုတ္တမိုးနတ်တို့သည်ရင်း။ လူရောင်ဖန်ဆင်းကာ
လာ၍သဘင်ကြည့်ကြကုန်၏။တနေ့သောအခါတာဝတိံသာ
နတ်လုလင် လေးယောက်တို့သည် ကက္ကာရုမည်သော နတ်
ပန်းကိုပန်ဆင်လျက်သဘင်ရှုလာကြ၏။ ထိုပန်း၏ယနံ့ကား
တဆယ့် နှစ်ယူဇနာတိုင်အောင်သင်းကြိုင်မွှေးမြ၏။ လူတို့
သည်ပန်းကိုမြင်လျှင်။ အလွန်လိုချင်ကြရကား၊ အမောင်တို့
ဤပန်းတိုကျွန်ုပ်တို့၏ မြို့ရွာနိုက်တခါတရံမှ မမြင်ရဘူးပါ။
ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့အားပေးခဲ့ပါဟုတောင်း၏။ လုလင်တို့
ကလည်းဤပန်းသည်သီလမရှိသော သူတို့အားပန်ဆင်ခြင်း
၌ာမလျော်တပ်ပတ်ရေး၊သူ၏အသက်ကိုသတ်ချင်း၊ သူ၏ဥစ္စာ
ကိုခိုးယူခြင်း။ သူ၏မယားကိုလည်ပါးတျူးလွန်ခြင်း။ မုသား
ဆိုခြင်း။ သူရာသေသောက်ချင်း ဟူသော ရသဝိလ ငါးပါးတို့
ရှောင်ရှားသောသူမှသာလျှင် ဆင်ခြင်း၌ာထိုက်ပါသည်ဟု

ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်မင်းနှင့်ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် မိမိနှုတ် သီလမရှိဘဲလျက်သီလရှိရောင်ဖြင့် လှည့်စား၍ငါ တောင်းရမူကားပန်းကိုလည်းဆင်ရလတ္တံ့၊ လူအများလည်း။ ငါ့အား ကြီးမွမ်းလတ္တံ့ဟုကြံပြီးလျှင်၊ အမောင်လုလင်တို့ငါ ကားငါးပါးသော သီလကိုနေ့ညစောင့်ရှောက်ပါ၏။ ငါ့ကို ပေးခဲ့ပါဟုတောင်း၏။ နတ်လုလင်တို့ကသီလမရှိကြောင်းကို သိသော်လည်းပန်း၏ သတ္တိကိုမြင်စိမ့်သောငှာ ဆရာပုဏ္ဏား သီလရှိပေမူကားဆင်ပါတော့ဟုဆို၍ ပေးကဲ့ပြီးမှနတ်ပြည်သို့ ဖြန့်ကြ၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်းကကူရပန်းကို ယူ၍မိမိ ဦးခေါင်းနှိုက်ဆင်ယဥ်လေလျှင်။ အဆိပ်ဆေးတက်သကဲ့သို့ နာကြင်စိုက်ခဲလှသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၍လူပရိသတ် ၏အလယ်၌ မနေနိုင်ဘဲမိမိအိမ်သို့ဝင်၍ လူးလဲဟစ်အော် ကာနေရ၏။ ငါသည်မဟုတ်မလျှားရှုသားဆိုမိသောအတွက် ကြောင့်ကုပ်စက်ဦးချင်းဖြတ်အံ့သကဲ့သို့နာကြင်လှချေသည် ဤပန်းကိုငါ့ဦးခေါင်းမှ ချပါဟုဟစ်အော်၏။ ပန်းကိုချပါ သော်လည်းသက်သာရာမရလူးလဲလျက်သာ ခုနစ်ရက်ပတ် လုံးနေရ၏။ မင်းကြီးသည်ထိုအကြောင်းကို သိ၍ဒုဿီလ ပုဏ္ဏားရှုစ်ရှည်စားသည်မသေပါစေလင့်ဟု နှုံးဖြိုတ၍တပန် သဘင်ကြီးခံဖြန့်၏။ ထိုအခါယခင်နတ်လုလင်တို့သည် လာ၍ ကြည့်ဖြန့်၏။ မင်းကြီးသည်း ပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍နတ်လုလင်လေး ဦးတို့အား ကန်တော့ဝန်ချစေ၍ ယင်းသို့သောမုသား ပုတ်တို ကျွန်ုပ်မဆိုဝန့်ပါပြီ။ ဤပန်းကိုလည်းယူပါ။ ဦးရင်းနှာသည် ချမ်းသာ ပါစေဟုတောင်းပန်မှချမ်းသာရလေသတည်း။ ဤ ကားမုသား ဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောအခြင်းတည်း။ ။

စတုတ္ထနိပါတ်နှိုက်လာ၏။

လွန်လေပြီးသော အခါသမုဒြာကမ်းနားနှိုက် ကရမ္ဘိယ မည်သောရွာသည်ရှိ၏။ ထိုရွာတိုင်ရှိ၍ရသော့တဦးသည်နေ၏

ထိုရှေ့ဒိုင်းလည်းကရှမ္မ ရသေ့ဟုသမုတ်ကြ၏။ ထိုရသေ့ ကားဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကြဉ် ရှောင်ကြဉ်သည်ဖြစ်၍ သူတော် ကောင်းတရားတော်ချက်ကောင်းသောနဂါးမင်းသည်ရှင်၏။ ဂဠုန် သည်ရှင်းဆည်းထပ်လာ၏။ ထိုရှောအခါဂဠုန်သည်ဤသို့ ဆို၏။အရှင်ရသေ့၊ငါတို့ဂဠုန်အမျိုးသည်နဂါးကို ဖမ်းစား နေကြဖြစ်လျက်။ ယခုအခါဖမ်းစားပါသော် ဂဠုန်တို့သည် ရေနစ်ပျက်စီးကြကုန်သည်။ ဤသို့ဖြစ်လတ်သော နဂါးတို့၏ မာယာကို၊ နဂါးသည်အရှင်ရသေ့အထံသို့ လာသောအခါ သိအောင်မေး၍ကျွန်ုပ်အားပြောပါဟုလျှောက်၏။ ရသေ့က လည်းကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍နဂါးလာသောအခါ။ထိုအကြောင်း ကိုမေး၏။နဂါးကလည်းအရှင်ဘုရားသိ၍အဘယ်အကျိုးရှိ မည်နည်းဆို၍၊မပြောဘဲဖြန့်လေ၏။ နှစ်ရက်ရှင်းသုံးရက်ရှင်း ထသိုင်းလာတိုင်းမေးသောအခါနဂါးကအရှင်ဘုရားသည် သူတပါးအားမပြောဘဲနေနိုင်အံ့လောဟုမေး၏၊ ရသေ့က လည်းငါသိလို၍ သာမေးသည်တပါးသူကိုမျှငါမပြောအံ့ဟု ဆိုလျှင်အရှင်ရသေ့၊ နဂါးတို့သည် ဂဠုန်လာသည်ကိုမြင် လျှင်လေးပွာသောကျောက်ခဲကိုငုံ၍ ချင်းတို့အား ကိုက်ခဲ၍ သကဲ့သို့သွားကိုဖြဲ၍နေကုန်သည်ဂဠုန်တို့သည်ထိုနဂါးတို့၏ ဦးခေါင်းကိုဖမ်း၍ချီသော်။ ဝန်လေးခြင်းကြောင့်မချီနိုင်ဘဲ ရေထဲ၌နစ်၍သေကြကုန်သည်။ အမြီးမှဆွဲ၍ဦးခေါင်းတွဲလဲ ချီမူကားငုံသောကျောက်ခဲတို့သည် အောက်သို့ကျသဖြင့်ပါ ရလေတော့သည်ဟုပြော၏။ ယင်းသို့ပြောပြီးမှနေရာသို့ပြန် လေ၏။ ဂဠုန်မင်းသည်ရသေ့ထံသို့ ရောက်သော ကာလ အကြောင်းကိုမေးပြန်သော်။ ရသေ့လည်းနဂါးလျှောက်ခဲ့ သည်ကိုပြန်ပြောလေ၏။ ဂဠုန်မင်းလည်း ထိုစကားကို ကြား သော်၊အပြတ်ထွက်၍၊ဤနဂါးသည်မိမိအမျိုးသားနှင့်ထက္ခ ပျက်စီးအောင် ရှိ၍ဖွက်ထင်သောစကားရောက်ကို သူ့အားပြောချေ

သည့်သို့လောက်ရိုက်သောနဂါးကိုငါသွား၍ ယခုဖမ်းမည်ဟုကြံပြီးလျှင်၊နောက်တနေ့၌နဂါး၏နေရာသို့သွား၍ အမြီးဖျားဖြင့်ဆွဲ၍ဆွဲလျှားပြီးစောက်ချိလေ၏။ထိုအခါနဂါးသည်ဤသို့မည်တမ်း၍ငါသည်ကား သစ္စာသီလရှိပါပေသည်ဟုထင်မှား၍ဒုဿီလရသေ့အားလျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကိုပြောကြားမိသောကြောင့်ယခုဘေးတွေ့ရချေပြီဟုငိုကြွေး၏ထိုအခါဂဠုန်မင်းကသင်နဂါးသည်အမျိုးသားနှင့်တကွမျက်စီးအောင်လျှို့ဝှက်သင့်သောအရာကို မလိမ္မာသောရသေ့အားပြောကြားပြီးလျှက်အဘယ့်ကြောင့် အပြစ်တင်ပြန်သနည်း။သင်တည်းမိုက်သလော။ရသေ့တည်းမိုက်သလောဟုဆိုထုံးမ၏။ နဂါးကလည်းအဆွေဂဠုန်၊ ဤအရာနှိက်ငါပင်မိုက်မှာပေသည့်သင်သတ်လျှင်လည်းသေရတော့မည်၊သေသော်လည်းဝမ်းမနည်းသင့်ပြီ၊ထိုးမပေသောဆရာဖြစ်၍အသက်နှင့်ပူဇော်ထိုက်ပေသည်။ သို့ရာတွင်ဤတခါမူငါ့အသက်ကိုပေးပါဟုတောင်းပန်၏။ ဂဠုန်မင်းလည်း သနား ဘွယ်သောကြောင့်မသတ်ဘဲလွှတ်ပေ၏။ထိုအခါမှစ၍ ဂဠုန်နှင့်နဂါးတို့သည်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဟာမိတ်ဖြစ်ကြသတည်း။တနေ့သန္နိက်နဂါးမင်းသည်ကရုဏ္ဏာယရသေ့၏ထံသို့သွား၍လှည့်စားတတ်သောယာယီရသေ့ရိုက် သင့်ကိုငါသူမြတ်ငါထင်မှတ်၍ ဆည်းကပ်မိသည်ယခုပင်မိတ်ဆွေဖျက်ဆီးအချိုးနိုးသောရှင်ယောင်၏အပြစ်ကိုစင်စစ်သိရတော့သည်။ သို့စင်ထိလ။ရှင်ပါပသည်၊ခေါင်းမှ ၇ စိတ်ကွဲစေသတည်းဟု ဆဲရေး၏။ဆဲရေးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရသေ့ဦးခေါင်းသည် ၇ စိတ်ကွဲ၍ငြဲသို့သွားရလေသတည်း။ ။ဤလည်းမုသာဝါဒ၏အပြစ်တည်း။

ရတနာပူရမြို့နှိက်အမတ်ကြီး၏သားဖြစ်သောလုလင်တယောက်သည်အပေါ် ၇ ဦးတို့နှင့်တကွ တောလည်ရာဖော်

ဂိဿရာတဦးကိုတွေ့၍အရှင်ဓော်ဂိတ္ထုန္နိပ်ကြားမှင်းမှုထမ်းအာ မတ်ဖြစ်ပါသည်လေးလှာ်ဝဿောသက်နက်ကို ထုံမြဲစေတော် သောအထတ်တရကို ပေးပါဟုတောင်း၏။ ဿရာဓော်ဂိက လည်းမန္တာန်တပုဒ်သင်လိုက်၏။ ထိုမန္တာန်ဖြင့်သစ်ညွန့်တိုမန်း ၍ပန်ရချျင်ထေးလှာ်ဦးပေါက်အမြောက်စဿောလက်နက်တို ဖြင့်ပစ်လွှတ်လည်းမထိမရောက်နိုင် ထိုမန္တာန်ကိုရ၍အများ ချီးမွမ်းကြသောအထံကို ဘခင်အမတ်ကြီးကြားလေသော် ချစ်သားသက်နက်တိုတားနိုင်သောမန္တာန်ကိုရ၏ဟုသည်မှန် သလောဟုမေး၏။ သားကမပေး ထိုသောကြောင့် ထခင်မ ဟုတ်ပါဟုလျှည့်စားခါပြောမိ၏။ ထိုအခါမှစ၍မန္တာန်အဲနု ဘော်သည်တွယ်ပျက်၍လက်နက်ပစ်လွှတ်တိုင်းမှန်လေ၏။ ။ ဤလည်းမုသာဝါဒ၏အပြစ်တည်း။

ယင်းသို့သောမကောင်းအကျိုးကို လျှော်စွာဖြစ်စေ တတ်ရ ကားအမျိုးကောင်းသားတို့သည်သစကားမမှန်ဆိုခြင်းမှရှောင် ကြဉ်၍ဟုတ်မှန်သည့်ကိုသာပြောဆိုကုန်ရာ၏။ထိုသို့ဟုတ်မှန် သည်ကိုပြောဆိုခြင်းသည်သစ္စာဝါစာမည်၏။ထိုသစ္စာဝါစာ ကိုဆိုသဖြင့်ဟူးဟူးပြောင်ပြောင် လောင်တာသောတောသီး ကိုလည်းတန့်စေတော် ကျွင်းစေတတ်၏။ ပင်လယ်ရက်သွဲ သွဲ့ဆတဲ့ဆိုကျုံးဆဲသောသူသည်လည်းသစ္စာပြုသဖြင့်ချမ်းသာ ရာသို့ရောက်ရာ၏။ မိုးခေါင်၍မရွာသည်ကိုလည်းကောင်း စွာရွာစေတတ်၏။ မြွေဆိပ်တတ် သောဝေဒနာ။ မှုးဆိုင် တက်သောဝေဒနာတို့ကိုလွှတ်ကွာစေတတ်၏။ လူတို့စကား သစ္စာမှန်စွာ သုံးသောအခါ မြေဆီဩဇာပင် လွန်စွာထက် ထွန်း၍နှယ်မြက်သစ် ပင်ဟူသမျှသည် ဆေးတို့ရှုမြီး သည် သာဖြစ်၏။ ဤအကျိုးစက်တို့ကိုမြင်ခြင်းငှါ ပါရမီခန့် ကဗျာ နိုက်ဝသုန္ဒြေ။ဤမြေသော်လည်း။ စောင့်ဝည်းရသော။ ကြည် သောသာဖြင့်။စကားသစ္စာ။မှန်သောခါကား။ ဩဇာလေး

နှုတ်။ပေါ်သိထောက်၍။ နှယ်ပြုက်သစ်ပင်။ ဆေးဖက်ဝင်၏။အခကြွင်ခေသာခါ။ဤသစ္စာဘို။ဆေရာချတ်သွဲ။မယုံးစွဲထည့်။ စည်းလဲစကား။မှားထောတ်တို့အံ့။မြေခို့စည်းတန်း။ရသားတွန်းသားထက္ကျွန်းဟာရုံ။တနိုင်ငံနိုက်။ အသံခုသား။ ဖျက်စကားတို။မကြွားခလို့။ဆောင်လိမ့်ဆိုသို့။ပေါ်ရိုရသာ။မြေ့ခြံအာလျက်။ထလွှာတဆောင်။ လက်ချပ်ပေါ်ငယ်ချင်။ နှုတ်ချောင်ငုပ်နှစ်။ဆောက်တို့၍ဖြစ်၍။ခါးချပ်ဆေးဝါ။လူတို့စားလည်း။နာများမလွှတ်။ဥပဒ္ဒဝေါ။ဒေါ်ထားဖျမ်းပြော၏။သဘောတရား။ စကားသစ္စာ။မှန်ခေသာခါနှင့်။ယှဉ်ရာမမှား။ ဤနှစ်ပါးတို့နှံ့ထားဖွေ့ပေါ်။ရှာတုံသောဒ်လည်း။အကျော်သစ္စာ။စကားသာချင်။ပြည့်စုံရပ်သား။လူမိုးပွါးကို။အများအပြောင်။ ကြီးကျယ်ဆောင်သည်။ ။ကုန်အောင်မြေ့နှင့်ထရှိတည်း။ ။ဟူ၍ဝင်ဆိုတော်မူသည်။

ဟောင်တာသေသာမီး၏တုံခြင်းကိုကားငုံးမင်းဓာတ်ဖြင့်သိအပ်၏။ ။လွန်လေပြီသောအခါ။ ငါတို့ဘုရား အလောင်တော်သည်မဂ္ဂတိုင်းတောအုပ်၏အတွင်းနိုက်ရုံးအမျိုးနိုက်ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အမွေးအတောင်မရုံသည်ဖြစ်၍ ပျံသွားခြင်းငှါမတတ်နိုင်သေး။ မိဘတို့ရှာ၍ကျွေးသောအစာကိုမှီ၍သာနေရသေး၏။တနေ့သော အခါကြီးစွာသောတောမီးသည် လောင်လာ၍ ငုံးမင်းသည်လွန်စွာ ကြောက်လန့်ရကား။ဆောင်ဆောင်၍သွားအံ့သောမိဘတို့လည်း ကြောက်စားသွား။ကြ၍မရှိနိုက်ကြည့်ချေသည်။ အလောင်းဘုရားသည်ရှိပါကုန်သောလည်းပျံခြင်းငှါမတတ်နိုင်။ ခြေရှိပါသော်လည်းပြေးခြင်းငှါမတတ်နိုင်။ငါအားသီလနှင့်သစ္စာသာချင်တိုးတွယ်ရာရှိတော့သည်ဟုကြံ၍။ငါသည်ဤဘဝကိုရသည်မှစ၍ထုံထရှုသောပိုးမွှားသတ္တဝါတိုလည်းငါမညှဉ်းဆဲဘူးသည် မှန်ပါ၏။ဤသို့မှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်ဤတောမီးသည်ငါ

ဤနေရာကို ကွင်းပါစေသောတည်း ဟုသစ္စာပြု၏။ ထိုသစ္စာကြောင့်တော်ပါးသည့်တဆယ့်ချောက်ကရိမှုပေါက်သောဆရပ်တို့တွင်း၌လောင်ကြွက်သဖြင့်ငြိမ်းလေ၏။ ။ဤသို့ချောင်မှန်ကန်စွာဆိုအပ်သော သစ္စာ၏ အဟုန်ကြောင့် မီးကွင်းသောအဖြစ်ကိုသိရာသတည်း။ ။ပင်လယ်ပြေဖယ်သို့ကျရောက်ဆဲသောသူ၏ချမ်းသာခြင်းကိုသုပ္ပါရကဇာတ်ဖြင့်သိအပ်၏။ ။မိုးခေါင်သောအခါ၌သစ္စာပြုသဖြင့်၊ မိုးရွာရသောအရာကို မစ္ဆရာဇဇာတ်ဖြင့်သိအပ်၏။ ။မြွေဆိပ်တက်သောဝေဒနာ၏ ချမ်းသာစေတတ်သောအခြင်းအရာကိုဒိပါယနဇာတ်ဖြင့်သိအပ်၏။ ။မုသာဝါဒ၌အပြစ်သစ္စဝါဒ၌အကျိုးကိုပြသောဝတ္ထု။

ယခုတတ်သည့်သူရာရေကိုမိတ်ဆွေပြုမှားသောကြောင့်သိကြွားမျှမှုမဖြင့်။ ဆင်းရဲတွင်းနစ်ရ 'သောသူ့သူတောင်းစားဟူရာနိုက်သောဝတ္ထုကား။

ငါတို့ဘုရား၏ကျောင်းဒါယကာအနာထပိဏ်သူဌေး၏တူဖြစ်သောဘာဂိနေယျသည် အမွေယ်သို့ရောက်စကပင်အဘသေလွန်လေ၏။ အမွေငွေကားကုဋေလေးဆယ်မျှကျန်ရစ်၏ ထိုအမွေငွေတို့ကိုပွါးစီးအောင်မကြံ။ သူရာသောက်သောသူတို့နှင့်ဖက်၍သောက်စားခြင်းကိုပြု၏။ သောက်စားမိသောအခါအလိမ်မာတို့သည်ပျောက်ကွယ်ရကား။ သူ့ထံပါးတို့၌ငွေ၌ပတ်၍ရင်း ချေးကာမြောက်ခါသောက်စား၍ရင်း။ အလုံးရကုန်လေသဖြင့်။ ဦးရိုးဖြစ်သောအနာထပိဏ်သူဌေး၏ထံသို့လာ၍ဥစ္စာကုန်ကြောင်းကိုပြော၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကလည်းသောက်စားကစားခြင်း ကိုသင်မပြုလင့်ရောင်းဝယ်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလေဟုဆုံးမ၍တထောင်မျှလောက်သောသပြာတို့ကိုပေး၏။ ထိုဘာဂိနေယျသည်သောက်စားကစားမြဲကစားပြန်သဖြင့်။ ထပ်၍ကြွေချင်ထိုသပြာတို့ကုန်ပြန်၍ဦးရိုး

ထံသို့သွားပြန်၏။ ဦးရီးသူဌေးကလည်းယခင်ကဲ့သို့ထုံးမ၍ သပြာငါးရာပေးလိုက်ပြန်၏၊ ထပန်လည်းသောက်စားမြဲပြု ပြန်၍နှစ်လခံ့ ကြွေးလျှင်ထိုငါးရာကုန်ပြန်၍ ထပန်သွားသေ သောင်ရထိုးကြွမ်းနှစ် ထည်ကိုသာ ပေး၍ ဖွတ်တက်သည် တက်တဲသောအမွဲပသားသည်ငါ့အိမ်သို့မလာလင့်ဆို၍လည် ကိုကြီးတယ်၍ထွဲသဖြင့်အိမ်ထဲမှထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဘာဂီနေယျသည်ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ဖြစ်၍ဘုရားတပါးတို့၏ အိမ်နံရံကိုမှီ၍သာ အသက်မွေးရလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် လည်း ဘုရား ကျောင်း တော်သို့သွား လတ်သော် မိမိ၏ တူဖြစ်သောဘာဂိနေယျ၏ အကြောင်းစကားကိုနားတော် လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်းကျောင်းဒါယကာသူဌေး ကြီးသင်သည်ဘုရားသောက် ကျူးသောသူအားရောင့်ရဲ မိန့် သောဌါ ချမ်းသာရမိန့်သောဌါ အဘယ်မှာတတ်နိုင်အံ့နည်း။ ရှေးသောအခါငါဘုရား အလောင်းသည်ခဝ်သိမ်းသောအ လိုကိုပေးတတ်သော ရတနာ့အိုးပဒေသာ ကိုပေးကာခြွီး မြွေဘက်၍လည်းသောသောက်သမားကိုရောင့်ရဲမိန့်သောဌါမ တတ်နိုင်ချေဟုမိန့်တော်မူ၏။ သူဌေးကြီးလည်း ထင်ရှားစွာ ဟောတော်မူပါမည်အကြောင်းဖြင့်တောင်းပန်သော် ကိုယ် တော်မြတ်လည်း ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗါရာဏသီပြည်၌ငါဘုရားအလောင်းသည်မြေဖြုတ်စွာကု ဋေလေးဆယ်ဥစ္စာကြွယ်သောသူဌေးအမျိုး၌ကိုဖြစ်တော်မူ ၏။ထိုအခါရောက်လာသမ္မာသောရဟန်းလူပေါင်းပုံးတောင်း ပဘာစကားတို့အားဖွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းကိုပြု၏။ အိမ် တင်းသိဓကိုလည်း ထလတလန္တိုက် ရှစ်သိတင်းဆိုဆောက် တည်၏။ ယင်းသို့ဒါနသီလကိုပြု၍သေလွန်သောအခါသာဝ တိသ်ဘုံနတ်ပြည်၌ကိုသိကြားမင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုသူဌေး၏ သားသည်ကားအဘ၏ချင့်ရှုန်းသို့မလိုက်အလှူတင်းကိုယ်

တို့ကိုမိုးတိုက်ပြီးလျှင်အိမ်ဝန္တက်မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်၍သေ
သောက်သမားကစားသမားတို့ကိုရုံးစုပြီးလျှင်သောက်စား
ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုပြု၏။ ကချေသည်တို့ကိုလည်းတထောင်စု
ထောင်မျှဆောက်ပေး၍ကရန်စေ၏။ သတိုးသမီးတို့ကိုလည်း
ငါးရာငုံးတထောင်ရင်းပေး၍ပျော်ပါး၏။ ဤသို့သေသောက်
ကျူးခြင်းကစားကျူးခြင်း။ မိန်းမကျူးခြင်းသဘင်ကျူးခြင်း
တို့ဖြင့်ပျော်ပါးလေရကား။ များမကြာမီကုဋေ ၄၀ သောဥစ္စာ
သည်ကုန်၍ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သဖြင့်ပုဆိုးနွမ်းအစားနွမ်း
ဖြင့်ပင်ပန်းစွာနေရလေ၏။ သိကြားမင်းသည်နတ်ပြည်မှကြည့်
လေသော်သား၏ဆင်းရဲခြင်းကိုမြင်၍သနားဖြန့်ရကား။ ထွင်း
မထွက်သောရေကဲ့သို့ခင်းသိမ်း သောရတနာကိုတိုးရာထွက်
စေတတ်သောသဗ္ဗကာမဒဒမည် သောအိုးကိုယူ၍လာပြီး
လျှင်။ချစ်သားသင်အားဆင်းရဲမှု၏၊ ဤသဗ္ဗကာမဒဒအိုးကို
မကွဲမပေါက်အောင်ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်လော။ မပေါက်
မကွဲသမျှနက်အိုးတဲကာသင်လိုရာပေးလတံ့၊ ဤအိုးနက်ဥစ္စာ
၏အပိုင်းအခြားသည်မဖြစ်လတ်. ဆို၍အိုးကိုပေးတဲ့ပြီးမှမိမိ
၏နေရာသို့ပြန်လေ၏။ သူဌေးသားလည်းထိုနေ့မှစ၍အလိုရှိ
တိုင်းသူရာကိုသောက်စားလျက် ပျော်ပါးမြူးထူးခြင်းကိုပြု
၏။တနေ့သန္တက်သူရာယစ်မူးလေရကား အိုးကိုမြှောက်၍က
စားသဖြင့်မြေနက်ကျ၍ကွဲလေ၏ထိုအခါမှစ၍သုံးရာစားရာ
မရှိဆင်းရဲမြဲအတိုင်းဖြစ်ပြန်၍ဘုရားပါး၏ အိမ်နံရံတိုမှီ၍အေ
သက်မွေးရလေ၏။ဟုမြွက်တော်မူခြင်း၌။ ။သဗ္ဗကာမဒဒံ
ကုမ္ဘံ ။ကုဋံ ။လဒ္ဓါနဓုတ္တကော။ယာဝသောအနုပါလေတိ။တာဝ
သောသုခမေဓတိ။ ။ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။ ။ဂဟပ
တိ။သူဌေးကြီး။ ဓုတ္တကော။ သေကျူးစားကျူးမိန်းမကျူး
သောသူမိုက်သည်။သဗ္ဗကာမဒဒံ။ အလုံးစုံသောအလိုကို
ပေးတတ်သော။ကုမ္ဘံ ကုဋံ ။ရတနာထွက်သောအိုးကို လဒ္ဓါ

နံ။ရ၍။ယာဝ။အကြင်မျှလောက်။သော။ထိုသူသည်။ အနုပါ
လသိ။စောင့်နိုင်၏။တာဝ။ ထိုမျှလောက်။ သုခံ။ချမ်းသာခွာ
စေစေသ။ကြီးပွါးရာ၏။ဘိဒ္ဓေ။တွဲလသော် ။ကာပဓော။ကိုယ်
တည်းကျန်လျက်။ အုတ္တိ။ဆင်းရဲရ၏။ ။ဒုကနိပါတ်အဖြ
ယဒုအခတ်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗါရာဏသီပြည်နိုက်တယောက်
သောမင်းကြီးသည်သူရာသောက်ချင်းကျူးသည်ဖြစ်၍သား
မိန်းနှင့်ကင်းလျက်ထမင်းစားခြင်းငှါမတတ်နိုင်။ စားတော်
ကဲထည့်အထူးထူးသောအမဲတို့ကိုကြော်၍ဝင်းကင်း၍ဝင်ချက်
၍ဝင်။မပြတ်ပေးရ၏။မြို့နိုက်လည်းသေးတိုးအလောင်းမင်း
ကောင်းကျိုးလက်ထက်မှစ၍ ဥပုသ်နေ့တိုင်း လျှင်သားငါးမ
သတ်အင်ပထ္ဌ၍ရှိည်ကြည်စမွတ်ဖြို၏။ ထံ့သောအခါလဆန်း
ပဏ္ဏရသည့်သုံးရက်နေ့နိုက်စားတော်ကဲသည်ဝယ်၍ကြော်
ထားအင်သောအမဲတို့ကိုခွေးလျှောစည် ခွေးတို့သည်ခဲလေ
သောကြောင့်တဆယ့်လေးရက်ဥပုသ်နေ့သို့ရောက်သော်အ
ခါရှေ့မှာသား မိန်းရှာဝယ်၍ မရနိုင်ရကားစား တော်ကဲ
သည်မင်းကြီးအားပေးဆုံသည်မှကြောက်လှသောကြောင့်
မိဖုရားထံသို့ကပ်၍အရှင်မိဖုရားအကျွန်ုပ် ကိုစောင့်မှုပါ
ဟုလျှောက်၏၊ မိဖုရားကလည်းစားတော်ကဲမင်းကြီးသည်
ငါ့သားတိုအလွန်ချစ်နှစ်လို၏၊ သားကိုဖြင့်လျှင်ဝိုက်ချိုက်
ယင်း၍နှမ်းကာရှုစ်ကာပျော်ပါး၏။မိမိအားသယ်အရာကိုမျှ
ရှိသောအဖြစ်မရှိသောါအဖြစ်ကိုလည်းမသိတတ် ထို့ကြောင့်
ငါသည်ထမင်းစားဆုံသောအခါသားငယ်ကိုထန်ဆာဆင်၍
မင်း၏ထံသို့ပို့ဆုံ၊ မင်းသည်သားကိုရင်ခွင်ထက်ထား၍နမ်း
ကာရှုစ်ကာကစား၍ နေသောအခါသင်၏ပွဲတော်ကိုဆက်
လာလေဟုဆိုပေ၏။ စားတော်ကဲလည်းမိဖုရားနည်းပေး
သောအတိုင်းသား တော်ကိုရင်ခွင်နိုက် ထား၍ကစားကာ

နေသောအခါပွဲတော်ဆက်လေသော်။စားတော်ရှုပ်နှိက်အငံမပါသည်ကိုမြင်သဖြင့်အဘယ့်ကြောင့်အငံမပါသနည်းဟုမေး၏။ယနေ့ဥပုသ်နေ့ကြီးလည်းဖြစ်၍။ အရှင်အသနားခံ၍ဈေးမှာအငံမရောင်းကြ၍အငံရှာ၍မရနိုင်သောကြောင့်မပါပါသည်ဟုလျှောက်၏။မင်းလည်းသူရာယစ်မိုက်ဖြစ်၍ငါ့ထိုသောမင်းအားအငံမရရှိရာသလောဟုဆို၍ရင်ခွင်ထက်၌ရှိသောသားတော်၏လည်ကိုလိမ်၍သတ်ပြီးလျှင်။ ယခုချက်ချေဟုပစ်၍ပေးလိုက်၏။စားတော်ကဲသည်းအမြန်ယူ၍ ချက်ပြီးမှဟင်းကိုဆက်၏။မင်းလည်းအားရဝမ်းသာ စားတော်ခေါ်၍အိပ်လေ၏။မင်းကိုကြောက်သောကြောင့်။တစုံတယောက်သောသူမျှမလျှောက်ပံ့မဝံ့ကြ။ဆိတ်ဆိတ်သာနေရ၏။ မင်းသည်အိပ်၍နိုးသဖြင့် ပိုးသောက်သောအခါ ငါ၏သားတော်ကိုဆောင်ခဲ့ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမှမိဖုရားလည်း များစွာငိုကြွေးလျက်အရှင်မင်းကြီး၏။ သားကိုအရှင်မင်းကြီး ယမံနေ့ ကစားလေပြီ အဘယ်မှာယူကဲ့ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီးသည်သားကြောင့်ဖြစ်သောပိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်ပြင်းစွာငိုကြွေးပြီးမှ။၎င်းထိုသောဒုက္ခသည် သူရာသောက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ် ရချေသည်။ထိုစဉ်လောက် မိုက်မူးဝေတတ်သောသူရာကိုယနေ့မှစ၍ဘဝဆုံးဖြတ်၍အရပတ္တမြိုလ်ကိုရသည်တိုင်အောင်ငါမသောက်ပါပြီဟုအဓိဋ္ဌာန်၍ရှောင်ကြဉ်လေ၏။၎င်းမင်းကြီးကားအရှင်သာရိပုတ္တရာဖြစ်တော်မူ၏။ ။

ရကာနိပါတ်။ ။သူရာပါတာအပြစ်ကိုပြသောဝတ္ထု။

သေရောင်းသမား၏ကောဇာဆိုယုံကြည်၍ပြည်တိုးချောက်ခြားသောမင်းမှာ။ ရှေ့ကာသည်းတယောက် ဟူရာနိုက်သာဓကကား။

လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်နိုက် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြု၏။ထိုမင်းအားအမတ်ကြီးလေးယောက်။ အ

မတ်သတ်လေးကျိပ်။အမတ် ငယ်လေးရာတို့ဖြင့် လွန်စွာတင့်
တယ်၏။ ထိုသို့သောအခါသူဆင်းရဲ တယောက်သည် သေ
ရည်ကိုချက်၍ရောင်းစားသဖြင့်။ ဖြည့်လူဖြည့်သားတို့သည်
ခိုက်ရန်ဖြစ်ချင်း၊ထောင်းသတ်ရိုက်နှက်ချင်း။ ခိုးဝှက်ချင်းအ
မှုတို့သည်များစွာဖြစ်ကုန်၏။ထိုအခါမြို့ရွာကို စိုးအုပ်သော
မင်း။တရားဆုံးဖြတ်သောအမတ်တို့သည်၎င်း သေရောင်းသမား
ကြောင့်အများရိုက်ပုတ်ခြင်းခိုက်ရန်ဖြစ်ချင်းတို့ရှိကြကုန်သည်။
ထို့ကြောင့် သေရောင်းသမားကို ပယ်ရှားသုတ်သင်မှသင့်
မည်ဟုတိုင်ပင်စည်းဝေးကြ၏။ထိုအကြောင်းကိုသေရောင်း
သမားသိလေသော်။အမတ်တို့သည်မင်းကို မလျှောက်မှီမင်း
ကြီးကိုဝါခဝေးမှတေးကောင်းမည်ဟုကြံပြီးလျှင်။ အလွန်အရ
သာ ရှိသော်သေရည်ကိုချက်၍မင်းအား ဆက်လေ၏။မင်း
လည်းသောက်ရပန်များသော် နှစ်သက်ချင်းရှိရကား။ သား
စိမ်းကင်နှင့်တကွနေ့တိုင်း ထုံးဆောင်၍ယစ်မူး၏။ ထိုအခါ
သေချက် သမားက ဤသို့လျှောက်၏။ အရှင်မင်းမြတ်၏မြို့
တော်နိုက်မင်းလုပ်သောအမတ်အလွန်များသည်တယောက်
တယောက်နိုက်ပင်ကျေးကျွန်သင်းပင်းဆင်မြင်းရထားများ
စွာရှိသည်မင်းကြီးကိုရခဲ၍ရန်ပြု လိုလျှင် မြို့နိုင်သူချည်းဖြစ်
သည်။ထို့ကြောင့်ထိုအမတ်တို့ကိုပယ်ရှား၍ သင့်မည်ကိုယ်
တော်စား ဖြည့်ဖျေးရွာမှုကို ပိုရင်မည်သူ တယောက် နှစ်
ယောက်သာထား သင့်သည်ဟုလျှောက်၏။ မင်းလည်းယစ်
မူးခြင်းများရကား။ထိုသူ၏စကားကိုပင်အဟုတ်ထင်၍သယ်
သို့ပြုရသော်လျော်မည်နည်းဟုတိုင်ပင်၏။အရှင်မင်းကြီးနန်း
တော်နှစ်ဆောင်ကြားတွင်တွင်းကြီးနက်စွာတူး၍တညဉ့်တ
ညဉ့်နိုက် အမတ်တယောက်တယောက်စီဆိပ်ပန်ဝင်စေပြီး
လျှင်ဆိပ်ပျော်သောအခါသတ်၍ထိုတွင်းသို့ချ၍ဖျောက်ဖျက်
ရမည်ဟုလျှောက်၏။ မင်းလည်းထိုသေချက်သမား၏စကား

တိုလိုက်နှာ၍ခန်း ဒေါက်မှာနက်ရွာသော တွင်းကိုတူးစေ
ပြီးလျှင်အမတ်တို့ကို တညည့်တယောက် စီသတ်၍မြောက်
၏။အမတ်တို့လည်းဖိဖ်ဖန့်ဝင်ရသောအမတ်ဟူသမျှအိမ်သို့
မပြန်ကြသည်ကိုမြင်လျှင်ငါတို့မင်းသည်ဘီလူးဖြစ်၍ပင်စား
သေသလောဟုကြောက်လန့်ကြ၍အရပ်တပါးသို့ပြေးသွား
ကြကုန်၏၊အမတ်ကြီးလေးယောက်သာလျှင်ကျန်၏ထိုလေး
ယောက်တို့တွင် တယောက်သောအမတ်သည်ဖိဖ်ဖန့်ဝင်ရ
အံ့သောအခါနီးကြလာလျှင်၊ ထိုအမတ်သည်မျက်နှာမလှဘဲ
အိမ်သို့ပြန်လာ၏၊ ထိုအခါပညာရှိသောလုလင်တယောက်
သည်။အမတ်ကြီးကိုမြင်၍၊ အရှင်အမတ်ကြီးရှေးရှေးအခါ
နှင့်မျက်နှာ ရွှင်လန်း လျက်အခန်းအနားကို ပီရင်ပြောဆို
ခါလာသည်။ယနေ့မှာမျက်နှာညှိုးလှ၏၊တကာ၊တယ်သို့အ
ကြောင်းရှိသနည်းဟုမေး၏။အမတ်ကြီးကလည်းအမောင်လု
လင်။ ငါတို့အရှင် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကိုတညည့်တ
ယောက်စီဖိဖ် ဖန့်ဝင်စေသည် ဝင်လေသမျှအမတ်လည်း
မထွက်လာမြောက် သေသည့်သာဖြစ်၏။ ငါသည်းယနေ့ည
ဖိဖ်ဖန့်ဝင်ရမည်အလှည့်ကြသည်၊ ထို့ကြောင့်မျက်နှာမရွှ
ရှိသတည်းဟု ပြောပေ၏။ အမတ်ကြီးယင်းသို့ ဖြစ်မှုတား
လျှန်ပ်သည်အမတ်ကြီး၏။ကိုယ်စားဖိဖ်ဖန့်ဝင်ပါအံ့၊ဘယ်
မျှလောက်ထုပေး မည်နည်းဟုမေး၏။ အမတ် ကလည်းအ
မောင်လုလင်သင်လို သမျှပင်ပြောလောဟုဆို၏။ လုလင်က
လည်းငွေ ၃ ပိ မျှသာပေးပါ။ ကျွန်ုပ်မှာငွေ ၁ ပိ ကိုမိခင်
အားပေးမည်။ငွေ ၁ ပိ ကိုဇရပ်ဆောက်မည်။ငွေ ၁ ပိ ကို
ရိက္ခာလုပ်၍ ကျွန်ုပ်စားမည်ဟုဆို၏။ အမတ်ကြီးလည်းဆို
တိုင်းပင်ပေးပေ၏။ ငွေရလသော်၊အမတ်ကြီး၏ ဝတ်လုံကို
ရင်၊ ထားတဝင်းတိုရင်ပေးပါဦးဟုတောင်း၍ညယံ့သောအ
ခါဝတ်လုံကို ဝတ်လျက်ထားကိုဝိုက်၍ မင်းအိမ်သို့ဝင်လေ

၏။မင်းကြီးကသင်အဘယ်မှနည်းဟုမေးသျှင်ကျွန်ုပ်အမတ်ကြီး၏ကိုယ်စားအိပ်ဖန်ဝင်သူဖြစ်သည်ဟုလျှောက်၍ အိပ်ဖန်သားတရားကျော်နှင့်တကွအိပ်ကြ၏။ ညဦးယံလွန်သောအခါမင်းသည်ထိုသူအားသတ်ချင်၍ဓါးထားမိုက်၍လာသဖြင့်အနီးသို့ရောက်သည်ကိုထိုလုလင်သိလျှင်အနီးတွင်အိပ်နေသောသူတို့ကိုခေါ်၍ဤသို့ပြော၏။ အချင်းတို့အိပ်ဖန်သမားမည်သည်ကားမအိပ်လင့်။စောင့်၍သာနေရမည်။ ငါတို့မင်း၏အချင်းအရာကိုငါတွေးမိသည်ကား။ ရှေးသောအခါငါတို့မင်းသည်အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှလာသောလူအပေါင်းတို့၏မှီခိုရာခက်မငါးဖြာနှင့်ပြည့်စုံသောညောင်ပင်ကြီးနှင့်တူသည်။ မှူးမတ်ကျေးကျွန်း တို့နှင့်ပြည့်စုံသည်အလွန်ကြီး ကျယ်တင့်တယ်သည်။ ယခုမူကားခက်သေးခက်မကြီးများကျ၍ပင်စည်မျှသာကျန်သောညောင်ပင်နှင့်သာတူတော့သည်။ မှူးမတ်ကျေးကျွန်းတို့ ကုန်ချေပြီဟူ၍ ငါကြံမိသည်ဟုပြော၏။ မင်းကြီးလည်း မအိပ်မှန်းသိသော်မိမိနေရာသို့ပြန်၍ နေလေ၏။သန်းခေါင်ယံလွန်သောအခါတဖန်သတ်မည်ဟုလာပြန်၍အနီးသို့ ရောက်သည်ကိုသိလျှင်။ ထိုလုလင်ကအိပ်ဖန်သမားတို့ကိုဤသို့ပြောပြန်၏။ အချင်းတို့မအိပ်လင့်စောင့်၍သာနေကြ အချင်းအရာကိုငါကြံမိသည်ကား။ညဦးအခါကခက်လက်ကျိုးပြီးသော ညောင်ပင်နှင့်တူ၏ ဟုသည်မဟုတ်သေးယခုတွေးမိသည် မှာထန်းပင်နှင့်သာတူချေသည်။ အဘယ်သို့တူသနည်းဟူမူ။ ထန်းပင်သည်မိမိအခက်အရွက်ရှိ၍ဖြင့်မိမိ၏ပင်လုံးကိုမျှမဖုံးနိုင်သကဲ့သို့။ ငါတို့မင်းမှာမိမိ၏သားမယားကိုမျှမိမိမဖုံးနိုင်ပြီ၊ ဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူလျှင်မင်း၏ကျေးဇူးတို့ခံသောကြောက်ရွံ့ရှိသောတောက်သောမှူးမတ်တည်းဟူသောအခက်အရွက်မရှိလျှင်မိမိမယားသားတို့သည်မိတ်ဖြူဖူးသောအခါရန်မူတိုရာသည် အခြားသောရန်တို့မဆို

သားမယားသားအိမ်ရန်ကိုမျှမခံနိုင်ရာသောအကြောင်းရှိပြီဟု ငါတွေးမိသတည်းဟုပြောလျှင်မင်းကြီးလည်းမအိပ်မှန်းသိသော နေ့မြဲနေ့ပြန်၏။ရိုးသေ့သာကတ်ယံသို့ရောက်၍ သတ်မည်ယုတဖန် လည်ပြန်သော်။လုလင်သိ၍အိပ်ဖန်သမားတို့အား ဤသို့ပြော ပြန်၏။အချင်းတို့မအိပ်ကြလင့်စောင့်၍သာနေကြ။ ငါတို့မင်း ၏အဖြစ်ကိုဆင်ချင်လိုက်သော်။ ထန်းပင်နှင့်မျှမတူချေသေး ထန်းပင်မှာဖြင့်ကာလေလာ၍ခံနိုင်သေးသည်။ ဈေးဝန်ကြိတ်မြေ မြုပ်ဘဲညှပ်ထိုးနှင့်သော ထားသောတံခွန် တိုင်နှင့်သာတူ တော့သည်၊ ဘယ်သို့ဟုသနည်းဟူမူ၊ တံခွန်တိုင်သည်မိမိ နိုက်ဆဲ့သောတံခွန်လုံးလျှပ်သည်ကိုမျှမခံနိုင်ရှိုင်၍လဲ ရဘိသ ကဲ့သို့။ အားကိုးလောက်သောဖူးမတ် ဂေဇူးကျွန်တည်းဟု သောအချေအဖြစ်မရှိရကား၊သားမယားရန်မှုသည် ကိုမျှမ ခံနိုင်ယိုင်၍လဲတို့သာရှိသည်။ ငါတို့ကို ရန်မြူချင်လည်း ငါ တို့ပင်လက်တုန့်ပြန်မည်။အဘယ်ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ဘွယ်မရှိ ပြီဟုဆို၏။ထိုစကားကိုကြားသောမင်းကြီးလည်း သတိရ၍ အမောင်လုလင်သင်၏စကားသည်မှန်ပေ၏။ငါနိုက်ထိုစဉ် မှုက်ပြားသောအရာကိုရှေးအခါကဲ့သို့ဖြစ်အောင် ဘယ်သို့ ကြံဆောင်ရပါအံ့နည်းဟုမေး၏။လုလင်ကလည်း အရှင်မင်း ကြီးမင်းတို့မည်သည်ကားမသာလည်းအလွန်များ၏။သူတ ပါးတို့၏ စကားကိုလည်း နားယုတတ်၏။ ငါ၏အကျိုးကို ကောင်းစွာ ရှုက်ဆောင် တော်သည်ဟု ယုံကြည်တော်မူမှ လျှောက်ပါမည်ဆို၏။ ထိုအခါမင်းကြီးကအမောင်လုလင် သင်သည်ညဉ့်ယုံမှတ်၍။ငါ့အချက်အရာကိုသာ ဆင်ချင်ကာ ပြောပေသည်။အရှင့်ကျိုးကိုလိုသူဖြစ်၍သင်၏ စကားကိုငါ နားယူပါမည်။ထင်တိုင်းဆိုပါတော့ဟုခွင့်ပေး၏၊ လုလင်က လည်းအရှင်မင်းကြီးယုံမှတ်သည်ဖြစ်မူကား။ရှေးကဲ့သို့တင့် တယ်စည်ပင်အောင်ကျွန်ုပ်ကြံဆောင်ပါအံ့။ ကျွန်ုပ်စီရင်တိုင်း

ထည့်အောင်ခွင့်ပေးပါဟုတောင်း၍ခွင့်ရသောအခါ သူ့ရာချက်သမားတို့ပြည့်မှုနှင့်ထုင်လေ၏။ ထိုနောင်မှ တပါးဒေသသို့ပြေးသွားလေသောအမယ်တို့ကိုခေါ်ဆောင်၍ ရောက်သောအခါ၊ရှေးပေးမြို့တိုင်းသောအရာဖြင့်ချမ်းသာစွာနေစေ၍စည်ပင်ပြီးစည်ပင်ဖြန့်သတည်း။ပညာရှိသောထိုရှင် ထိုလည်းပြည်ရိုးပြည့်ကျွပ် အရာနှိုက် ထားတော်မူသည်။ ထိုမင်းကိုဒုမ္မကမင်းဟုခေါ်ကြကုန်၏သတည်း။ ။ဤကားသေရောင်းသမားကြောင့်ပြည်ချောက်ခြားသောဝတ္ထုတည်း။

သေသောက်သော မြေခွေးပါကို ယုံရှာသည့်အတွက်ကြောင့်အရက်ကြီးတွေ့သောလုလင်ဟုရာန္ဓသဘောကား။

ရှေးသောအခါဗာရာဏသီပြည်နှိုက်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုအခါပြည်သူတို့သည်နက္ခတ်သဘင် ပျော်ရွှင်ကြရကား။စားစွယ် သောက်ဘွယ်တို့ ကိုထိုထိုသောအရပ်နှိုက်နက်ထင်၍ထားကြ၏။ ထိုစားဘွယ်တို့ကို အိပ်နှိုက်မွေးသောခွေးတို့သည်စားသောက်၍မကုန်သဖြင့် တောခွေးတို့ထည်းဝင်၍စားကြ၏၊ထိုသို့စားရခြင်းသဖြင့်မြို့၏အနီး ဆပ်သွားတောနှိုက်နေသောမြေခွေးတရသည်။ညည့်အခါရေပြွန်ပေါက်ဖြင့် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ သူရာရောင်းသောဆိုင်နှိုက်သေရည်ကိုသောက်၍ သားငါးကင်တို့ကို စား၏။ စားစည်ပင်မူးယစ်ရကား။မနီးမဝေးသောပန်းခြုံတောနှိုက် အိပ်နေ၍နေထွက်မှ နိုးလေသော်၍လို့ကြ၏၊ ဤအခါနှိုက် ငါ၏နေရာသို့ရောက်အောင်သွားခြင်းငှာခဲ၏၊ငါ၏ရန်သူမှုအလှမ်းရှုသည်။မြို့နေခွေးတို့သည်လည်းကိုက်ခဲလတ်၊။လူတို့သည်ထည်း ညှင်းဆဲလတ်။အလွှားအလောကြံ့သောလုလင်ယောက်ကိုဖျက်ပတ်၍နေရာမှငါ့ကိုဆောင်စေမှသင့်မည်ဟုကြံ၍လျက် မြွပ်လင့်လာနေ၏။ပုဏ္ဏားတယောက်သည်အနီးသို့လာသည်ကိုမြင်လျှင်ပုဏ္ဏားဟူသည်ထားညစ္စာကိုအလွန်လိုချင်တတ်၏။ဤပုဏ္ဏား

ကိုငါလှည့်ပတ်သုံးတုံကြ၍။အရှင်ပုဏ္ဏားငါ့အပါးသို့လာခဲ့ပါ ဟုခေါ်၏။ပုဏ္ဏားလည်းအနီးသို့လာ၍ဘယ်ကိုလိုသနည်းဟု မေးလျှင်။ အရှင်ပုဏ္ဏားငါ့ကို၍နေရာမှ သည်မြို့၏အပဖြစ် သောတောသို့ ပို့ပါသပြာနှစ်ရာငါပေးပါမည်ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားကလည်းသင့်မှာဥစ္စာဘယ်ကရသနည်းဟုမေးလျှင် အရှင်ပုဏ္ဏားလူတယောက် သည်ငါ့နေရာအနီးမှာဥစ္စာမြှုပ် ထားလေ၍။ ထိုသူသေသောကြောင့်ငါရလိုက်သည်ဟုပြော ၏။ပုဏ္ဏားလည်းထိုစကားကိုယုံ၍ပို့ဆောင်ခြင်းငှါမြေခွေး ခြောင်းကိုရ၍ကိုင်၏။ မြေခွေးကဟယ်ပုဏ္ဏားရိုက် ငါတား မှားသောဥစ္စာရှင်ဖြစ်သည်။ သင့်ကိုလည်းသပြာနှစ်ရာကိုင် အောင်ပေး၍ငှါးသည်။ ဤသို့ယူ၍ငါမလိုက်။သင်၏ရုတ္တား ရခိုးနှင့်ထုပ်၍ပခုန်းနှိက်လွယ်၍ယူမှ ငါလိုက်မည်ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည်းထိုစကားအတိုင်း ယူဆောင်၍တောင်ထံခါးဝ သို့ရောက်သော်။မြေခွေးဤနေရာနှိက်ချရာဆုံသလောဟုမေး၏ ဘယ်သို့ ရောက်ပြီနည်းဟုမေး၍ တောင်ထံခါးထွက် ဝသို့ ရောက်ပြီဟုဆိုလျှင်။ဟယ်ပုဏ္ဏားရိုက်သင်၏အမျိုးအိုးဖွါးမိ ဘတို့သည် ခရီးမနိုင်ဥစ္စာထားရှိမြိုးကြ၏လော။ မြို့၏အပသို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်လောဟုဆို၏၊ပုဏ္ဏားလည်းအင်တန် သွား၍ဆိပ်ချေလှူးရာသို့ရောက်လျှင်။ ဤမှာချရမည်လောဟု မေး၏၊မြေခွေးကလည်းမချလင့်ဦး။ ရှေ့ဆပ်သွားတောမှာမှ သင့်ကိုပေးရန်ဥစ္စာရှိသည်။ ထိုသို့ရောက်မှချပါဆို၍ ခွေးဆို သောအတိုင်းဆပ်သွားတောဝနှိက်ချရလေ၏။မြေခွေးလည်း အလှေးခါထွက်ပြီးလျှင်အရှင်ပုဏ္ဏားငါ့အါးမှူးဥစ္စာရှိ၏ သင့်ကိုပေးရန်နှစ်ရာကိုငါရေတွက်၍ယူချေဆုံ။ငါမလာမှီဤ နေရာတွင်နေကိုကြည့်မြှောင်၍နေလင့်လောဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏား လည်းမြေခွေးဆိုတိုင်းနေကိုကြည့်လျက်နေလေ၏။ မြေခွေး လည်းဆပ်သွားတောသို့ဝင်ပြီးလျှင်။လိုရာအရပ်သို့ပြေးလေ

၍။ဖုဿွားသည်းနေကိုကြည့်လျက်။ ချွေးတော်စက် ယိုစည်ခြင်း ဝေဒင့်နေ၏။ ထိုအခါအနီးသစ်ပင်မှာ နေသောရုက္ခစိုးနတ်သည်။ဖုဿွားကိုဖြက်ရယ်ပြုလို၍။

ကိံဒုယာသိသင်္ဂါလသေသာ၊ဒုရုရာဗိတသာသ ဖြပတ္တဘာ။ သိပ္ပံယာနံသောတံနတ္ထိ။ ကုရုတေကာသာသင်္ဂတုရုပေ။ ။ယူ့သောဝါထာကိုဆို၏။ ။ဖြပတ္တတော၊ဒိုလုပ်ပွဲဖုဿွား၊ဒုရုရာဗိတသာသဒုရုရာသောက်သော။သိင်္ဂါလသော၊မြေခွေး၏ဝစန်။ ဝါကြားရှည့်ပတ်သောစကားကို၊တွဲ၊သင်သည်၊သဒ္ဓဟာသူ၊ယုံသလော၊တော၊သင်၏မြေခွေးနိူက်၊သိပ္ပံ၊ယာနံယောက်သွားတို၏၊သတံ၊အရာသည်လည်း၊နတ္ထိ၊မရှိချေ၊ ဒုဝေက်သသတ်။နှ်ရာသောပွေ့ပြောသည်။ ကုရုတေ။ အဘယ်မှာလာ၍ကိုတုန်အံ့နည်း။

အဝိဇ္ဇာယတ်ကား။ ။လှုလိမ္မာဖုဿွား၊သူ့ရာသောက်သောမြေခွေး၏ စကားကိုသင်ယုံသလော။ သင်၏ မြေခွေးနိူက်ကြေးငွေကိုမဆိုထားဘိ ယောက်သွားမျှတရာမရှိ။၍နေရာထွင်သောခါနီးနေအောင်နေရှာသော်လည်း သပြာရမည်မထင်နှင့်ဆို၍ဖြက်ရတ်ပြု၏။ထိုစကားကိုကြားမှဖုဿွားသည်းသတိရ၍အိပ်သို့ပြန်လေသတည်း။ ။ဤသာခကာကိုတောက်၍သူတပါးပြောစကားကိုယုံတန်၏။မယုံတန်တို ညာဏ်ဖြင့်တိုင်းတာ၍ယုံရမည်။ ။ပြေ့နိပါတ်လာ။

ဂုဏ်အင်နှင့်လိုက်လျော်အောင် မြော်မြင်ဗိညာဏ်သော်လည်းမယားငယ်အလိုကိုလိုက်၍သူ့ရိက်ဖြစ်ရသည့် ဖုဿွားဒိုပ္ပုရာနိူက်သာခကာ။

ရှေးသောအခါဥဇ္ဇာရှားလျက်အသက်ကြီးသောဖုဿွားဒိုတယောက်သည်ပြိုနှံ့ဆေသောမိန်းမငယ်ကိုမယား ပြုလေသနှင့်ထိုမိန်းမငယ်နိူက်ကိုယ်ဝန်ရှိသောအခါဖုဿွားကြီးအားဤသို့ဆို၏။အရှင်ဖုဿွား၊ကျွန်ုပ်သားသည် ဖွားမြင်သောအ

ဒါကားစေးစရာအထို့ဌာဈေးသို့သွား၍ မျော်သူငယ်ကိုဝယ်ပါချေဟုစေ၏။ပုဏ္ဏားကြီးကလည်းသူငယ်မ။ သင်၏သားဖွားသည့်တိုင်အောင်ငံ့ပါဦးလော့။ ယောကျ်ားဖွားမှုမျော်ထီးကိုဝယ်ရမည်။မိန်းမဖွားမူမြွာတ်မကိုဝယ်ရမည်။ကာလစဖွယ်သည့်သူငယ်နှင့် တျော်မှကောင်းပါမည်ဟုဆို၏။သူငယ်မကလည်း အရှင်ပုဏ္ဏားယောကျ်ား ဖွားပါလိမ့်မည်၊ ဈေးသို့သွား၍ မျောက်ထီးတိုသာဝယ်ပါချေဟုဆို၏။ သုံးကြိမ်လေးကြိမ်ဆိုဖန်များသဖြင့်ပုဏ္ဏားသည်ဈေးသို့သွား၍ မျောက်ငယ်ကိုဝယ်ရလေ၏။ မျောက်ငယ်ရကဲ့ပြီဟုပြလေလျှင်၊အရှင်ပုဏ္ဏား၍မျောက်ငယ်သည်မတင့်တယ်ပါသေး။ ပန်းချီဆေးဖြင့်ရေးခြယ်ရအောင် ခဝါသည်တို့၏ထံသို့အပ်၍ဖြူအောင်ဖွတ်ပါစေဦးလောဟုဆိုပြန်၏။ပုဏ္ဏားလည်းမိန်းမငယ်၏အလိုသို့လိုက်သောအားဖြင့်မျောက်ငယ်ကိုဆောင်သွား၍ခဝါသည်တို့အား၍မျောက်ကို ဖြူအောင်ဖွတ်၍ပေးပါဟုဆိုလေ၏။ထိုစကားကိုကြားသော်ခဝါသည်ကအရှင်ပုဏ္ဏားအရွယ်နှင့် မလျော်သောစကားကို ဆိုဘိသည်တကား။၍မျောက်ငယ်ကိုအတည်အခြားကဲ့သို့အဘယ်မှာဖွပ်လျှော်ခြင်းငှါတတ်ကောင်းရာအံ့နည်းဟုဆိုလျှင်၊ ပုဏ္ဏားအိုကြီးလည်းသတိရ၍၊ ၍မိန်းမငယ်မလိမ်မာ၍ ဆိုသည်ကိုလိုက်နာမိသောကြောင့်နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင်ငါမှား၍အရှက်ကြီးရလေပြီဟုနှောင်တပြစ်သတည်း။ ။ဆန္ဒ၀မပုဏ္ဏားသာဍပါလီသုတ်။

မိန်းမတို့မည်သည် အားအရာဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ဟု၍မထိုင်းစားယောက်ျားတိုလည်းအားမနာ။ စိတ်ထင်ရာကိုသာပြုတတ်ပြောဆိုတတ်ချေသည်သတ်သောကား။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၀ဘရာဏသီပြည်နိုက်ပြည့်နှင့်မနီးမဝေးဖြစ်သော ဂင်္ဂါတီရရွာနိုက် ပါဒုဝါအမည်ရှိသော

စောင်းသမားသည်မယားကိုကဲချေ၍ဗိမိကာစောင်းတီးလျက်
အသက်မွေးလေ့ပြုသတည်း။ တနေ့သောအခါ၌စောင်းသ
မားသည်မယားနှင့် တက္ကစာရောဘောဇီမြို့တွင်းသို့ဝင်၍။ သ
ဘင်ပြုလိုသောသူ၏အစည်းအဝေးနှင့်။ထင်ကစောင်းတီး
၍။မယားကိုကချေပြီးလျှင်။ ဆုလာဘ်ဥစ္စာကိုယူ၍။ အိမ်သို့
ပြန်ခြင်းငှာ။မြို့မှထွက်လာသော။ သူရာရောင်းသောဆိုင်၌
များစွာသောသရည်တို့ကိုရင်းစားသွယ်တို့ကိုရင်းသောက်
စား၍ မူးယစ်စွာလာခဲ့သဖြင့်။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ရောက်သော်။မြစ်
ကိုကူးခြင်းငှာ၊ စောင်းကိုလွယ်လျက်မယားကိုသင်ဆွဲ၍။
ရေထဲသို့ဆင်း၏။ စောင်းအပေါက်တို့မှရေဝင်၍။ ရေနက်
တွင်နစ်လေသော်။မယားသည်ယောကျ်ားကိုလွှတ်၍။မြန်စွာ
ကမ်းထက်သို့တက်၍ကြည့်၏။ လင်သည်မြုပ်တုံပေါ်တုံရှိ
လေသော ခါ။မယားကချိုတို့ကြံဆင်ချင်၏၊ ငါ့လင်ကား
ဤရေတွင်သေအံ့သည်မှန်ပြီ။ငါကား၍အသက်မွေးရန်သီချင်း
တပုဒ်မျှတောင်းလိုက်မှသင့်မည်ဟုကြံပြီးလျှင်။ကျွတ်ရေး
ဖူးရှင်ချစ်လင်ယောကျ်ား အမောင်သေရေးသို့သွားသော်ငါ
ကချိုးတို့ရာသီချင်းကောင်းတပုဒ်မျှငါ့ကိုသင်ကဲ့ပါဦးဟု
တောင်း၏။ထိုစကားကိုကြားသော် စောင်းသမားကလည်း
အိမ်ရှင်မ။ ငါတို့သည်တနေ့မပြတ်သောကိုးရိုး သုံးဆောင်
လျက်အသက်၏ သခင်ဖြစ်လာ၍ဂင်္ဂါမြစ်သည်မြုပ်နစ်၍ငါ့
ကိုသတ်ချေပြီ။ သင်၏ကိုးတွယ်ရာဖြစ်သော ငါသည်ထယ်
မှာသီချင်းပေးနိုင်တော့အံ့နည်း ဆို၍ငိုလျက်ပင် မြုပ်ရလေ
၏။ ။ဤသာဓကကိုထောက်ဆ၍မိန်းမတို့ကားလင်ယောကျ်
ားနိုက်အားမနာတတ်သောအဖြစ်ကိုသိရာသည်။ ။ပဒ
ကုသလဇာတ်၊

ကိုယ်ကိုချုပ်သော်လည်းနှုတ်မစောင့်ခြင်း ကြောင့်ဘေး
တွေ့သည်။ဟူရာနိုက်သာဓကကား။

ရှေးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ ကာလီမည်သောပြည့်တန်ဆာမသည်ရှိ၏။ တနေ့တနေ့၌ကိုးအသပြာတထောင်ရ၏ ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏။ မောင်သည်တုဏ္ဍိလအမည်ရှိ၏၊ သေသောက်ကျူးခြင်း၊ အနှင်ကျူးခြင်း၊ မိန်းမကျူးခြင်းတို့ဖြင့်ရတိုင်းရတိုင်းသောဥစ္စာကိုဖျက်ဆီး၏။ ကာလီသည်မောင်ကိုဆုံးမတားမြစ်ပါသော်လည်းမတတ်နိုင်။ ထိုတုဏ္ဍိလသည်တနေ့သနွှဲကြွေအံ့ရှုံးသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်၌ဝတ်သောပုဆိုးကိုပေးကဲ့ပြီးလျှင်ပြတ်သောဖုံးလုံးရပ်ကိုဝတ်၍ နှမ ကာလီ၏အိမ်သို့လာ၏။ ကာလီလည်းကျွန်မတို့ကိုတုဏ္ဍိလအားတရုံတခုမျှမပေးဘဲလည်းကို ဆွဲငင်၍နှင်ထုတ်ကြလော့ဟု စေ၏။ ကျွန်မတို့ကလည်းကာလီဆိုတိုင်း နှင်ထုတ်ကြကုန်၏။ တုဏ္ဍိလလည်းတံခါးဝ၌ ငိုကြွေးနေ၏။ ထိုအခါသူဌေးသားတယောက်သည်ကာလီ၏ ထံသို့သပြာတထောင်ကိုဆောင်၍လာသည်နှင့်တွေ့မြင်၍တုဏ္ဍိလ အဘယ်ကြောင့်ငိုသနည်းဟုမေး၏။ တုဏ္ဍိလကလည်းကျွန်ုပ်ကြွေအံ့ရှုံး၍ နှမထံလာပါသည်ကိုကျွန်ုပ်အားဆွဲ၍ထုတ်လေသည်ဟုပြော၏ သူဌေးသားကလည်းသင်၏နှမအားငါပြောဦးမည်ဆို၍ကာလီ၏ထံသို့ဝင်ပြီးလျှင်သင်၏ မောင်ကိုတစုံတခုကို ပေးပါလော့ဟုဆို၏။ ကာလီကလည်းငါကားမပေးပြီ၊ အဆောင်သနားလျှင်အမောင်သာပေးလော့ဟုဆို၏။ သူဌေးသားလည်းမိမိဝတ်ခဲ့သောပုဆိုးကိုပေး၍ ပြည့်တန်ဆာမကပေးလှင့်သောပုဆိုးကိုဝတ်၍ကာလီ နှင့်အိပ်ဝက်ပြီးလျှင် နံနက်သွားသောအခါကာလီကကျွန်မတို့ကိုစေ၍ ဇအိမ်ကပုဆိုးကို ယူလိုက်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်မတို့ကယူလိုက်လေသဖြင့် သူဌေးသားသည်အချည်းစီးသောကိုယ်ဖြင့်သွားရ၍၊ လူအများပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ထိုအခါသူဌေးသားသည် နေ့ခင်းတရ၍ အမှုကို

သူတပါးမပြုငါသည်ပင်နှုတ်မစောင့်၍ဖြစ်ရချေသည်ဆို၍ငိုကြွေး၏။

အကြောင်းတပါးကား။ ။ဗာရာဏသီပြည်နိုက် နေသောသူ့အားကျောင်းသားငါးယောက်တို့သည်။အသီးသီးသောထန်းပင်ကိုမြင်၍စားချင်ကြရကား။ တယောက်သောသူကိုထန်းပင်သို့တက်စေ၏။ထိုသူသည်ထန်းသီးတခိုင်ကိုချို၍ပေးလိုက်သော်။ ထန်းပင်ရင်းတောင်ပို့နိုက် နေသောမြွေသည်ထန်းသီးကျသံနှင့်ကြောက်လှံ့ရကား တောင်ပို့မှထွက်၍ထန်းပင်သို့တက်၏။ အောက်ကနေသော လူငါးယောက်တို့ကမြွေကိုရင်လျှင်ထန်းတို့ဖြင့်ပစ်ပါသော်လည်းမြင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရကား။အဆွေ။ မြွေတက်လေသည်ဟုပြော၏။ ထန်းပင်တက်နေသောသူသည် ကြောက်ဖွယ်သည်ဖြစ်၍ ဆဘ်ဆုတ်ထုံလျက်ခြင်းလွှာအရသ်ပြု၏။အောက်နေသောသူတို့ကခိုင်ခံ့သောပုဆိုးတထည်ကို အစွန်းလေး တောင့်မှကိုင်၍ အဆွေကြောက်လျှင်ဤပုဆိုးပေါ်သို့ခုန်လေဟုဆို၏။ ထိုသူခုံထင်သည်ရှိသော်။ လူလေးယောက်တို့သည်ခုံသောအဟုန်ကိုမထားနိုင်ရကားလေးယောက်သားတို့၏ အလယ်သို့ကျလျှင်။ခွဲသောပုဆိုးသည်ကိုးရလေရကား။ငါးယောက်လုံး အချင်းချင်းဦးခေါင်းဖြင့်ခတ်မိ၍ဦးခေါင်းကွဲလျက် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။ဤသူငါးဦးတို့သည် ကိုယ်ပြုသောအမှုဖြင့်လျှင်ကိုယ်ပျက်စီးခြင်းဖြစ်လေသတည်း။ ။သောရသနိပါတ်။ ။ဤသာခကာတိုထောက်ထား၍ အမျိုးကောင်းသားတို့သည်ပြောဆိုအပ်သော အရာနိုက်ကောင်း ရွာနှုတ်တိုစောင့်ခြင်းပြုအပ်သောအရာနိုက်ကိုယ်ကိုစောင့်ခြင်းဖြင့်သာပြောဆိုပြုလုပ်ရာ၏။နှုတ်မစောင့်၍ ပြောဆိုသောကိုယ်မှစောင်းမှု၍ပြုမိသော်အားတွေ့ဘတ်၏ဟုလိုသော်။

မတိုင်းမစားသူတပါးတို။ ကောင်းရွာမဆို။ ဖျက်ညှိုးတို

ဧသင်တိုယ်ပါတကွ။ မျက်တတ်ခွဟုရှရာနှိက်သက်သောကား
ကမ္ဘာလဝတ်မင်းနှင့်တော လိယမင်းတို့သည် ရန်စစ်ဖြစ်
၍စစ်ထိုးမည်ဟုဆိုင်ကြသည့်တွင်။ ဗုရားသခင်သည့်ဧဗြ
တော်မျိုးတော်တို့၏ဆိုက်ရန်ကို ဖြေတော်မူခြင်းဌာပိန္နတော်
မူသောစကားတော်ကားဧဗြတော်မျိုးတော်တို့။ ရှေးလွန်
လေပြီးသောအခါဗာရာဘာသိဖြည်၌ မြဲဟူခေါ်ဘ်မင်းသည်
မင်းပြု၏။ထိုအခါမြို့၏အနီးအပါးလက်သမားတို့၏ရှာနိုက်
နေသောရုံဘွားလက်သမားထယောက်သည့် တောအရပ်မှာ
သစ်သားတို့ကိုဆောင်ပြီးလျှင်လှေတို့၏စီးနှင်းရာလှည်းရထား
လုပ်၍အသက်မွေး၏။ ထိုအခါကြီးစွာသောတောအရပ်နိုက်
ကြို့ပင်ကြီးတခုသည့်ရှိ၏။ထိုကြို့ပင်ရိုက်၌ဝံတခုသည့်ရှိလေ
၍အိပ်နေစမှတ်ပြု၏။တခုသောအခါဝံအိပ်၍ နေရာတွင်လေ
သည့်သစ်ပင်ကိုခတ်သည်ဖြစ်၍ ကြို့ပင်မှသစ်တိုင်းခြေ
တခုသည်ကျ၍ဝံ၏ ကျောက်ကုန်းနိုက်ဖိမိ၏။ ထိုဝံသည်အ
တန်ငယ်ကျောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အလန့်တကြားဆွဲ၍ ပြေး
ထွက်ပြီးလျှင်၊ထပန်ဝင်မြန်လာ၍၊ လာသောအရပ်ကိုကြည့်
လျှင်တခုတယောက်သောသူကို မမြင်မှုလာ၊။ ငါ့ကိုတပါး
သောခြင်္သေ့သစ်ဘျားသည် တိုက်သည်မရှိ ဤကြို့ပင်၌
နေသောနတ်သည့်ငါအိပ်သည်ကို မနှာလို၍သာငါ့အပေါ်ကို
သစ်ခက်ချသည်ဖြစ်လတ့်ဟုကြံ၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီးလျှင်ကြို့ပင်
ထိုပုတ်ခတ်၍နှင့်သစ်ပင်၏ အရွက်ကိုလည်းငါမစား၊ သစ်
ခက်ကိုလည်းငါမချိုး၊ ငါမှတပါးသောသတ္တဝါတို့နေသည်
ကိုသင်သည်းခံ၏။ငါတဦးနေသည်ကိုသည်းမခံနိုင်။ငါ့အား
အဘယ်အဖြစ်ရှိသနည်း။နှစ်ရက်သုံးရက်မျှငံလင့်ဦး။အဖြစ်
နှင့်တကွနှင့်သစ်ပင်တို့နှစ်၍အပိုင်းအပိုင်းဖြစ်စေအံ့ဟုကြို့
ပင်နတ်ကိုချိမ်းချောက်၍ကြိုးဝါး၏။ ထိုသို့ကြိုးဝါးပြီးမှသစ်
ခုတ်ဆုံသောသူကို ရှာဝင်းရှာဖွေ၍လှည့်လည်၏၊ ထိုအခါပုံ

ထားလက်သမားသည် နှစ်ယောက်သုံးယောက်သောသူတို့ကိုခေါ်၍ဖျည်းရထားသစ်အလို့ငှာတည်းဖြင့်ဇာခွဲ၍ ဖျည်းကိုရပ်ပြီးလျှင် ဝံ ခွစ်ပုဆိန်တို့ကိုလက်စွဲလျက်ကြို့ပင်၏ အနီးသို့သွား၏။ဝံသည်ထိုလက်သမားကိုမြင်လျှင်သနားငါ့ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို ဖြစ်စေတော့အံ့ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ကြို့ပင်ရင်းနှိုက်ရပ်၍အချင်းလက်သမားသင်သည် အဘယ်ကိုရှာသနည်းဟုမေး၏။လှည်းရထားလုပ်ရန်သင့်သောသစ်ကိုရှာသည်ဟုပြောသော်၊အဆွေလက်သမားလှည်းရထားလုပ်ရန်ကားကြို့သားထက်ကောင်းသောသစ်မရှိ။ဤကြို့သားသည်ခိုင်သည်းခိုင်၏။မာလည်းမာ၏၊ ဤသစ်ပင်ကားကြို့ပင်တည်း။ ဤသစ်ပင်ကိုသာခုတ်ဖြတ်၍ လုပ်တော့ဟုဆိုပြီးလျှင်၊သစ်ပင်အောက်မှထွက်၍ တခုသောတောသို့ဝင်၏။လက်သမားကင်ကျည်းရှေးအခါငါတောသို့လာသော် သင်တို့ရွှန်ဖြစ်သောဝံသည်ဝကားပြောဘူးသည်မရှိ၊ယခုမူကားစကားပြောရုံသာမကသစ်ပင်ကိုညွှန်ပြပေသည်ဟုဝမ်းမြောက်လှလျက်ကြို့ပင်ကိုဖြတ်ချင်း၍လုံ့လပြု၏။ ထိုအခါကြို့ပင်နှစ်နေသောနတ်သည်၊ဤဝံအားငါတခု ထခုကိုမျှမချပဲ လျှက်သစ်ခက်ချသည့်ထင်၍ငါ့ကိုပျက် ပြီးသောပြီးလျှင်ငါ့သစ်ပင်ကိုဖျက်ဆီးအောင်သင်းပြောဆို၏။ သင့်ကိုလည်း ပျက်စီးအောင်ငါပြောအံ့ဟုကြံပြီးလျှင်သစ်ပင်မှသက်၍ တောဝင်သောလု၏သဏ္ဌာန်ဖန်ဆင်းကာလာပြီးလျှင်။လက်သမားတို့အား၊ဤကြို့သားသည်လှည်းရထားပြုရန်ကောင်း သည်ဟု၍ဘယ်သူပြောသနည်းဟုမေး၏။ ဝံတခုသည်ပြောသည်ဆိုလျှင်။ထိုဝံသည် ကောင်းသိပေ၏။သင်တို့အားကောင်းစွာကြားခြင်းပင်တည်း။ကြို့သားဖြင့်ပြုအပ်သောလှည်းသံဝင်ရိုးအကွပ်တို့၌ဝံရေကိုပတ်ရသော်ရင်းဝံရေဖြင့်ချည်နှောင်ရ သော်ရင်း။သာ၍ခိုင်ခံ့သည်။ထိုဝံကို သတ်၍ အရေကို ယူသော

ဟုဆို၏။ ထိုဝံကိုဘယ်သို့သတ်နိုင်အံ့နည်းဟုဆိုလျှင်သင်တို့ကိုပြောကြားသောဝံသည်အနီးတောခရုပ်တွင်ရှိသေးသည်။ မြန်စွာလိုက်၍အဆွေဝံသင်ပြောကြား၍ သစ်ဝင်ကိုငါသိရပေပြီ။ ထယ်အကိုင်းကို ဘယ်ကဖြတ်သော်ချော်မည်ကိုပြလှည့်ပါဦး ဟုခေါ်မှမည်။ လာ၍ပြသောအခါနှုတ်ဆီး ကိုပေါက်ဆိန်နှင့်ဖြတ်၍သတ်ပြီးလျှင်ဒရေကိုခွါ ရှုအသားကိုထည်းစားရလတ့်။ ဟုဆို၏။ ထိုမှာဦးသမားလည်းရုက္ခစိုးနတ်နည်းပေးသောအတိုင်းဝံကိုလိုက်၍ ခေါ်ပြီးလျှင်လိုက်၍ ပြသောအခါဝံကိုသတ်၍အရေကိုယူတုန်၏။ ဤသို့လျှင်ကြိုပင်နှုတ်နှင့်ဝံတို့သည်အချင်းချင်းတဦး သည်တဦးအားပျက်စီးကြောင်းကိုပြောကြား၍ နှစ်ဦးသားပင် ပျက်စီးကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သစ်ပင်မြတ်တို့သည်လည်းတဦးသည်တဦး၏အပြစ်ကိုပေါ်ကုန်လျှက်ငြင်းခုန်ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ ခြင်းသည်နှစ်ဦးလုံးပျက်စီးခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့်ခိုက်ရန်မဖြစ်ကုန်လင့်သင့်တင့်ချမ်းသာစွါနေကုန်လောဟု၍မိန့်တော်မူ၏။ ငယ်မူထဝတ်မင်းနှင့် ကောသလိပ်ယမင်းတို့သည်ရန်ငြိမ်းကြလေကုန်၏၊ ။တေရသနိပါတ်။

စကားပြောက်ခွန်း။ လူ့နိုတ်ထွန်းလည်း။ လေခွန်းတိုပယ်နှစ်ခွန်းတယ်၏ ဟုသောကမျာ နိုက်စကား ပြောက်ခွန် ဟုသည်ကား။

မဟုတ်မမှန် အကျိုးစီးပွားမရှိ သူတပါးတို့လည်းမနှစ်သက်ဤလည်းတခွန်း။ ။ပဌမ။ ။ဟုတ်မှန်၏အကျိုး စီးပွားမရှိ။ သူတပါးတို့မနှစ်သက်ဤလည်းတခွန်း။ ။ဒုတိယ။ ။ဟုတ်မှန်၏အကျိုးစီးပွားရှိ၏။ သူတပါးတို့မနှစ် သက်ဤ လည်းတခွန်း။ ။တတိယ။ ။မဟုတ်မမှန်အကျိုးစီးပွားမရှိ။ သူတပါးတို့ နှစ်သက်၏။ ဤလည်း တခွန်း။ ။စတုတ္ထ။ ။ဟုတ်မှန်၏။ အကျိုးစီးပွားမရှိသူသူတပါးတို့၏နှစ်သက်၏။ ဤ

သည်းတခွန်း။ ။ပဋ္ဌမ။ ။တုတ်မှုန်၏။အကျိုးမီးခွား နှိုင်း။ ဒုလည်းနှစ် သင်္ခ၏၊ ဤလည်းတခွန်း။ ။ဒုတိ။ ။ဤမိ ခွန်းသော စကားတို့တွင်။ တတိယစကားနှင့်ဖြစ် သောစ ကားနှစ်ခွန်းကို သခင်ဘုရားသခင်တို့ဆိုတော်မူ၏ လော်ကီ သားတို့မှုကားဖြောက်ခွန်းသောစကားကိုပင်ဆိုကြကုန်သ တည်း။

ထိုခြောက်ခွန်းတို့တွင်မဟုတ်မနာလိုဆိုကျိုးမရှိသောပ ဋ္ဌမစကားသည်ဘယ်သို့နည်းဟူမူ။

ရှေးသောအခါ လူလေးယောက်တို့သည် ထမ်းနားတခု သောသစ်ပင်ရိပ်၌ နားနေရာအခြား လူစိမ်းတယောက် သည်ပုဆိုးဦးပေါင်းအသစ်ကိုဝတ်၍ဝင်နားသော သတည်း။ လူလေးယောက်တို့လည်းထိုသူစိမ်းကို ရှည့်ပတ်၍ပုဆိုးအ ဝတ်ကိုယူလိုရကား။ဤသို့စကားဆို၏။ငါတို့ရှေ့သွားဖြင်ဘူး သည်ကိုပြောဆိုကြအံ့။အကြင်သူသည်မယုံဟူ၍ဆိုအံ့။ထို သူသည်ကျွန်ခံတည်းတည်း။ဤသို့တစီကဝတ်ထား၍စကား ဆိုကြ၏။ ။တယောက်သောသူကားငါသည်အမိဝမ်း၌ပ ဋိသန္ဓေနေ၍သုံးလသားရှိ သောအခါငါမိခင်သည်ရည်သီး စားချင်လှ၍ဘခင်ထိုငါတို့အိမ်နီးနှံ၌ရှိသောသီးပင်မှအသီးကို တက်၍ပေးပါဟုဆို၏ဘခင်ကလည်းဤသီးပင်မြင့်လှသည်ငါ သည်မတက်နိုင်ဟုဆို၏။အမိကိုကြီးကုံရင်။အမိ၏မောင်ကို ၎င်းတက်၍ပေးပါဟုဆို၏။ထိုသူတို့ကလည်းငါမတက်နိုင်ဟု ၍သခဆို၏။ထိုစကားကိုကြားသော်ငါကငါမိခင်သည် စား ချင်၍တောင့်တသည်ကိုမရနိုင်ရှိရာအံ့.လော့ငါတက်၍ပေး မည်ဟုကြံပြီးလျှင်မိခင်ဝမ်းမှထွက်၍သီးပင်ထိုတက်ပြီးလျှင် ထိုယ်တွင်ဝတ်သောပုဆိုးနှင့်ဖိုက်၍ဆင်းကဲ့ပြီးမှအမိ။ဤအ သီးကိုစားလိုတိုင်းပါ။လော့ဆို၍ပေး၏မိခင်သည်တနေ့လုံး စား၍မကုန်နိုင်အဖြင့်ဘခင်ထိုရင်းအိမ်တွင်ရှိသောလူတို့ကို

ရင်း။ ၇ လုံးစီးစားစေသည်မကုန်နိုင်သောအခါ အိမ်ချင်းတို့ကို ၇ လုံးစီဝေပြန်သည်။ဝေ၍ကျန်သော သီးသီးတို့ကိုအိမ်ဝန္တက်ပုံထားသည်။ ထိုသီးသီးပုံ ကြီးလှသောကြောင့်လူမဝင် ထွက်သာအောင် ရှိသတည်းဟူ၍ပြောသ၏။ ကြွင်းသောလူလေးယောက်တို့ကလည်းငါတို့ယုံပါ၏ဟူ၍ဆိုကြ၏။

ထို့နောက်လူတယောက်ကငါသည်အမိဝမ်းကဖွား၍ ရနှစ်ရက်သားရှိသောအခါမြို့ရွာ၏အကြောင်းချင်းထက်ကိုသိရအောင်ရွာကိုလှည့်၍ကြည့်သည်။ ထိုအခါရွာ၏ တောင်ဘက်ကမန်ကြည်းပင်ကြီးသီး၍နေသည်ကိုမြင်သဖြင့်၊ စားချင်လှရကား။ပင်စည်ကိုဖက်၍တက်ပြီးမှအသီးတို့ကို ဆွတ်၍စား၏။စား၍ဝပြီးမှဆင်းသည်ရှိသော်၊ မဆင်းနိုင်ရကားအိမ်သို့သွား၍လှေခါးယူဆောင်ပြီးမှဆင်းတဲ့ရ၏။ထိုစကားကိုယုံ၏လောဟုမေး၏။ကြွင်းသောသူတို့လည်းယုံပါ၏။ ဟူ၍လည်းဝန်ခံကြ၏။

ထို့နောက်လူတယောက်က ငါသည်ဘုံးခါလယ်သားရှိသောအခါတောလည်ချင်လှ၍အိမ်နီးချင်း တောလည်သူတို့နှင့်အတူတောသို့လိုက်သွား၏။တောနက်ယုန်တခုကို တွေ့လျှင်။မိအောင်လိုက်မည်ဟုအားစိုက်၍လိုက်လေသော်တခုသောခြုံပိုက်နွယ်ကျားကြီးဝင်၍နေသည်ကိုတွေ့သဖြင့်ကျားကငါ့ကိုမြင်လျှင်ဆတတည်း၍ ပါးစပ်ဖြဲကာလိုက်လာ၏။ ငါလည်းဒုတ်ဝယ်တခုကို ကောက်၍မြေကိုပုတ်၍ ချောက်ပါသော်လည်းနောက်သို့မဆုတ်ဘဲငါ့ကိုရပ်ချင်း၍သွားဖြဲ၍အာထင်နေသော်ငါသည်လက်ပန်းခတ်၍ကျားကိုထိုးသတ်မည်ဟုကြံ၏။ကျားလည်းငါ့အပေါ်သို့ကပ်လာသော်။ငါသည်လက်တဖက်ဖြင့်အထက် နှုတ်ခမ်းကို လက်တဖက်ဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုင်၍ဖြဲလိုက်သော်ကျားသည်ဝါးလုံးကို ခွဲသကဲ့သို့ထက်ချမ်းကွဲလေ၏။ထိုအခါမှချမ်းသာစွာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရသ

တည်း။ဤစကားကိုယုံကြပါမီလောဟုမေး၏။ အကြွင်းလေယောက်တို့ကလည်းယုံပါ၏ဟုဝန်ခံကြ၏။

တယောက်သောသူကလည်းငါးသည်တနှစ်သောအခါ ယာခင်းလုပ်သည့်ထိုယာခင်း၌ဖရဲပင်သခွားပင်စိုက်သည်။ တခုသောဖရဲပင်မှာဖရဲသီးတလုံးသီးသည်။ ထိုဖရဲသီးသည် တလခံ့ကြာလျှင်တောင်းပေါ်မျှလောက်ကြီးသည်။တိုင်းတပါးမှလှည်းငါးရာတို့လာ၏။အနီးသို့ဖျည်းပိုင်းချ၍ ဝယ်ကြသဖြင့်ရင်းဖရဲသီးကို ဖေါက်ခွဲရောင်းသည်။ လှည်းတစီးမှအိုးတန်နှင့် ၇ လုံး ၇ လုံးစီသယ်ရသည်။ ထိုမှအကျန်ကိုလည်းရွာသားတို့အား အိုးတန် ၇ လုံးစီဝေရ သေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်းထိုဖရဲသီးအခွံနှင့်ကွင်းနိုက်တအိုးလုံးအိမ်ဆောက်၍နေရသည်။ဤစကားကိုယုံ၏လောဟုမေး၏။ ကြွင်းသောသူတို့ကလည်းယုံပါ၏ဟုဝန်ခံကြ၏။

ထို့နောက်မှလူပျိမ်းဖြစ်သောသူကဤသို့ပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည်တနှစ်သောအခါဝါခင်းပြုလုပ်သည်။ ထိုဝါခင်းမှဝါနိုပင်ကြီးတခုပေါက်၍ လုံးပတ်တဖက်ကြီးသည်။ ထိုဝါပင်မှခက်မလေးဖြာထွက်၍အသီးတလုံးသီးသည်။ထိုအသီးကားအိုးစရည်ခံ့ကြီးသည်ဖြစ်၍ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်၍နေသည့်၊ဝါသီးတို့ကွဲသောအခါလူယောကျ်ားလေးယောက်ပါလာသည်ထိုသူတို့ကိုအိမ်သို့ယူ၍မွေးထားပါသော်များမကြာထွက်ပြေးလေ၍မတွေ့သည့်ကားအခင်မဲ့ထန်ကြာပြီးသရုမှသာတွေ့ရတော့သည်။အမောင်တို့လေးယောက်ပင်ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ထိုစကားအတိုင်းမယုံလောဟုဆိုလျှင်၊ ယုံပါ၏ဟုလိုက်ရ၍လူလေးယောက်လုံးကျွန်ဖြစ်လေ၏။

ဤယုံတမ်းဆိုကြသောစကားနိုက်၊ရှေးလူလေးယောက်တို့၏စကားသည်၊ဟုတ်လည်းမဟုတ်မှန်၊သူလည်း မနာလိုဆို၍အကျိုးမရှိသောဝတ္ထုဖြစ်သည်၊နောင်လူမိုက်၏ စကား

မှုကားဘုတ်လည်းမဟုတ်မှန်။သူလည်းမနှသလိုဆိုရသေါ်အကျိုးကားရှိသတည်း။ ။မူလပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာ။

ရှေးသော အခါဥဿာရှိသေါ်လူတယောက်သည်ကျောင်းတိုကောင်းမွန်စွာဆောက်ပြီးလျှင် ရဟန်းတပြီးအားတင်လှူ၍ကိုးကွယ်၏။ ထွမ်းသက်နှီး အစရှိသော ပစ္စည်း တို့ဖြင့်လည်း လုပ်ကျွေးပြုရ၏။ ထိုကျောင်းဒါယကာအား မျက်မှောက် အကျိုးပေးသည်ကိုဖြစ်၍ပီးပွါးဥစ္စာသည်လွန်စွါတိုးတက်၏အခေါ့ခင်ပွန်းချစ်ကျွမ်းဝင်သူတိုလည်းများ၏။တရံသော အခါထိုကျောင်း ဒါယကာသည် အရှယ်အဆင်းကောင်းလှသောသိန်းမကဗျိုတိုရ၍မယားပြုပြန်၏။ထိုအခါမယားကြီးသည်အငယ်ယူသည်ကိုဝိုလှသောကြောင့်။မိမိထားမြဲပ်ပါသော်သည်းမဖြစ်နိုင်ရကား။ ကိုးကွယ်၍ထားသောဆရာရဟန်းအားအရှင်ဘုရား၏ဒါယကာသိန်းမငယ်ယူသည်ကိုထုံးမပါဟုလျှောက်၏။ဆရာရဟန်းလည်းကျောင်းဒါယကာမလျှောက်သော အတိုင်းကျောင်းဒါယကာ၍ရှုံ့ရှုနိုက် မယားငယ်ထားခြင်းသည် ခိုက်ချိန်လည်းများ၏။ ဒေါသ လည်းပွား၏။ ချမ်းသာမရရတွ ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့်မယားငယ်မယူထိုက်ဟုဆုံးမ၏။ ထိုစကားကိုကြားသော်ကျောင်းဒါယကာကအရှင် ဘုရားကိုကြောင်းလျှော်စအေခါက။လူ့ရွာနတ်ရွာဖြစ်ရာရွာနိုက်အသောင်းအထောင်မကသောမယားအခြွေအရံနှင့်ပြည့်စုံခြင်းအကျိုးကိုပေးသည်ဟူ၍တရားဟောသည်မဟုတ်သော ။ ထယောက်တိုးရုံမျှနှင့်ဒုက္ခများလျှင်အဆရာအထောင်ရှိကာအဘယ်မှာနေရာရတော့အံ့နည်း။ကျောင်းတိုမီးတိုက်၍ပစ်မှသင့်တော့မည်ဟုဖြစ်၍လျှောက်၏။ဤဆရာရဟန်း၏စကားသည်ဟုတ်မှန်၏သူမနှသလိုဆိုကျိုးမရှိသောစကားတည်း။

ရှေးသောအခါရတနာပူရ နိုက်တရဖျားငည်သောမင်းသည့်မိမိနောင်တော်၏၊ သမီးကိုသိမ်းမြန်းမိ၍အမတ်ကြီးတယောက်အားဤသို့မေး၏၊ အမတ်ကြီးကိုလေးသောနိုက်၊ မျက်စိရှိသလောမရှိသလောဟုမေး၏။ အမတ်ကြီးကလည်းအရှင်မင်းကြီးကိုလေးသောနွှမျက်စိမရှိပါဟုလျှောက်၏။ ဘယ်ကြောင့်မျက်စိမရှိသနည်းဟုမေးမြန်လျှင်အရှင်မင်းကြီးအကျွန်ုပ်သည်တရံသောအခါအရှယ်ရေခံသော်သမီးနှင့်ရေချိုးသွားလသော်ကမ်းနားမှထိုင်၍ကျွန်ုပ်နေသဖြင့်ရေချိုး၍တက်လာသောသမီးကိုပင်ရာဂဝင်သော်စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍လက်ကိုဆွဲ၍ဖက်မိချေသည်၊ သမီးကဘခင်ကျွန်ုပ်ကားသမီးပါတည်းဟုလျှောက်သောအခါမှသတိရ၍ ချမ်းသာစွာဆိပ်သို့လာနိုင်သည်၊ ကျွန်ုပ်သောလျှင်မဟုတ် ဤလူ့ရွာနိုက်အချို့သူတို့သည့်ရာဂစိတ်ဝင်မိသောအခါမျောက်ဌေးစသောတိရိစ္ဆာန်ကိုပင်လူကဲ့သို့ထင်၍ဖက်ရှည်ကြချေသည်။ ထို့ကြောင့်ကိလေသာနိုက်မျက်စိမရှိကြောင်းကိုသိရပါသည်ဟုလျှောက်၏။ ထိုစကားဖြင့်ကြားရမှတရဖျားမင်းသည်တူမတော်ကိုသိမ်းယူခြင်းမှရှောင်ဖွဲလေသည်။ ဤစကားသည်ဟုတ်မှန်၏၊ သူကားမနာလိုဆိုရသောအကျိုးကားရှိ၏။ ဤတတိယစကားမျိုးကိုကားဘုရားသခင်လည်းဆိုတော်မူ၏။

ရှေးသောအခါတုံးအိုင်နိုက် နေသောမိကျောင်းတစီးကိုကျီးကန်းသို့ဆို၏၊ အဆွေမိကျောင်းသင်၏ နေရာဖြစ်သောတုံးအိုင်သည်ယခုကပင်ရေနည်းလှ၏၊ နွေလအခါသို့ရောက်လျှင်သင်နေရာမရှိဖြစ်တော့မည်။ ဤကုန်းတန်းတောအရပ်၏၊ ထိုမှဘက်နိုက်ဖြစ်ကြီးသည် ကြည်သောရေနက်သောရေလည်းရှိ၏။ ငါးကြင်းငါးတံစသောငါးသည့် အလွန်များ၏၊ သင်သွားလိုမူငါခရီးညွှန်မည်ဟုဆို၏၊ မိကျောင်းကကောင်းပြီငါလိုက်မည်သင်လမ်းပြပါဆို၍ကျီးရှေ့ကခုန်ကာခုန်ကာ

သွားရာသို့ရောက်လေ၏။ကုန်းခေါင်းရာသို့ရေဘဲ့သောအခါခ ကြီးကဤမိကျောင်းသေလေသ်တ်ပြီ။သေမှဝါစားလော့တော့ မည်ဟုကြံ၍လိုရာသို့မျှကေ၏။မိကျောင်းလည်းကြွဦးတက် ကွင်းတင်နေ၏။ မျောက်သမား တယောက်လာ သည့်ကိုမိ ကျောင်းကမြင်လျှင်။မျောက်သမားငါ့အားရေသို့ပို့ပါဟုဆို ၏။မျောက်သမားကလည်းသင်တို့အမျိုးဆိုးမှာသည်လူကိုငုင်း နွားကိုငှင်ကိုက်စားတတ်သည်ငါမပို့လိုဟုဆိုလျှင်။သင်မရုံ သေင်ငါ့ကိုလက်မျှတုပ်နှောင်၍ တင်ပါတော့ဆို၏။မျောက် သမားလည်းမိကျောင်း၏ကောအတိုင်းတုပ်နှောင်း၍မျောက် နှင့်တင်ဆောင်ပြီးလျှပ်ရေအနီးတွင်ချမည်ပြု၏။ မိကျောင်း ကလည်းငါပင်ပမ်းမှာသည်နွားထက်ဝက်မြုပ် အောင်ရေသို့ ဆင်း၍ချပါဟုဆို၏။မျောက်သမားလည်း ထိုစကား၏ အတိုင်း ဆင်း၍နှောင်ကြိုးကိုဖြည်ပြီ မှချလေသော်အပက်သောနွား ကိုမိကျောင်းသည်ခဲ၏။မျောက်သမားကသင်သည်ကျေးဇူးမှ ထင်နွားကိုပင်ခဲဖြန်သလောဟွတ်ဟောဟွတ်လေါဟုဆို၏။ ထိုအခင်းကိုယုန်ငယ် ရေသောက်လာသည်နှင့် မြင်လျှင်။ မျောက်သမားပေါက်။မျောက်ဆောက်နှင့်ခေါင်း ရိုက်လေ ဟုဆို၏။ထိုအခါမှသတိရ၍မျောက်တော်နှင့် ရိုက်လေလျှင် မိကျောင်းလည်းနွားကို လွှတ်၍ငုပ် လေ၏။ ယုန်ကိုမှုကား မျှားစွာအမျက်ထွက်၍ငါ့အစာကိုဤယုန်ဟန့်သည်ချင်းရေ သောက်သော အခါမှငါ စားအံ့ဟု နလုံးထား၍ယုန်ရေ သောက်လာလတ်သောအခါနိုက်ကမ်းနား။မျှါသစ်တုံးရောင် ဆောင်၍နေ၏။ယုန်လည်းသတိထားလျက်ရေသောက်လာသ ဖြင့်။ခဝင်ကာနေသောမိကျောင်းကိုမြင်လျှင်။ တုန်းဖြစ်မှ ကားဒေဗဲ့သို့ဂုန်ရုန်။မိကျောင်းဖြစ်မှုအ ညာဆန့်ဟုအောင် ၏။မိကျောင်းလည်းတုန်းထင်မိ၍လော၍ အောက်ဝိုရုန်၏။ ယုန်လည်းဝုန်ရိုက်တွင်ရေသောက်၍။ဘက်လေ၏။ ဤသို့နေ

ရက်များခွာခြေခြင်း၌တနေ့သနိုက်ယုန်ကိုမိ ကျောင်းဟာမိမိ လေလျှင်အလွန်အားရ၍ ဟိန်းခြင်းကိုပြု၏။ ယုန်ထည်းမိ ကျောင်း၏ အသံတောက်ထဲနိုက်လျှာ ကိုထုတ်ချက်ခွနေ၏။မိ ကျောင်းဟိန်းသောအခါသင်သည်ဟိန်းမှုံသောဟိန်းဝံ့သည်ခံ တွင်းတိုဖွင့်၍ဟဲဆိုဝံ့ပါ၏လေါဟုမေး၏။မိကျောင်းကငါဆို ဝံ့သောင်ကောဟုပဝင်ကိုဖွင့်၍ဟဲလိုက်သောအခါ။ယုန်သည် မိကျောင်း၏လျှာတိုအရင်းကဖြတ်၍ကမ်းစပ်သို့တက်ပြေး လေ၏။ထိုအခါမှစ၍မိကျောင်းမှာလျှာမရှိသဲဖြစ်လေသည်။ ယုန်သည်လျှာကိုယူပြီးလျှင်တရစေသောသစ်ငုပ်တွင်တင်ထား ၏။ထေါကျောင်တရုနှင့်တွေ့သေါအခါမိကျောင်း၏လျှာကို ငါသင်ငုပ်ပေါ်တွင်ထားကဲ့သည်သင်စားလေတော့ဟုပြော လိုက်သဖြင့်ကြောင်သည်ရှာလေသောသစ်ငုပ်ပေါ်၌နိုက်မရှိ အပင်ပေါက်တွက်၍ကြီးမြင့်လျက်ဖြစ်၏။ ထိုးသော့အခါမှ လျှာနှင့်တူစွာထိုးရကားထိုသစ်ပင်ကိုကြောင်ရှာပင်ဟုခေါ် ဆိုကြသတည်း။

ဤဝေးသူပေါင်းတို့၏စကားသည်ဟုတ်တားမဟုတ်သူ ကားနာလို၏။ဆိုကျိုးမရှိသော်စကားတည်း။ ။ဓူသော သူ ကိုလှပေ၏။အတတ်ပညာရှိသောလူကိုပညာရှိပေ၏ဟုချီး မွမ်းသောစကားသည်ဟုတ်လည်းဟုတ်၏။သူလည်းနာ လို၏ ဆိုကျိုးမရှိသောစကားတည်း။ ။လယ်လုပ်ချင်းနိုက်ဤ သို့ လုပ်မှုများ ဒုရ၏၊ဤသို့လုပ်မှုများခွါမရဟူ၍ရှင်။ကုန်သွယ် ခြင်းနိုက်ဤကုန်တိုသွယ်မှုညစ္စာရ၏ဟူ၍ရှင်။အလှူပေးလော။ သီလဆောက်တည်လော။ပညာသင်လောဟူ၍ တိုက်တွန်း သောစကားတို့သည်ဟုတ်လည်းဟုတ်။ သူလည်းနာလို။ဆို ကျိုးရှိသော စကားတည်း။ ။စကားခြောက်ခွန်း၏ အ ဓိပ္ပာယ်ပြီး၏။

ကျွန်းတော်မျိုးကောင်းတို့၏ ကျင့်ရာသောဝတ် တရားများကိုဤသို့သိအပ်၏။ ။အမျိုးကောင်းတို့၏ကျင့်ရာသောဝတ်တရားကိုသိ၍လ အမည်ရှိသော သူဌေးသား အားဘုရားမိန့် တော်မူသည်တည်း။

ပွဲလမ်းသဘင်စိတ်ထင်ပျော်ပါးကစားမြူးထူးခြင်း။ ။ လောင်းစားကြွေအန်ကြိမ်ဖန်နေ့ညလုံ့လအားထုတ်ချင်း၊ ။ ယစ်ဝသောက်စားယှဉ်းပါးပျက်ချော်မတော်သော်အမှုကိုပြုခြင်း၊ ။သတ္တိမရှိပျင်းရိလွှမ်းသော်ပေ၍လျော့နေတတ်ချင်း။ ။အချိန်မသောက်စိတ်ရောက်လိုက်လှန်၊ ။ မြူးထွန့်မဖြတ်ထည့်ပတ်သွားနေခြင်း။ ။အဆွေခင်ပွန်းယုတ်နှင့်မဖြတ်တိုင်ပင်ကျွမ်းဝင်ပေါင်းဖက်ချင်း။ ။ဤခြောက်ပါးသည်မျက်မှောက်သံသရာနှစ်ဖြာလုံးထုန်းရှုံး ပျက်စီးခြင်း၏ ရုံသောအကြောင်းဖြစ်သည်။ ။အပေါ်ခြောက်ပါး။

သားသမီးတို့သည်မိခင်ဘခင်တို့ကို ပို့သေသုတ်ကျွေးသိမ်းမွေးပြုရခြင်း။ ။မိဘတို့၏အမှုကြီးငယ်ဆောင်သွယ်ကိစ္စပဇ္ဇုသမျှတို့ကိုလုံ့လအားထုတ်ကြိုးကုတ်ရွက်ဆောင်ခြင်း။ ။မိဘတို့၏အနွယ်အလျှဉ်ကျင့်စဉ်အကြောင်းကောင်းသောအကျင့်တရားတို့ကိုမမှားမတွတ်မပျက်အောင်ကျင့်ယူခြင်း။ ။ထိုးမစကား၊နာ့ဆောင်လျှပေအမွေခံထိုက်အောင်ပြုခြင်း၊ ။ဘဝတပါးပြောင်းသွားလေကြ မိဘတို့ယိစားပြု ညား ရေသို့လိုကြည်ညို၍ မက်ဒေဝတ်သွန်းချအမျှပေးဝေခြင်း။ ။ဤငါးပါးသောကျင့်ဝတ်တို့ကိုမချွတ်အောင်ကျင့်လေ့ရှိသောသားသမီးတို့သည်ပံ့သရာပစ္စုပ္ပန်နှစ်တန်အကျိုး တက်တိုးပွားစီးကြီးမားသည်သာဖြစ်၏ဟုမှတ်ရမည်။ ။သားသမီးတို့ကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

မိဘတို့သည်သားသမီးတို့၌ မကောင်းမှုကို မပြုစေရာမြစ်တားတားဆိုခြင်း။ ။ကောင်းမှုကုသိုလ်မှုက်မြှောက်ဆိုမျိုး

မြွေကောက်ထောက်ပင့်နှိုးဆော်ခြင်း။ ။ဆရာမှုသဘိဗ္ဗပညာ မွေ့ရှာမနားသင်ကြားသည်းမှုးဝေခြင်း။ ။မိုန်ရှယ် ရောက် လျှင်ပျောက်ပင်သေါ်သူနှင့်အတူမခြားပေးစားထိမ်းမြား ခြင်း။ ။နှိုးရင်းအမွေမှုဝေခွဲချမ်းပေးတမ်းပြုရခြင်း။ ။ဤငါ ပါးသောတရားကျင့်ဝတ်နှင့်ညီစွာပြုကျင့်ရာသည် ဟုမှတ် ရမည်။ ။မိဘသူ့ကျင့်ဝတ်ငါးပါး။

တပြည့်တို့သည်ဆရာသမားအခြားတိုမှကြွရောက်သော အခါလျှင်ထ၍ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ ။တနေ့သုံးခါမကွါတ် နှီး။ယှဉ်ဗိုးဆည်းကပ်ချင်း။ ။ပြောဆိုဘုမ္မသည်ကိုယုံကြည် ဗုစွာမှတ်နာယူခြင်း။ ။မရှ မရှာ။ သဒ္ဓါဖြစ်။ကျွမ်းဝင် မကွေရှိသေလုပ်ကျွေးခြင်း။ ။ပေးမြဲ့။နှိုက်နှဲပညာ။များ စွာသိမှုနေ့ညသင်ကြားခြင်း။ ။ဤငါးပါးသောဝတ်နှင့် ကြည်ညွှတ်စွာပြုလေ့ရှိသောတပြည့်သည် မျက်မှောက် တမလွန်။နှစ်တန်ကောင်းကျိုး တက်တိုးပွားစီးကြီးမြတ်၏ ဟုမှတ်ရမည်။ ။တပြည့်ဝတ်ငါးပါး။

ဆရာတို့သည်တပြည့်တို့နိုက်နှလုံးမြဲလှုဆိုဆုံးမခြင်း။ ။ ကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်တို့ကိုထက်မြောက်သမျှမချန် မချင်းသင် ပြခြင်း။ ။အပေါင်းအဖေါ်ဘုမျှော်သင့်နေမိတ် ဆွေခင်ပွန်း တို့နိုက်ဂုဏ်အင်နှင့်တကွဖေါ်ပြခြင်း။ ။ထိုထိုအရပ်နိုက် လယ်သယ်ပကာများစွာရအောင်ရည်ဆောင်ပြုပေခြင်း။ ။ ရောက်လေရာရာ။ဘေးရန်ကွာအောင်မေတ္တာအရ အထား ပြုခြင်း။ ။ဤငါးပါးသောကျင့်ဝတ်တို့ကိုမသွေ မလွှန်အမှန် ပြုရာ၏ဟုမှတ်ရမည်။ ။ဆရာဝတ်ငါးပါး။

မယားတို့သည်လင်တို့နှလုံးရင်းမှုးမြောင်ဖိမ်တောင် အမှုတို့ပြုရစီရင်ခြင်း။ ။လင်မျိုးလင်ရေး။ရောက်ပေကြိုကြို ကြို။ရိုရိုမင်မင်။ ဝိတ်ရွှင်ဝမ်းသာ။ သာယာမေးမြန်း။ဆေး ကွမ်းလာဘာ။တည်လျှက်ပန်ဆင်း။ထမင်းတော်ဖြဉ်။ချိုချဉ်

တည့်ကျေး။ငွေကျေးအရာ။ခွန်းပ၊သမျှထောက်မပေးကာမ်းခြင်း။ ။ယောက်ကျားတပါး၊မသွားရာ်တ်ကူး။ လွန်လျူ၊မမြဲ။ရိုက်မှုဝေခင့်သယ်။ဆွေလင်စစ်နှိုက်။ကြွင်ချစ်သက်လုံး။ ရ စ်းနဲ့ထား၊မများမသွေ။ရှိသေလုပ်ကျွေးခြင်း။ ။ယောက်ကျားရှာဖွေ။ရွှေငွေရတနာ၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာနှစ်သိုက်ကို မလစ်မဟင်းဆောင်စေခင့်ထိန်းခြင်း။ ။ကိစ္စမှုခင်း။ရှိပေလျှင်က။မပျင်းမယ်ိ။အိုးကြပ်ကြပ်။နှိုင့်စပ်ဖွေနည်း။ကြံစည်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

။ဤငါးပါးသောဂုဏ်ဝတ်တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံ စေရာ၏။ ။မယားဝတ်ငါးပါး။

လင်ယောက်ျားသည်မယားတို့မှိုက်နှမေးအိမ်ရှင်ဆွေမိခင်ဟုချင်ခင်ရိုကျိုး။မြတ်နိုးတနာ သာယာသောစကားဖြင့်ပြောဆိုချင်း။ ။သတ်ပုတ်ရိုက်နှက်။နှိပ်စက်ညှင်းပန်း။နှုတ်ကြမ်းအခက်မပြုခြင်း။ ။အခြားဖြင်ဂမရှအခန့်။ အိမ်းမြိုးကြည်။ဆောက်တည်သတိ။မိမိမယားနှင့်သာပျော်ပါး နှင်မြူးခြင်း။ ။စည်းစိမ်ဥစ္စာအိမ်မှာရှိမဲ့။မငဲ့မချင်း။ ဆောင်နှင်းပေးအပ်ခြင်း။ ။ဝတ်စားတန်ဆာ ဖွယ်ရာ လျောက်ပတ်ကောင်းမြတ်သည်ကိုဆင်ယင်စေခြင်း။ ။ဤသို့ကျင့်သွယ်တရားဝတ်ငါးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံစေရာ၏။ ။လင်ဝင်ငါးပါး။

အမျိုးလေးပါးသူတော်ကောင်းသားတို့သည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာညီညာဖေါ်ရွှေအဆွေ ခင်ပွန်းဘိုသည်နှစ်မွန်းပင်ပမ်းသောအခါဥစ္စာပစ္စည်းနည်းများထောက်ပန့်ခြင်း။ ။အကြီးအငယ်အရွယ်ကိုနှိုင်းဆလျှက်။ပိယဝါစာ သာယာသဖြင့်ပြောဆိုခြင်း။ ။ကောင်းကျိုးကိုသာရှေ့ရှုသမြင့်သင့်တင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း။ ။သတူတမှု။ ဝံသမျိုး လျောက်စားသောက်အိပ်နေပြုခြင်း။ ။ဟုတ်ရာမှန်ရာ ထွယ်တာမထားစကားအိပ်သွန်ပြောဆိုခြင်း။ ။ဤငါးပါးသောကျင့်ဝတ်တို့ဖြင့်ညီညွတ်စွာကျင့်ပေရာ၏။ ။မိတ်ဆွေဝတ်ငါးပါး။

ခပ်သိမ်းသေသောသူတို့သည်အဆွေခင်ပွန်းနှိုက် ကျင့်အပ်သောဝတ်တရားကား။ ။မိမိအဆွေခင်ပွန်းသည်မေ့လျော့သတိရှိသောအခါ။စောက်ထပါတော်ဒေဘ်။ရှိသောရန်ကိုပယ်ဖျာန်သွင့်ရှားဆိုးတားစေပခြင်း။ ။သတိရှင်းချွတ် မေ့လော်သောအား၊ ဥစ္စာများကို။လွင့်ပါးဖျော်ရှ မရှိရအောင်ထိမ်းသိမ်းခြင်း။ရေမီးကုစ။ ဒေါသဥပါတ်။ ဖြစ်ထုံလှတ်သည်၊ မူ'တပ်အားသွင်း။ထိပ်ထန့်ကင်းအောင်။ ဖြည့်တင်း ကျူညီခြင်း။ ။သေမေသာကျိုးရန်ကျူသောဒုက္ခ်၌။ ကာယရန်ဖက်လက်ျှအသက်ရွှန်းရှမ်း၊ မတွန့်မတို။ သန့်းမိ မထင်တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ခြင်း။ ။ဆွေခင်ပွန်း၏သားမြေးတို့ကိုလည်း။ကြင်ချစ်အားရင်း။ပေးကမ်းထောက်ပင့်။ကြီးဖြင့်ပြုစုခြင်း။ ။ဤကျင့်ဝတ်တရားငါးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံစေရာ၏။ ။ဤလည်းအဆွေခင်ပွန်းဝတ်ငါးပါးတည်း။

သူကြီးသခင်အရှင်အပေါင်းတို့သည်။ ခစားဝပ်ဖျပ်ဆည်းကပ်ကုန်သောကျွန်အမှုလုပ်တို့အား၊ အားအစင်နှင့်ချင့်၍လုပ်ခွင့်ဆောင်ရန်ကိုစေခိုင်းခြင်း။ ။ထန်ရေရိက္ခာအဝတ်အဆင်တ်။မပွတ်စေရ။ချောက်ထွာပေးကမ်းခြင်း။ ။အနာရောဂါနှိပ်စက်သော်။ မသာညီးဝယ် နှမ်းနွယ်သောအခါ ကိုယ်နှိုက်ဖြစ်သောအသားကဲ့သို့ဆေးဝါးကုသမစပြုစုခြင်း။ ။ကောင်းမွန်ထူးဆန်းရသော တွေ့ကြုံးစားရသောအခါ။ ကောင်းစွာဝေထန်ခြင်း။ ။နားနေချိန်ထောက်ရောက်သော်ငဲင်း။ စည်းမောင်းဆော်ရှုံးပွဲလမ်းသဘင်ပျော်ရွှင်မြူးကြွသောအခါနိုင်ငံ့ညီးငြီးမျက်နှာဖျားနာရှုရသောအခါနိုက်ငင်း။လုပ်မှုဆောင်မှုထိုမပြုဘဲနေစေခြင်း။ ။ဤငါးတန်သော ကျင့်ရန်ဝတ် တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံစေရာ၏။ ။အရှင်ဝတ်ငါးပါး။

ခစားစေခံလုပ်ကြာဆည်းကပ်ပျားဝပ်ဝင်နေသော ကျေးကျွန်အပေါင်းတို့သည်သူကြီးသခင်အရှင်တို့မှထမြဲ ကစော

သောထ၏ကိစ္စကြည့်ရှုလုပ်ဆောင်မှုတို့ကိုပြုရပါခြင်း။ ။အိပ်ရာဝင်သည့်အရှင်ဝင်မြောက်။ထိုသည့်နေ့၌ ဝင်ရောက်အိပ်နေခြင်း။ ။အရှင်မပေးသည့်တို့ချည်တိုမိရွာတတ္ထာတမှတ်မှုမယူခြင်း။ ။ချက်မှောက်မှုက်တွယ်။နှစ်သွယ်မပြု၊ ကိုယ်အမှုကဲ့သို့အရှင်အမှုက်ပြုခြင်း။ ။အရှင်ဂုဏ်နှံ့။လှိုင်ပျံ့ကျေးဇူးအလွှားလူးတို့ကိုဖြီးကျူးမြောဆိုခြင်း။ ။ဤကျင့်ဝတ်တရားငါးပါးတို့နှင့်ပြည့်ရ ဆေရာ၏။ ။ဤသည်ကျင့်ဝတ်တရားမြတ်တို့ကို၊ ဒီဃနိကာယ်ဘုရားဟောယူ သိင်္ဂါလသုတ်၌ဘုရားဟောတော်မူသည်။

လူတို့နိုက်လောင်စေတတ်သောသေးသည်။ ဒုက္ခဘောယက္ခိမီး။အဘယာဘောယကိုမီး။ပဟာပတက္ကိမီးဟူ၍သုံးပါး အပြားရှိ၏။ထိုသုံးပါးတို့တွင်ရဟန်းသံဃာရတနာသုံးပါးသည်ရှိသောသေးမြတ်ဆည်းကပ် မှုဇော်သော သူတို့ဗီအား မျက်မှောက်လောကတမလွန်လောကနိုက်လိုအင်စေတတ်တ အင်သောကောင်းကျိုးကိုပေးနိုင်သည်မရှိသောမထောပ်။ ပြုသောသူကဲ့ရှဲစွဲ့ဆွဲဆဲရေးသောသူ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော သူတို့အားကြမ်းကြုတ်သော ဒုက္ခဝေဒနာတို့ရခြင်းပျက်စီး ဆုံးပါးခြင်းကိုယ်ထက်နိုက်တား၊လှုံ နသည့်တို့ရှုံးရှုပေါက်ပြီခြင်း။ လေးလံလောရောဂါတို့ကသင်ရောက်ခြင်း။စိတ်၏ရူးသွပ် ပေါက်ပြန်ခြင်း။မင်းဘေးမင်းဒဏ်ကိုခံရခြင်း။ သူ၏ငွေပစ်ခွဲသည်ကိုခံရခြင်း။သားမယားဆွေမျိုးတို့၏သေဘျပျက်စီးခြင်း။ ရွှေငွေလယ်ယာအစရှိသောဥစ္စာစီးပွားတို့၏ ပိုရှင်းပျက်စီးခြင်း။နေအိမ်ကိုမီးလောင်ခြင်း။သေသောအခါအပါယ်လားခြင်းတည်းဟူသောဒဏ်ဆယ်ပါးကိုခံရတတ်သည်ဖြစ်၍ လောင်ထတ်သောမီးနှင့်တူရကား။ဒက္ခိဏေယျက္ခိမီးမည်၏။

အမိအဘတို့သည်ရှိသောလေးမြတ်လုပ်ကျွေးပြုရပေသောသားသမီးတို့အားမျက်မှောက်တမလွန်ကိုပင်အုန်းကြွက်သရေတို:

ပွားခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးပွားခြင်း၊ သားကောင်းသမီးကောင်း ဖြစ်ထွန်းခြင်း။ ရောဂါကင်းကျက် အသက်ရှည်ခြင်းတည်းဟူ သောကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်သည်။ မြို့ရွာနတ်ကြီးသည် စောင့်ကြပ်၍မစသည့်နှင့်တူသည်။ မလုပ်ကျွေးသားမယားများ ဖြစ်၍သူလျှက်လွှတ်ရာနေလေ့ရှိသောသားသမီး၊ မရှိသေဘဲသဲ ရေးရေရှုတ်ပုတ်ခတ်ညှင်းပမ်း နှုတ်ကြမ်း အာခက် ပြုလေ့ရှိ သောသားသမီးနိုက်တို့အား လဆုပ်မကျွန်နိုက် ထွန်းသောလ သည်ထုနေ့ထက်တနေ့ဆုပ်ယုတ်သိန်ငယ်သကဲ့သို့ ရောဂါ ဘေးကျန်းမာခြင်း စီးပွားဥစ္စါတို့ရှာ၍မရခြင်း၊ ရပြီးသော စီးပွားချမ်းသာ ကိုဆုပ်ယုတ်ခြင်း၊ သားကောင်း သမီးကောင်း ကိုမရခြင်း၊ ဘုန်းကြက်သရေဆုပ်ယုတ်ခြင်း။ ဒဏ်ဆယ်ပါး ထည့်နိုက်ခြင်းတည်းဟူသောအဖြစ်တို့သည်။ ရောက်ထတ် သည်ဖြစ်၍ပျက်မှောက်နိုက် တောင်အတင်သော မိုးနှင့်တူရ ကားအသဟုတ္တာယပ္ပိုမိုးမည်၏။

မိန်းမတို့နိုက်လင်ယောကျ်ားသည်မယားတို့အားရပ်မြေ စေးခြားသွားအာမှု့ရှာစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထတ်သည် ဖြစ်၍အိမ်ဦးနတ်မည်သည်။ ထိုလင်တို့အား ဝတ်ငါးပါးဖြင့် သေးစားရှိသွတ်လုပ်ကျွေးထတ်သောမယားကောင်းတို့အား စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ထွန်းခြင်း သားကောင်းမြေးကောင်းဖြစ် ထွန်းခြင်း။ အနာကင်းကျက်အသက်ရှည်ခြင်းတည်းဟူသော ကောင်းကျိုးတရားတို့ ဖွံ့ပွါးစေတတ်သည်။ ကြက်သရေ စောင့်နတ်နှင့်တူသည်။ မရှိမသေ သေသဲ့ ဖြင့်ရှိလေ့ရှိသော မယားနိုက်တို့အား မိုးပုံနိုက်ညှိုးသော ထင်းကဲ့သို့ထရွေ့ ရွေ့ ဘုန်းကြက်သရေဆုပ်ယုတ်သဖြင့်ဥစ္စာ ပျော့ပါးခြင်း၊ သားသမီးကွဲပြားခြင်း။ အနာရောဂါများခြင်း၊ ထင်နှင့်တွေ ကွင်းရခြင်း တည်းဟူသောဒုက္ခမိုးသည် တညီးညီးစောင် သာတထတ်ရကားဆောင်ပေထတ်သောမိုး နှင့်တူသည် ဖြစ်၍ ဂဟာတပ္ပိုမိုးမည်၏။

ဤမီးသုံးပါးကိုအလျှင်းအားဖြင့် မှတ်လွယ်မိပ်ဖိသောငှာ ရေးဆရာတို့သည်။ ။အိလ၀ဿ ရဟန်းစသော။မိဘအမိပ်ရှင်။ မိမိလင်ဟု၊ လုတွင်ညီးညီး၊ သုံးပါးမီးတို။ ညီးညီးပြောင် ပြောင်။ ။လောင်စိမ့်ငှါ။ကြည်သာဗိတ်ပြု။နှလုံးမှုလော ။ဟူ၍ စပ်ဆိုတေ ာင်မှုကုံ သည်။

ထိုမီးသုံးပါးတို့တွင်ဒကွိုဧ တ္ထာယရုဂ္ဂိမီး၏ လောင်ဘူးသောသက်သေကား၊ ၁ ရထာဂ်ရသော့၏တပြည်ဖြင်သောကိသာရစ္ဆရသော့သည်ဒဏ္ဍာကိမင်း၏နိုင်ငံဖြစ်သော ကုမ္ဘ ၀တိပြည်နိုက်ပြ၏အနီးဥယာဉ်တွင်းနိုက် စင်သုကြီးသည် ဆော ာက်အပ်သောကျောင်းငယ်ဖြင့်နေ၏။ထိုစင်သုကြီးကားရသေ့ရဟန်းတို့ကို ငြိသောဖြတ်နိုး၏။ မိခင်ကိုဂ ညီးချွဲသေရွာလုပ်ကျေးပြုရ၏။တရံသောအခါဒဏ္ဍာကိမင်းသည် အရေးအထူးဖြင့်မြောက်စားအပ်သော ပြည်တန်ဆာမတဦးကို အရာမှချထား၏။ပရောဟိတ်ပုံဏ္ဏားကိုလည်းအရာမှချထား၏။တနေ့သ၌ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် မိမိ၏အမြဲအရံနှင့်တကွ ဥယာဉ်သို့သွားလေသော်ကိသာဝစ္ဆရသော့ကိုမြင်၍။ မပြုမပြင်မြိုတင်သောကိုယ်ရှိလျက်စက်ထုပ်ဖွယ်သော၏လူယုတ်ကိုမြင်ရချေသည် ယနေ့ငါ့အားမကောင်းသော ဂ်ာဖြစ်ချေတော့မည်ဟုနှလုံးပြု၍ မြင်ရာအရပ်နိုက်မျက်နှာသစ်ချင်းလုပ်ဆေးခြင်းတိုပြုပြီးလျှင်ဇ်ရေဖြင့်ရသေ့ဥကျော်းနို့ သွန်းလောင်း၏။ သံကျစ်ပေါ်နိုက်လည်းသ ွေးနှပ်တို့ကိုထွေးပစ်၏။ ထိုသို့ပြုပြီးလျှင် မြို့သို့ဝင်လေသော်။ မင်းကြီးလည်းထိုနေ့ညချင်းနိုက်ပင်ပြည့်တန်ဆာမအားထားပြီးသောအရာနိုက်ထား၏။ ပြည့်တန်ဆာမလည်းအလွန်ရိုက်သည်ဖြစ်၍ ရသေ့ကိုပြုကဲ့သောကြောင့်သာလျှင်နေရာပြီဟု ရောက်သည်ဟုနှလုံးသွင်း၏။ အရာကျနေသောပုရောဟိတ် ၀ဏ္ဏားအားကျွန်ုပ်သည်ဥယာဉ်နိုက် နေသော သူ ာ တ်ကိုအညစ်အကြေး ရေ့တို့ဖြင့်

ဥဒေကျောင်းတိုလောင်းကဲ့သောကြောင့်နေရာမြဲသို့ရော်သည်
သင်ပုဏ္ဏားသည်းအရာအထူးတိုရမြဲရလိုသော် ဥယာန်သို့
ထွက်၍ကျွန်ုပ်တဲ့သို့ပြုချေဟုဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားလည်းထိုစကား
အတိုင်းဥယာန်သို့ထွက်သွား၍ ရသေ့အားစားဖတ်တန်မှုတို
တိုရင်း။ လုပ်ဆေးရေမျက်နှာသစ် ရေတို့တိုရင်း။ ရသေ့၏
ဥကျောင်းနှိုက်လောင်းကဲ့၍ မြို့တိုဝင်လာ၏။ မင်းကြီးလည်း
ပုဏ္ဏားအားထားမြဲတိုင်းသော အရာနှိုက်ထား၏။ တရုံသော
အခါပစ္စန္တရာဇ်သောင်းကြမ်းသည်ဖြစ်၍ မင်းသည်စစ်သည်
ဗိုလ်ပါနှင့်တကွထွက်ခြင်းငှါဖြင်ဆင်၏။ ထိုအခါပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားရိုက်သည်ကိုသို့လျှောက်၏။ အရှင်မင်းကြီးယခုထွက်
သောအခါ ကိုမြန်စွာအောင်စေလို၏သောဟုလျှောက်၏။ မင်း
က အမြန်အောင်ရာလိုသည့်ဟုဆိုသော်။ အရှင်မင်းကြီးဥ
ယာန်တော်နှိုက်သူယုတ်တဦးသည်ရှိ၏။ ထိုသူယုတ်ကိုမြင်
လျှင်အညစ်အကြေး လုပ်ဆေးရေတို့ကိုပြု၍ ထိုသူယုတ်၏
ကိုယ်နှိုက်သောင်း၍ထွက်တော်မူလောမြန်စွာအောင်လိမ့်သ
တည်းဟုလျှောက်၏။ မင်းလည်းပုဏ္ဏား လျှောက်သောအ
တိုင်းလုပ်ဆေးရေ စသည်တို့ပြု၍ ဥကျောင်းနှိလောင်းလျက်
ထွက်လေ၏။ ကြွင်းသေသာဗိုလ်ပါဟူသမျှလည်း။ တံတွေးနှပ်
ဖြင့်ပစ်ခြင်း။ ဖတ်သန်ဖြင့်ပုတ်ခတ်ချင်းကိုပြု၍ ထွက်ကြကုန်၏။
စစ်သူကြီးမှုကားအထန်ငယ်နောက်ချန်၍ရသေ့၏ဥကျောင်း
ထက်ဘင်နေသော ဒန်ပူစားဖတ်စသည်တို ပယ်ပြီးလျှင်ရေ
ချိုးစေ၍။ အရှင်ဘုရားငါတို့မင်းအား အဘယ်သို့ဖြစ်လတန်
သည်ကိုမသိနိုင်ပြီ။ အရှင်ဘုရားအားဖြစ်မှားသောသူသည်။
ကောင်းကျိုးရှိကြသည်ဟူ၍အဘူရှိကြသောကြောင့်မင်းနှင့်
တကွသောလူအလုံးတို့ပြုကြချေသည်ဟုလျှောက်၏။ ရသေ့
ကလည်းဒါယကာစစ်သူကြီးငါမှုကားတစုံတယောက်သော
သူအားအမျက်မထွက်။ ဤမြို့ရွာနှိုက်စောင့်နေသောနတ်တို့

ထားးအမှုတ်ထွက်ချေပြီ။ဤနေ့မှုခုနစ်ရက်မြောက်နှိက်အလုံး ရှိသောတိုင်းကြီးသည်တိုင်းမဟုတ်သည်ဖြစ်လတံ့။သင်သည် ချစ်စွာတိုင်းတပါးသို့သွား၍နေလေသောဟုဆို၏။ထိုစကား ကိုကြားသော်စစ်သူကြီးလည်းလွန်စွာကြောက်လှ၍မင်းကြီး အားချစ်စွာလိုက်၍ပြောကြား၏။ မင်းလည်းမယုမနှာ၊ စစ် သူကြီးကားပြန်သဲ့၍အိမ်နှိက်မိခင်ကိုရှင်း၊ သားမယားဆွေး ကျွန်ကိုရှင်းခေါ်၍တိုင်းတပါးသို့သွားလေ၏။

ဟိမဝန္တာနှိက်နေသောဆရာဖြစ်သော သရုတင်္ဂရသော့ သည်းထိုအကြောင်းကိုအဘိ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်မြင်၍ရသော့ မျိုးနှစ်ဦးတိုကိုစေ၍ ဂါသသာဝန္တုရသော့ကိုထမ်းဝင်ထက်တင် ပြီးလျှင်ကောင်းကင်းခရီးဖြင့်ဆောင်ကာ၏အမှုကိုမင်းသည် လည်းစစ်ထိုး၍ိုးသူတို့ကိုပြေးစေပြီးလျှင်မြို့သို့ပြန်လာ၏။မင်း ကြီး၊မြို့သို့ရောက်သောနေ့ပင်လျှင် မြို့စောင့်နတ်တို့သည်တိမ် ထပ်တိမ် ရွာကိုတက်စေလျက်ရေးဦးစွာမိုးရွာ၏။ အလုံးရုံ သောမွေးကောင်း လူကောင်စေသောအညစ်အကြေးတို့သည် မိုးရေဖြင့်မျောလေ၍ မြေအပြင်၌ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၏။ထို နောက်မှထဲဖြူမိုးသည်ရွာပြန်၏။ ထိုအခါမြို့အလုံးသည်သံခင်း သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ထို့နောက်မှပန်းပွင့်မိုးတို့သည်ရှင်းရွှေသဖြ ငွေသဖြာမိုးတို့သည်ရှင်းရွာကုန်၏။ထို့နောက်မှနတ်နှိက်ဖြစ် သောဘရက်တန်ဆာမိုးတို့သည်ရွာ ကုန်၏။ထိုအခါတရှံ့ထ ခါမှုအိမ်တွင်းကမြင်းသို့မထွက်ဘူးသော မိန်းမယောကျ်ား တို့သည်ထွက်၍ထွက်၍ဘရက်တန်ဆာတို့ကို ကောက်ကြ၏ ထိုအခါထားမိုးဟုံမိုးတို့သည်ရွာလာ၍ သတ္တဝါတို့၏ကိုယ် သည်အမိုင်းအမိုင်းဖြတ်ကြလေကုန်၏။ ထိုနောက်မှအုပ်ရှစ် ထီးထန်းထီးမှုလောက်သောသီးချေမိုးတို့သည် ရွာကုန်၏။အ လုံးရှိသောတိုက်အိမ်ပြသာဒ်တို့သည်ပြီးသောင်လေကုန်၏ထို နောက်မှသိမ်မွေ့ သောသဲမိုးကျောက်ခဲမိုးတို့သည်ရွာကုန်၍

လူ့သေကောင်တို့၏ အထက်နှိက်အစောင် ခြောက်ဆယ်မျှ ထက်၍ပြည့်၏။ဤသို့ချှင်ကုန်သော ဝတ်ပြည့်၏ထက်ဝန်းကျင်ယူ ဇနာခြောက်ဆယ်မျှလောက်သောအရပ်သည်လူ့နေရာဘုံး မဟုတ်ဘဲမြေပြင်ပြကတော့ဖြစ်ရလေသတည်း။ ။ထိုအ ကြောင်းသည် ဖမ္မူဒိပ်တကျွန်းလုံးနှိက်ထင်ရှားစွာ ဖြစ်သ တည်း။ ။ဤကားသိလသမာဓိရှိသော ရဟန်းတို့ကိုညည်း ပင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အကွီကေယျဂ္ဂီးလောင် ခြင်း တည်း။ ။ဝတ္တုလီသနိပါတ်နှိက် သာ၏။

ထိုပဂိုဠ်ကျွန်းကလျာဏီမြစ်၏အနီးနှိက်ထည့်သောမြို့ကြီး ဝယ်တီးခန်းစိုက်လျှင် မင်းမှသောကလျာနီမင်းသည် ဘုရား သာသနာကိုလည်းကြည်ညို၏ သဒ္ဒါသီလနှင့်လည်းပြည့်စုံ ၏။မင်းအဖြစ်သို့ရောက်သည့်မှစ၍အဘယမည်သောမထေ ကြည်ဖားတော့ပည့်ပရိသတ်နှင့်တကွပင်သောင်၍ ခန်းထက်နှိ ဇမြို့ထွင်းလုပ်ကျွေး၏။ထိုမင်း၏ညီတော်ယင်းဖြစ်သောဥတ္တ ယမင်းသားသည်မိဖုရားကြီးနှင့်ယည်ပါးဆက်ဆံခြင်းကိုမြင် သနှင့်မင်းကြီးသိသောအခါရာဇဝတ်ကိုကြောက်ရကား။ဆေ ရပ်တပါးသို့ထွက်ပြေး၍ကျေးသိန်း ရွာငယ်နှိက်နေလေ၏။ ထိုရွာသည်ဥတ္တယဟုထွင်လေသည်။မင်းသား လည်းရက်လ မှည်လျှာသော်ပေါင်းဖော်ဘူးသောမိဖုရားနှိတ်သောဇား ဖြင့်ဆောင်းပါး စာရေး၍ မင်းတ ယောက် ထိုရဟန်း ရောင်ဆောင်စေပြီးမှ မိဖုရားကြီးထံသို့ ရှေ့ရေလိုက်ဖြူးထို မင်းချင်းလည်းလာခဲ့၍ မင်းသိပ်တန်ခါး နှိက် စောင့်နေပြီး သော်မင်းထိုင်နှိက်ထွင်းဘုဉ်းပေးခြင်း၌ ကြွလာသော်အဘ ယထေရ်၏ပရိသတ်ထွန်းမှလိုက်လေ၏။အဘယထေရ်လည်း ထိုရဟန်းယောင်ကိုမြင်သဖြင့်းမိမိ၏ တပည့်ဟုတ်သည်ကို သိလျက်ပင်မင်းကျွန်းဝင်သောရဟန်းဖြစ် လတ်။ ဟုအမှတ် ထား၍မမေးစိစစ်ဘဲထွင်းဘုဉ်းပေးကြပြီးသော် ထွမ်းအရ

မောဓာသခရှိ၍နေရာမှထခဲ့၏။ မင်းလည်းသံဃာတော်တို့ကြွ
ကြလျှင်။ ခမည်းနေရာမှထ၍နန်းတွင်းသို့ဝင်ခြင်းငှါအာဝထုတ်၏။
မိဖုရားသည်လျှင် ဘွင်းလုပ်တော်မှ နို့ကင်ခေပ်ခွက်တို့ကိုသိမ်း
စေ၍ထည်၏။ ရဟန်းယောင်သည်မိဖုရား၏ဒနို့ သို့ချည်း၍
ခါးပိုက်မှစာခွေကိုချပြီးလျှင်ရဟန်းတို့နောက်သို့လိုက်၏။ စာ
ခွေကျသော်အသံကိုမင်းကြီးကြား၍ ဟုကာ ဖတ်လေသော်မ
လျော်သောစကားဖြင့် မှာထားလိုက်သည်ကိုကြား၍။ ထို
ရဟန်းယောင်အားအမြန်လိုက်၍ ခေါ်စေပြီးမှစစ်မေးသော်၊
ရဟန်းယောင်လည်း၎င်းသို့ကြာ၏။ ငါသည်ညီတော်၏ထမန်
ဖြစ်ကြောင်းကိုဟုတ်တိုင်းပြောဆိုလျှင်ငါ့ကိုရင်းငါ့အရှင်ကို
ရင်းမချွတ်သတ်တော်မည်အဘယထေရ်တို့မှကား မင်းကြီး
အလွန်ဖြည်ညီရှိသေး၏။ ထိုအရှင်ကပေးစေသည် ပြောမှ
သက်သာရတော့မည်ဟုကြံ၍ငါတို့ ဆရာဖြစ်သောအဘယ
ထေရ်က။၍စာကိုမိဖုရားအပါးတွင်ချခဲ့ ဆိုသောကြောင့်
ချရပါသည်ဟုပြော၏ထိုစကားကိုကြားလျှင်ကလျာဏီမင်း
လည်းဖြင်းရှအမျက်ထွက်၍။ ငါသည်၏ဆရာကို ရဟန္တာ
ဟုသောအမှတ်နှင့်။ ခေါ်ဖြတ်ရှာလျှင်ကျွေးမွေးပါသည်။ ဆ
ရာတော်ကမူကားငါ၏မိဖုရားကိုသူ၍မင်းမှုအံ့သော်အကြံ
ကိုကြံသည်တကားဟုအာဃာတသားတို့ကို ရွတ်၍ အဘယ
ထေရ်ကိုခေါ်စေပြီးလျှင်မင်းရင်ပြင်၌ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော
ဆီမှုအိုးကင်းဖြင့်ကြော်လေဟုအာဏာပေး၏၊ မှူးမတ်ခြည်
သားတို့အများတောင်းပန်ပါသော်လည်းပညာနည်းသောမင်း
ဖြစ်၍ပြင်းရှထွက်သောအမျက်ကိုမသိမ်းသဲ အာဏာပေး
ခဲ့တိုင်း စီရင်ရေ၏။ အဘယ ထေရ်ထည်း သံဒိုးကျင်းသို့
ဆင်းရခါနီး၌ကိတ်ပင် ကြီးရှာသော သတ်သံဝေဂကို ဖြစ်စေ
ပြီပသဿနာကိုပွါးသဖြင့်အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော၏။
အနီး၌ရှိသောပရိသတ်တော်ပါးတို့အား တရားဟော၏

ထိုပြသဒေတော်မှ၍ရှေးကပြုဘူးသောဝတ်ကိုဆင်ခြင်လျက်သံအိုးကင်းတွင်အစကြွောဝ်ခံ၍ နိမ္မာန် ယူလေ၏။ စာသဝတ်ချုသောရဟန်းယောင်ကိုလည်းသုံးပိုင်းဖြတ်၍ သမုဒြာသို့ပစ်လေ၏။ ထိုအခါများစွာသော ငှမိုး ရက္ခိုးဘာကာသမိုးနတ်သမုဒြာစောင့်နတ်တို့သည်အမြက်ထွက်ကုန်၍။ သမုဒြာရေကိုထက်ခေါကြီးစေကုန်၏၊ သုံးရက်ခန့်ရှိဈင်ပင် မြို့တွင်းသို့ရေဝင်လေ၏။ မတ်တို့လည်းမင်းကြီး ထံသို့ကပ်ရ၊ အရှင်မင်းဖြတ်သမုဒြာရေသည်အခါမှ ကြီးလာချေပြီ။ သမုဒြာစောင့်နတ်တို့ကို ပူဇော်မှချမ်းသာရမည် ထင်ပါသည် ဟုလျှောက်ကြ၏။အဘယ်သို့ပူဇော်ရအံ့နည်းဟု မေးလျှင်။ အရှင်မင်းကြီး၏သမီးတော်ကိုတင့်တယ်စွာတန်ဆာဆင်ယင်၍မကြီးမှုလေနတ်၏အလုပ်အကျွေးအလို့ငှါပေးရပါမည်ဟုလျှောက်ကြ၏။မင်းကြီးလည်းပညာနည်းသောသူဖြစ်၍မိန္မာအယူရှိသောပုံရွှားအမတ်တို့၏စကားကိုယုံကြည်သဖြင့်။ ၁၃နှစ်ရှယ်သာဖြစ်သောဒေဝီအမည်ရှိသောသမီးတော်ကိုနတ်နှင့်သင့်လျော်သောတန်ဆာကိုဆင်ယဉ်စေလျက်။ ရွှေအိုးစည့်ဖြင့်ထည့်၍ကောင်းစွာပိတ်ပြီးသော်သမုဒြာ နတ်ကိုပူဇော်ပါသည်ရေကိုသိမ်းပါဆို၍ ပစ်လယ်နှိတ် မျောလေ၏။မင်းနှင့်တကွသောပြသသူပြည်သားတို့ သည်ထိုနေပင်သမုဒြာရေလွှမ်း၍မွန်းနပ်ကြ သဖြင့်ပျက်စီးလေကုန်၏။

ဤသို့ရဟန်းကိုသတ်ရသော မင်းကောင်းမှုတံသည် ဈင်မြန်စွာပျက်စီးခြင်းအကျိုးကိုပေးသည်ဖြစ်၍။ လောင်စေတတ်သောမီးနှင့်တပ်တူဖြစ်သတည်း။ ။ဤကလျာဏီမင်း၏ပြည်ကိုရေလွှမ်းသောနှစ်ကား ငေ့တို့ဘုရားနိဗ္ဗာန်ဝင်သည့်နောက်သာသနာတော် ၃၁၅ နှစ်တွင်ဖြစ်သတည်း။ ။မဟာဝင်၌လာသည်။

အမိဇာဘဟူသောဇာဘဟုဇောယျုဂ္ဂိမိး၏လောင်းဘူးသော သက်သေကား၊ဓာတ်နှိ ပါတ်ဝတ္တုအလွန်များ၏။ မျက်မြော် ကြားရသည်ကား မြေထဲမြို့သဖန်းပင်ရွာန္နပြောပြားဟူသောရေ တပေါက်သည်။ မိခင်ကိုမတားမစားမယားကိုကဲ့သို့ထဲဆို ညွှန်းပမ်းပေရှိ၏။ မိမိတွင်သားသွီးရသော် သုံးပေထံတိုင် အောင်ငယ်ကသာသေဆုံး၍ စတုဗ္ဗသားသည် မသေကျေ ဘဲအသက်ရှင်သဖြင့် ၇ နှစ်အရွယ်ရှိလာသော် အသွား၏ အိပ်အောက်သို့ဝင်လေသည်နှင့်အတွားတည်းထမင်းအိုးငံ့ နှိုက်ကြီရကား ရေပူလောင်လေ၏။ သားငယ်လည်း၊ အလွန် ပိုလျှက်ဘခင်ထံပြေးလေသော်။ ဘခင်ပြောကာ လွန်စွာအ မြက်ထွက်၍မိခင်ကိုထဲဆို ရုတ်ခတ်၏။ ထိုသို့ပုတ်ခတ်သည် နှင့်စိတ်မပြေသေးရကားအမိကိုသတ်ချင်း၍ မိမိလုပ်သော ယာခင်းသို့ ခေါ်ကာသွား၍ ယာထဲသို့ရောက်သော အခါ၊ သက်ကြီးဘသည်ငါ့သားကိုပေပူနင့်လောင်းစေ၍လော။ ယခု ငါသတ်မည်ဟုခါးတောင်းကို ကိုင်၍ ထာ ၍ ကာသလေသော်။ မိခင်ကလည်းငါသည်မင့်သားလာသည်ကိုမ ဖိ၍သာထမင်း အိုးငံ့ ခိုပါသည်ဟုတောင်းပန်သည်ကိုလည်းမရ မိခင်ထံသို့ ကင်လေသော်၊ မြေကြီးသည်ညွှန်ကဲ့သို့ဘျွံ၍ ခုပ်ပြုပ်လေ ၏။၍ထိုမြေကြီးမျို ခံရခြင်းသည်မိဘ်ဟူသော ဘာဘဟုဇော ယျုဂ္ဂိမိး၏လောင်ခြင်းတည်း။

ဂဟ္မပတ္တဂ္ဂိမိး၏ လောင်သောအရာသည်။ သိသာထင်ရှား ဖွာသောကြောင့်သာဓကမထုပ်လိုက်ပြီ။ ။မီးသုံးပါးပြီး၏။

လုံ့လသထကြွလုပ်ကိုင်ရှာမှီးခြင်းဂုဏ်ဖြစ် ကြီးကျယ်တူး ဖြတ်ကြောင်း ဟူရာနိုက်ဥဿာရှာသော ထုတ်ကိုသည်အသိ ပညာနှင့်လုံ့လပြုခြင်းသည်၊ လျှင်အရင်းဖြစ်ကာသည်။ ပညာနှင့် လုံ့လရှိမှုကားရှေးထံပင်မကျမသောလည်းကြွယ်ဝခြင်းသို့ ရောက်ရာသည်ရောက်ဘူးသောသက်သေကား၊

ရှေးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါဘုရားအလောင်းတော်သည်မင်းကျွန်းဝင် လှသော ရှုနသူဌေးဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးသည်နေ့ရက် နက္ခတ် ကောင်းသည်မကောင်းသည်စသည်းနိမိတ် ဟိတ်ထဘောင် ကောင်းသည်မကောင်းသည်အစရှိသောအလုံးစုံသောအရာ နှိက်သိမြင်လိမ္မာ၏။ တနေ့သောအခါအိမ်နီးမှာ နေသောလု လင်တဦးကိုခေါ်၍မင်းအိမ်သို့ဝင်လေသော်ခရီးမနှိက်ကြွက် သေတခုကိုမြင်၍နေ့ရက်နက္ခတ်ကို ဆင်ချင်လျှင် ကောင်း ကျိုးဖြစ်ဆဲသော နက္ခတ်နှင့်ယှဉ် သည်ဖြစ်၍ လိမ္မာသော အမျိုးသားသည်၎င်းကြွက်သေကိုယူ၍ကုန်းသန်းရမှကား အ သက်မွေးလောက်အောင်ဥစ္စာကိုရရာသည်ဟုဆို၏။ ထိုစ ကားကိုနောက်လိုက်သော လုလင်ကြားလျှင် ဉာဏ်ပညာရှိ သော၍သူဌေးကားအကြောင်းကိုသိ၍သာဆိုပေရာ၏။ ငါ ကုန်းသန်းဆဲဟုကြံပြီးလျှင်။ ထိုကြွက်သေကိုယူ၍ ထသွဲ့ပြီးမှ အိမ်သို့ရောက်သော်မိတ်ဆွေတဦး၏ ထံနှိက် ကြောင်စာအ လို့ငါ့ရောင်း၏။ နှစ်ချင် ရွှေရသောဥစ္စာကို တင်လဲဝယ်၍ အရေကြီးပြီးလျှင်ဥယျာဉ်မှလာသော ပန်းသည်မိန်းမတို့ကိုတ ခွက်စီ ေ း ကာ း၏။ ပန်းသည်တို့ကတဆုပ်စ ဆုပ်ပိ ပေးကဲ့ သောပန်းကိုရောင်း၍နေ ပါတမတ်မှုရ၏။ ထိုပန်းဖိုး ဖြင့် တင် လဲဝယ် အရေပြုလုပ်ပန်းဥယျာဉ်သို့ ဝိုက်၍ကပ်ပြန်သော် ထင်းကိုထွင်၍ကျိုးသောပန်းတို့ကိုဆောက်နှင်းရကား နန်း အများရ၍ ရောင်းပြန်သော်တသပြား ဖြစ်၏။ ၎င်း ခို့သော နည်းအားဖြင့်ထင်လဲရောင်းခါပန်းရောင်ခါ ငွေ ရှစ်သပြား တို့ကိုရလေ၏။ တနေ့သောအခါ မုန်တိုင်းလာသောကြောင့် မင်း၏ ဥယျာဉ်များ၌ရှိသော သစ်ကိုင်း သစ်ခက် တို့သည် ကျိုးလေရကား။ ဥယျာဉ်မှူးသည်မသုတ်သင်နိုင်ရှိသည်ဖြစ် ၍။ ကျွန်ုပ်သုတ်သင်ပါမည် ထင်းကိုသာ ပေးပါဟု ဆို၏။

ဥယျာဉ်မှူးကခွင့်ပြုလျှင်၊ သူငယ်တို့ကစားရာအသင်းသို့သွား၍ထင်လဲရေဖြင့် မိတ်ဆွေပြုပြီးလျှင်ဥယျာဉ်မှိုက် သစ်ခက်တို့ကိုရှာ၍ပေးပါဆို၍ဥယျာဉ်ဝမှိုက်ရထားစေ၏။ထိုအခါမင်းအိမ်မှိုက်အိုးအလှဲ့ရှိရကား။အိုးထိန်းတို့ထင်းဝယ်လာသဖြင့် ၁၆ သပြာနှင့်အိုးစရည်းငါးလုံးတို့ရ၏။ဈေးပန်းတိုးရှစ်သပြာနှင့် ပေါင်းသော် ၂၄ သပြာဖြစ်၏။ ထိုသပြာတို့ကိုအချိုဖြင့် ထင်းလဲဝယ်၍အရေကြိုပြီးလျှင်မြို့တံခါး၏ အနီးမှိုက်အိုးစရည်းကြီးတို့ကိုတည်၍ငါးရာသောမြက်ရိတ်သမားတို့ကိုရင်း။ရေကြောင်းကုန်သည်။ကြည်းကြောင်းကုန်သည်တို့ကိုရင်ပေးထင်း၍ အသေးရောက် လတ်ံ့သောသတင်းအတူးတို့ကို ငါ့အားကြားပါဟုဆို၏၊ ကြည်းကြောင်းခရီးသွားတို့ကနက်ဖြန်မြင်းငါးရာတို့ရောင်း လာမည်ဟုပြောလျှင်။ မြက်ရိတ်သမားတို့အားနက်ဖြန်ငါ့ကို သာမြက်ရောင်းကြပါ။ တယောက်တစီးစီလည်းပေးကြပါဟုခွင့်တောင်း၍ မြက်စည်းငါးရာတို့ကိုသူ့အိမ်မှာ ရထားလျှင်မြင်းကုန်သည်တို့မှာ အလုံးမှာမြက်ရှာမရ၍၊ မြက်စည်းငါးရာ တို့ကိုသပြာ ထောင်ပေး၍ ဝယ်ရလေ၏၊များမကြာမီရေကြောင်းသွားသော မိတ်ဆွေထံမှ။ သင်္ဘောရောက် ကြောင်းကိုကြားလာသဖြင့် ထင်တယ်ကောင်းမွန် သောရထားတို ရှစ်သပြာဖြင့်ငှား၍ များသောအခြံအရံဖြင့်ဆိပ်သို့သွား၍၍သင်္ဘောသူကြီးအားထက်ဝက်စရံငွေကိုပေး၍ သင်္ဘောတွင် ပါသမျှကိုကျွန်ုပ်ကချည့်ဝယ်ပ ရစေဟုချုပ်ဆို၏၊ သင်္ဘောသူကြီး ကိုထည်းရထားဖြင့်တင်၍ကောင်းစွာ ပြင်ထားသောနေရာမှိုက်နေစေ၍ စားသွယ်သောက်သွယ်ကျွေး၍ထား၏။အခြားကုန်သည်ကြီးတို့ရောက်လာ၍ဝယ်ခြင်းငှာရုံးဝမ်းသော်။ငါသည်ဤသူနှင့်ချုပ်ဆိုပြီးဖြစ်၍သင်တို့အားမရောင်းနိုင်ပြီဆိုလျှင်။ ရှင့်ငွေဝ သိ၏ထ၏။သက်သောင်ပေး၍မှသို့ကပ်ခါ ကာဝယ်ရကြ ကုန်သည်

သဘော်ါ ထစင်းကျွတ်လျှင်ပင် သပြာတ ထောင်ခံ၊ ရလေသည်။ဤနည်းတူမြို့၌သဘော်ါ ၇ စင်းကျွတ်လျှင်သပြာတသိန်းရဒလသည်။ ဤဝယ်ယူကူးသန်းသဖြင့် လေးလကြာသော်သပြာနှစ်သိန်းရ၍ ဤမျှလောက်သောဥစ္စာသည်တယဒူ့ဆိုမှီ၌ဖြစ်သနည်းဟု ဆင်ချင်သော်ရှင့်သူဌေး နည်းပေးသော ကျေးဇူးကိုမြင်သဖြင့်။ သူဌေးထံသို့ကာင်လေပြီးလျှင်။ အရှင်သူဌေး၏ ကျေးဇူးကိုမှီ၍ ဤနှစ်သိန်းသော သပြာကိုကျွန်ုပ်မှာရှိပေသည်တသိန်းသော သပြာကိုကျေးဇူးဆပ်ပါမည်ဟုလျှောက်ဆို၍ပေး၏။ရှင့်သူဌေးကအဘယ်သို့ပြုရသနည်းဟုမေးမြန်းလျှင် ကြွက်သေကိုရောင်း၍ထင်လဲရေ တည်းသည်မှစ၍အလုံးစုံကိုမြန်ပြော၏။ သူဌေးလည်းအလွန်နှစ်သက်ရကား၊အဘယ်သို့ထင်သည် ဆင်ချင်နိုင်သောပညာလည်းရှိ၏လွန်စွာသော လုံ့လနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ ကျေးဇူးကိုလည်းအထူးသဖြင့်သိတတ်၏။ အမောင်ကဲ့သို့သောသူမှာစည်းစိမ်ဥစ္စာရှင်ဖြစ်ထိုက်ပေသည်ဟုပြီးမွမ်း၍အရွယ်ရောက်သောသမီးနှင့်ဝုံမကျ်ဥစ္စာအလုံးကိုဆောက်နှင်း၍သူဌေးငယ်ပြု၏။ရှင့်သူဌေး၏နည်းခံထပ်ပြည့်ဖြစ်ရကား။ရှင့်နေ့ဝါသိကဟုတွင်၏။ ယောက်ျားသေဒသာအခါသူဌေးကြီးအရာကိုရ၍တရားအားသဖြင့်လုံးထင်ရှားလေ၏။

ဤရှင့်နေ့ဝါသိ၏ ထုံးကိုနှလုံးသွင်းသဖြင့်။အဖျင်းကိုပယ်နှုတ်၍ အားထုတ်လုံ့လ ဝီရိယ ကြီးစွာနှင့် မှီခိုရာမိတ်ဆွေကောင်းကိုယှဉ်၍ ပေါင်းသင်းစီပွား ကြံရာနှင့်မကြာမီ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်ရာ၏ဟုမှတ်ရာသည်။

လယ်လုပ်မှုအ ခုန်က်လွန်စွာသော လုံ့လကြောင့်သူဌေးဖြစ်ရသည့်ဝတ္ထု သကား။ ။သီဟိုဠ်ကျွန်းရောသစ္စနမိုက်သ ဘာမရှုသိက်ခံသော ဂဇ္ဇတိသသာမည်သောသူဆင်းရဲတယောက်သည်။ အလွှုံပေးရာ ဥစ္စာမရှိရကား။ စေတီကြောင်

တေင်သို့ဂုဏ်၍ မပြတ်ရှိနိုးခြင်း သဲ ခင်းခြင်း ပန်းပင်နှံရုံမြို့ လှပ်ချင်း ပန်းပွဲစေဘ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ကို ကိုယ်၏ အဖြစ်မှုရတေလေသော မဟာဂါမရွာ၌မင်္ဂလာ ခရိုးနှိုက်နေသော မဟာဒေဝသူဌေးကြီး၏သါးငယ်ဖြစ်၍အဆ မည်မှည့်သော်ကာလတိသာယာသောအမည်ကိုမှည့်၏။ ငါး နှစ်ခြောက်နှစ်ရှယ်ရှိသောအခါ မြူးထူးမျော်ပါးကစားခြင်း ကျုးရကားဆောင်ပွဲတိသာယာခေါ်ကြတုန်၏။ ထိုကောင်ရွှတ်ိသာ သည်အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သောအခါတရုးသာသာနာနိုက် သမ္မာကြည်ညိုမှုရကားရဟန်းပြု ပိဋကတ်ကိုသင်ကြား၏ ငါးဝါရှိသောအခါရဟန်းအဖြစ်မှာ ညီးငွေ့ဖြန်သောကြောင့် မိဘ၏သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကိုရဟန်းတို့အားအလှူခဲ့၍လူထွက် ပြီးလျှင်။ဖွားတိုင်းသော ကိုယ်ဖြင့်ငါ၍ဖြစ်၍ ရှောသောအ ဝတ်တို့ကိုရှာ၏။ ထိုအခါတရသော တုန်းမျောလာသည်ကို မြင်၍ ထိုတုန်းတွင်ကာင်၍ ထိုက်လေ၏။ မြင်၏အကြောင်း နှိုက်လည်းမိန်းမှမျိုနှစ်ယောက်တို့သည်ရေချိုး၍နေသည်နှင့် မျောလာသော တုန်းကိုမြင် လျှင်ထ ယောက်ကား ငါ့တုန်းဟုမှတ် ၏။တယောက်ကား၏တုန်းအိုပါသည်ကို။ ငါယူမည်ဟုမှတ်၏။ အနီးသို့ရောက်သော်တုး၍ ဆယ်ကြ၍ တုန်းထိုမှတ်သောသူ ငယ်မလည်းတုန်းကိုယူ၏။ တုန်းနှိုက်ပါသည်ကိုမှတ်သော သူငယ်မမူကားလူထွက်ယောက်ကျားကိုမြင်လျှင် အဝတ်မ ရှိလေရကားဆိုင်သို့သွား၍ ပုဆိုးဆေခင်ရေ ဦးဆုံ၍သွား လေ၏။သင်တုန်းထိုရသောသူမနာသူငယ်မှုကား။ ခေါင်းရ အဝတ်ထိုပိုင်း၍ လူထွက်အားဂတ်စေလျှက်အိမ်သို့ခေါ်လာ ၏။မိဘတို့ကလည်းသင်ဘယ်သူ၏သားနည်းဟုမေး၍မဟော ဂါမရွာကြီး၏ မင်္ဂလာခရိုးနှိုက်နေသောမဟာဒေဝသူဌေး၏ သားကျွန်ုပ်အမည် တာအဟ ဒွိသာတိသာခေါ်ကြသည် ယခုရ ဟန်းအဖြစ်မှလူထွက်၍လာသည်ဟုပြော၏။မိဘတို့ကလည်း

အမျိုးကောင်း၏သားဖြစ်ပေသည့်ခေါ်ခဲ့သေသေါင်းသုမနာနှင့်ပင်ပေးဝေးလေ၏။ ထိုရွာသသားတို့ကလှထွက်ကိုဂင်္ဂါမြစ်၌ရသောကြောင့် ဂင်္ဂါတီသယ်ဟုခေါ်ကြကုန်၏။ ဂင်္ဂါတီသသည်းသုမနာကိုရသည့်မှစ၍ လယ်ယာစသော လုပ်မှုလုပ်ရေးကိုမကြိုဝါးခါအိပ်ခါသါနေ၏။ လေးသင်္ဂါးလကြွင်သောအခါမမောင်ကြီးစသောသားချင်းတို့သည်ရုံးရတိုင်ပင်ကြ၍မိဘတို့အား။ဤသို့ဆို၏။ မိခင်ဘခင်တို့၏ သုမနာထင်မသားသည်ရာယ်အမှုကိုမပြုလုပ်ပေဘဲမရပါတို့ လုပ်စာကိုစားခါသာနေသည်။သမီးသမက်တို့ကိုချစ်လျှင် ထိုအိမ်ကဆင်း၍အခြားနေမည်။ငါတို့ကိုချစ်သျှင်သမီးနှင့်သမက်တို့ကိုအထီးနေပါစေဟုဆိုကြ၏။ ထိုအခါမိဘတို့ကသုမနာသမီးခင်ပွန်းကိုခေါ်၍သင်တို့သည် လယ်မှုယာမှုကိုလည်း မလုပ်ဆောင်ရောင်းဝယ်မှုကိုလည်းမပြုမူ၍ ဘယ်သို့လုပ်စင်ရန်နိုင်အံ့နည်း။ တွေးသားမျိုးပွါးသေါ်အခါဘယ်သို့ကျွေးမွေးပါအံ့နည်း။အိမ်ထောင်နှင့်နေသောသူဟူသမျှသည်လုပ်မှုကိုရှိုက်မပျင်းမထိပြုနိုင်မှသာလျှင်စားရဝတ်ရရှိချေသည်။ ချမ်းလှသည်ပူလှသည်ဟူ၍ရပကာသနိုက်စဉ်ခေါ်ဆင်းရဲကိုလည်းညည်းခံလျက်အားထုပ်လုပ်ကိုင်မှသာလျှင် ထူထောင်နှင့်တူရုံဖြစ်မည်ဟုဆုံးမ၍ထပြင်မှုသေါ်ဆန်ကိုရင်းထမင်းအိုးဟင်းအိုးဆုံကျည်ပွေ့ဆင်ကောဆကာစသောရာဘွက်တိုတိုင်ရင်းပေး၍ယနေ့မှစ၍အထီးအခြားစား၍ နေလေဟုအိမ်မှနှင်ချလိုက်၏။ ထို့သုမနာလည်းမိခင်ပေးလိုက်သမျှကိုယူ၍ရှူ့ရှိသေါ်အိမ်ဟောင်းထရသို့ထက်၍ မျက်ရည်ယိုလျက်ငိုခါနေ၏။ သင်ဟော်ကျားသည်တပါးမှလာ၍မြင်ပေသော်။သင်ဘယ်ကြောင့်ငိုသနည်းဟုမေး၍သုမနာကမိခင်နှင်ချလိုက်သေါ်အကြောင်းပေးကာလိုက်သေါ်ဝတ္ထုများကိုပြ၍ပြော၏။လူမျိုးတီသသည်းနှမသင်မကြောင့်ကြလင့်။ငါသည်တမျိုတချိုသောအမှု

ကိုငှား၍ ပြုမြင်းငှာသွားချေဦးမည်။အိမ်ထောင်တည်စအခါ
နှင့်မင်္ဂလာကြီးဖြစ်သောဒါနကောင်းမှုကို ပြုရအောင်သာ
ကြံရမည်နက်ဖြန်ရဟန်းတပါးစါးသွမ်းချက်၍မဟာဝိဟာရ
တိုက်နှင့် တရေးတံခံ၍လှူလော့။ ငါမပြန်သရွေ့နှင့် အလှူ
ဝတ်မပျက် ရအောင်ချေးငှား၍ ပြုနှင့်ပါဟုမှာပြီးလျှင် မိမိ
သည်အခငှားလုပ်ကိုင် ရန်ရွာဖွေလျက်သွားလေ၏။ ဧက
ဖြစ် သောမဟာဒေဝ သူဌေး၏ စီးပွါးကိုရွက် ဆောင်
သောရွာစါးနှင့်ပယ်ငါးခုရှိ သါလယ်ကိုကောက်ရိတ်လို
သည့်ဖြစ်၍ ရိတ်မည့်လူရှာသည်နှင့် တွေ့လေလျှင်လုလင်
တိသကကျွန်ုပ်ရိတ်ပါမည်ဟုဝန်ခံ၏။ရွာစားကလည်းသင်
သည်ရိတ်ဘူးမည်ဟု မထင်ရိတ်တတ်ပါအံ့လောဟုမေး၏။
တိသကလည်း ရိတ်စေလိုသရွေ့ကိုသာပြောသော့၊ယခုပင်ရိတ်
မည်ဆို၍ပယ်ငါးခုရှိသောလယ်ကိုပြသော်။ လုလင်တိသ
သည်းနံနက်ဆင်း၍ ရိတ်သည်နေဝင်လျှင်ပယ်တခုနှံ့ပြီး၍
ကောက်လှိုင်းကိုစည်းမိ၏။ရွာစားလည်းအလွန်အားရသည်
ဖြစ်၍ သင်ကဲ့သို့သောသူကို ငါမြင်လည်းမမြင်စဘူး ကြား
လည်းမကြားစဘူးလူတော်သောသူပေဟုချီးမွမ်းလျက်မိမိစါး
ရန်ဆောင်ခဲ့သောထမင်းကိုစားစေပြီးလျှင် သင်ကိုကျွန်ုပ်
ပြီးမြောက်ပါမည်ဆို၍ ကျွန်မိန်းမကျွန်ယောက်ျား ကျွဲနွား
အိမ်ယာတို့ကိုပေး၏။တိသသည်းလယ်နှင့် ပြုတွယ်ကိစ္စ
ဟူသမျှကိုနေ့ညမသိမိမိချည့်သာလုပ်ကိုင်၍ ရသောစပါ။
တိုက်ကိုကျီသို့သွင်းလေ၏။ရွာစားကလည်းဤစပါးတို့ကိုသင်
ပြုလိုသမျှဟူ၍ခွင့်ပေး၏။ထိုနေ့မှစ၍ရှစ်လုံးသောစါရေးတံ
ဆွမ်းတို့ကိုရဟန်းတို့အားကပ်လှူ၏၊ ယင်းသို့လှူသော်လည်း
ဟင်းအဖျော်မရှိဆွမ်းချည်းသာလှူရကါ။အချို့ရဟန်းလည်း
စား၏။အချို့ရဟန်းလည်းသွန်၍ပစ်၏။ ထိုသို့ပစ်သည်ကိုသိ
သောအခါနွားမကိုဝယ်၍တဆယ့်ခြောက်ခေါ်နွားနို့ရည်

နှင့်တကွလှူလေ၏၊ ထိုနေ့ခုနှစ်တို့နိုက်လည်း လယ်ပယ်ငါး ရာတို့ကိုမိမိငည်းသာလုပ်ကိုင်၍ပြီးစေ၏။ ဒေဘြဖြစ်သောမ ဟာဒေဝသူဌေးသိလေသော်အလွန်ဝမ်းမြောက်၍ ပြီးမြွာ ဖြူရစေ၏။ယင်းထိုဖြူရ၍ညှပ်ကြွယ်သသော်အခါငါးရာသော သိမ်ဆါင်သောတို့အါးနို့ဆွမ်းသောပတ်ဆွမ်းတို့ဖြင့်လုပ်ကျွေး ရလေ၏။ တရံသော ထုံးမြင်သောသစ်ဥ သစ်ဖုတို့ကိုလှူ ခြင်းငှာတောင်သို့တက်လေသော်။ရွှေအိုးများကွာတွေ့၍ပေါ် ယူရလေ၏။ထိုသို့ရွှေအိုးရသည်မှစ၍ရောက်လာသမျှသော သိမ်ဆဘတို့အား ပရိက္ခရာရှစ်ပါးစီကပ်၍ အလှူကြီးတိုလေး ၏။ ထိုညီနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် သီဟိုဠ်ကြွန်းနိုက်ရှိ သောအရပ်ရပ် ကျောင်းတိုက်တို့ကိုလှည့်ပတ်၍ ထုံးမြင် သောလှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကိုအပ်လှူ၍ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းကိုပြု ၏။တရံသောအခါ၌ဂါဝီမြစ်နားနိုက်နေ၍။မယားဖြစ်သောသု မနာအါးရှင်မသဉ္ဇိမ်နိုက်ပြုမြဲသောအလှူဝတ်တို့ကိုမချွတ် အောင်အါးထုတ်လော့။ငါမှကါးလှေပေါင်ထါး၍မြစ်ကူး၍ သော လူရဟန်းတို့အား ကူးတို့ပို့ဆုံပါထို၍ အခမယူဘဲကူး တို့ပို့နေလေ၏။ ထိုအခါနိုက်အရိယာ ဂဏ္ဍတိဿဟုခေါ်ကြ သုန်၏၊ထိုယောက်ျားမြတ်သခ္ဂါ တရားအါးကြီးသော အဖြစ် ထိုသည်ကြွားမင်းသိ၍အလိုဝမ်းမြောက်ငှာပုဏ္ဏားအိုး၏ အသွင် ဖြင့်လါ၍ငါ့ကိုထိုမှာဘက်သို့ပို့ပါဟုဆို၏။ကူးတို့သမါးသည် ပုဏ္ဏားကိုလှေဖြင့်တင်၍ပို့၏။ ကမ်းသို့ရောက်သော်။ ထိုမှာ ဘက်နိုက်ငါ့တောင်ဝေးသည်မေ့ရစ်၏။သူ၍ပေးပါဦးဟုဆို လျှင်ကူးတို့သမါးမြန်၍တောင်ဝေးကိုယူပြီးမှပို့ပေ၏။တဖန် ဆီထည့်သောကျည်တောက်မေ့ပါသည်ဟုပြောပြန်လျှင်တ ဖန်ယူ၍ပို့ပြန်၏။ ယင်းသို့သုံးကြိမ်ပို့၍မျှစေတနာသမပေ၊ ကံမိဘ် မဒကာတ်သည်ကိုမြင်လျှင်၊သိကြွားမင်းသည် ပုဏ္ဏား၏အ သွင်ကိုကွယ်စေ၍သကြွားအသွင်ဖြင့် ထောင်းကာင်နိုက်နေ

လျှက်။အ ချုင်းဂလ္လတီသာ။သင်ကဲ့သို့မတုန်မလှုတ်သေါ်သန္တါ တရားကိုရွေထားလျှက်ကုသိုလ်ပြုသောသူသည့်လူ၏ဘုံတွင် အ လွှန်ပင်ရှားပေစွ။ဘယ်ဆုတ်ိုပင်တောင်းတသော်လည်းရ အုံသည့်ကားမချွတ်ရာ။ဤကဲ့သို့သေါ်စေတနာကိုဘယ်အခါမှ မပျက်စေလင့်။ထုသိုလ်ကံမရှိသောသူအ ားဉာဏ်သီးပွားကိုမ နားမနေ့ရှာမိုးသော်လည်းမရနိုင်ဧ။ကုဟုလ်ပြုသောသူမှာရ နိုင်ချေသည်ဟုဆုံးမ၍ထိုအရိယာဂလ္လတီသာ၏အိပ်၌ရထနာ ဂုပါးဘို့ကို များစွာပန်ဆင်၍ပေးသဖြင့် သူဋ္ဌေးဖြစ်လေ၏။ ဤသူနှစ်ယောက်တို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို အားထုတ်လျှက်သေသောအခါ အိပ်ယာမှနိုး သကဲ့သို့မပင်မမင်းဂုတော၌နတ်ပြည်နိုက်ဖြစ်လေ၏။ ။မ ရုဂုရသဗာထိန်ဘုမ်းနိုက်လသင်္။

ဤဝတ္ထုသက်သေကိုထောက်ထားသဖြင့်လယ်ယါကိုင်း ကျွန်းအစရှိသော အမှုများတို့ကိုကြိုးစားအားထုတ်၍ လုပ် ကိုင်လျှင်မျက်မြင်လောကနိုက်အရှင်သူကြီးတို့၏သနားကြည် နာမေတ္တာရှိခြင်းပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့်ပြီးမြောက်သည်ကိုခံ ရခြင်း ယူသောအကျိုးကိုခံရအောင်သည်။ တရုံတရ ဓသာဂယ့်ဒိုလ် ကံမရှိသေ သည်မိမိထံ၌မြှမြန်စွာဥစ္စာမတည်တတ်ချေ။ကုသိုလ် ကောင်းမှုပါညီညွှာ၍အကျိုးပေးမှကါ။သူဋ္ဌေးသူကြွယ်အ ဖြစ်သို့ရောက်ရလေသည်ဟုရှုမှတ်ယုံကြည်ရာသည်။

ဖြစ်ဆိုအပ်သောဝတ္ထုတို့၏ အကျည်းမာတိကာကိုစည် ကာသားလျှင်မှတ်သားဆောင်ရွက်လွယ်သည်ဖြစ်၍ မာတိ ကာကာဗျာကိုရေးလိုက်ဦးအံ့။

သတိသမ္ဘဇဉ္ဉနှင့်ဒီလကိုမတိမ်းအောင်စေါင့်ထိန်းသည့် ဝတ္ထု။ ။သူ့အသက်တို ရက်စက်မိမ်းကားသတ်သည် များခြောင့်မယားပါသွားပါ။ကိုယ်ပါမအနေ့ခြင်းသောရ သောဓတောချာနေလုဠကာ။ ဓရောင်းဝယ်ရေးကိုရွှာရ

မှုရစေ။ ကောက်ကျစ်သေသေသာကြောင့်။ ကြေးငွေအလုံးရ
သမျှထုံး၍လှလုံးသာဖြစ်ရသောကုန်သည်စဉ်းလဲ၊ ။ရှိုတုန်
သည်လည်းတပေယာတ်။ ။မထောက်မထား။ သူ့မြောက်
သားကိုမြှင်းပါးသည့်အတွက်ကြောင့်။ အသက်တိုရသည်လူ
အများ၊ ။မဖြစ်မှားဆင်။ ဖိခင်မြှတ်ကို။ ရောစပ်သည်အ
တွက်ကြောင့်။ မှက်မှောက်ပင်မျောက်ဖြစ်။ ။ငံနှံထင်လှည့်
စားလျက်၊ မှုသာကြောင့်။ သေခါနီးနာကျွကိုခံရသည်သက်
သေ။ ။မှသေ့မလှန်အမှန်သစ္စာဆိုလည်တာကြောင့်။ ဒါ
ပဂ္ဂိုတ်းသည်။ အဒေသနှုပြိမ်းချမ်း၊ ။ဝဲညြစနက်ဖွမ်းမှ။
ကင်းဟက်သို့ရောက်ရသောသူမှာဒကာရေခမိန်။ ။မြွေဆိပ်
ဓါတ်ထက်ရှိန်မှ။ သုံးကြိမ်တိုင်ဈောဘူသောမတ္တာပျရင်နှစ်၊ ။
ယစ်တက်ငံမှည့်သူရာကိုမဟာဒိတ်ပြမှားသောကြောင့်။ သိ
ကြားမ၍မှုမဖြစ်။ ချင်းရဲတွင်းနစ်ရသေဘသူတောင်းသား။ ။
ရင်တွက်သားကိုပင်စားမိသည့်မင်းများ ။သေရောင်းသ
မါး၏စကားကယုံကြည်၍ဖွဲ့ည်အလုံးမြောက်ခြားသေါမင်း
မှားနုဋ္ဌကလည်းတပေယာက်။ ။သေသေသောက်သေသမြွေခွေး
ဒါတို့ယုံရှာသည်အတွက်ကြောင့် အရှက်ကြီးတွေ့သောလု
လင်။ ။ဂုဏ်အင်နှင့်လိုက် လျှော်အောင်မြောဲမြင်မိငြား
သော်လည်း၊ မယါးအတိုတိုလိုက်၍သူမိုက်ဖြစ်ရသေါရဖ္ဖား
ကြီး။ ။သေပါးနီးအခါ၌တွင်းဝယ်သိချင်းတော်ပိုင်းလေသည်
မိန်းမထုတ်။ ။ကိုယ်တိုချုပ်သော်ထည်းနှုတ်မစောင့်ခြင်း
ကြောင့်ဘေးတွေ့သည်။ ။ကိုယ်နှုတ်လောင်လင်။ ပြုတတ်
ချင်က။ လျှည်လျှည်ဥပါဒ်တွေ့ရမည်။ ။မတိုင်းမစား။ သူ့တ
ပါးကိုးကောင်းစားမလို။ မျက်ပြုးသိုသော်။ ကိုယ်ပင်တကွ
ပျက်ထက်သည်။ စကားမြောက်ခွန်း ယုံတုန်းဝါပင် ကြည်း
ထင်မိကျောင်း။ ထုံးဟောင်းတသွယ်။ လူတို့ဝယ်နိုက်။ ကျွန်
တွယ်ထရေး ။ငါးပါးငါးပါး။ ထင်ရှားတသီး။ မီးထည်း

သုံးပုံ။လောင်ကျွန်ကြွတ်ဟန်။အကြွ အစည်။ညှာ ဘက်ရှည်ကြွင်း။ သာ။ဥဒ္ဒါရပုံ။ လုံ့လရှာကာသည့်။ ။ဥသည့်စည်လာခါတိ ကာသည်း။

ဒွှတ်ကျော်ဆောင်ရာကာဗျာကိုရေးထိုက်ဦးအံ့။ ။သဒ္ဒ ပညာတ်။အမြဲမှတ်လေ့။ဘတ်သိငေ့လို၊ ဖြည့်စွန်းဆိုးရှုံ။ကိုယ် တွင်ရောဂါ။အနာဂ္ဂိလျှင်။ရက်ရက်ငယ်က။ မကုသသေ်။ ဆေချင့်သားမဆုံးလော။ ။တောင်ကိုမြင်လျှင်။ခြေးချင်ရှန် ဖွား။ကျွန်နွား။ ချင့်အားချင့်ကိုယ်မပြုံးလော။ ။ကျွန် ပြောင်မထားခယား။မနေ။ခယာကျွားခလလည်း၊ ရှာနေလူ များ။မမုန်းလော။ ။သားလည်းမထိ။ ထွီးမရ။ဒိုရွယ်ကြ သေ်။ရကျွချင့်မှာမပုံးလော။ ။သံလျှက်ဖြစ်ညား၊ မဘွေး ထားသေ်။ချင့်ထားလိုခါမတုံးလော။ ။မရွသတ်တရား။မ သင်ကြွားသေ်။စကားဆိုခါမရှုံးလော။ ။ငယ်ကစျော်လွှန်။ ကျွမ်းဂန်တရား။ မသင်ညာသေ်။ မင်းပါးဗိုးခွင်၊မဝင်နိုင် ဘဲ။ ဆင်းရဲပမ်းတော်။မကောင်းသတ်မွေး။ မညည်ကျေး သည်။လူ့ရေးလူစမတုံးလော။ ။ပညာရှိမှုားချစ်သနားသည်။ တရားဟောကာမပုံးသော၊ ။မိဘမသင်ဖွဲ့တွင်မတည်။ကုန် စည်မသွား။လူ့နွေား။ မပဘားချင့်ကိုမပုံးသော။ ။မင်းစေ လုပ်ပြား။ချင်ဖြတ်စားသည်။ခယာကျွားလူလေ၊လူဝမွေကို ရှာနေသူများမမုံးလော။ ။ရေမရသေ်။တွင်းဝသထဲ။မြေ နဲ့တိုင်အောင်တူး၊ ။သပိတ်သည်း။ချေ။သွေး။လေမကောင်း။ အနာတောင်းသေ်။ စဟောင်။ခေါ်သရာ်။ ။ဥဒ္ဒါနည်း ရှား။ကျေးဖြိုများသေ်။ ကုန်သွားလယ်ယာလုပ်။ ။မိုးမ ရွာခင်။ဆစ်ဒုပ်ဝါးရင်း။ ကျွင်းကျွင်းစင်အောင်ခုင်။ ။မိုး တည်းရွာမူ။သစ်ဝေမှိုးရင်း။တွင်းကုဉ်း။စင်အောင်မှုင်။ ။ မှူပ်ကျဲအပင်။ပေါက်တုံချင်သေ်။ညွှဲဆီးသွားတား။ မဝင်ပြား အောင်၊အတားစောင့်ရန်လုပ်။ ။ရင်ဝယ်ဖြစ်ပြား။ မွေး

သည်သားတို့၊မသွားနေတိုင်း။ ကျောင်းကန့်ရှိုင်းသော်။ နေ့
တိုင်းနားခြင်းတုဝ်၊ ။နားခြင်းတုင်လှုတ်။ ဘုံနိုင်ခက်သော်။
လက်နှင့်ဖျင်းမိုးတုဝ်၊ ။ဒိဝကပင်ဖြစ်လျှင်ကစား။မခေါ်ငြား
သော်။သွား၍လွှတ်အောင်မတုနှင့်၊ ။နှဝင်ထွီးပင်။ဖြစ်လျှင်
ကစား။သူ့မျောက်သားကို။ဖြောင်းဖျာ ဖြောဆိုမလုနှင့်၊ ။
သူရွှေးသားပင်။ဖြစ်လျှင်ကစား။မင်းဝတ်စာ ထိုမတုနှင့်၊ ။
တအိမ်ထွက်ဝင်၊ထင်လည်းမနေ့၊ မိန်းမဇကာသား၊ရင်နှိသား
ကိုမချစ်ပါ၊ ။ထကျောင်းထွက်ငင်၊ကျောင်းစဦလည်ရှည်၊
တပည့်ခည်လာ၊လူ့ဗာသကား၊ဆရာဖြတ်ကိုမချစ်ရာ။ ။နှံ
နှက်ညခါ၊သေစာစောင်းညှင်း၊ဘိချင်းတာလိုက်။ ကြက်ထိုက်
အနီခတ်၊ရည်ပတ်သွားများ၊ထိုယောက်ျားကား၊ ဥစ္စာများ
ကိုမချစ်ရာ။ ။ကျောင်းကန်မတ်၊လူထဲမလာ၊သောမှာမျောင်
မိုက်၊ခွေးတိုက်မေ့ပေလား၊ ချက်စားပြုတ်ကင်၊လူ့ပေဝင်ကား၊
သူ့အသက်ကိုမချစ်ရာ၊ ။ကောင်းရေ့လားရုံ၊ကောင်းမှုဟု
သည်ဖြောင်ရာ။ ။သိမ်းကညာ၊ရွှယ်ရောက်လာ၊အခါမရှင့်
ပါစေနှင့်။ ။အခါလင့်ကာ၊အသင့်မရ ယုတ်သောသူနှင့်ညားး
ထတ်စွ။ ။ကိုယ်တွင်ရောဂါ၊ကပ်ခဲ့လာ၊အနာမရှင့်ပါစေ
နှင့်။ ။အနာရှင့်ကာ၊သက်နှင့်ထပျ။နှိုတတ်စွ။ ။သားငါး
ရဲရာ၊သွားလာအထင့်မရဲနှင့်၊ ကိုယ်နှင့်ခန္ဓာ၊ထင်းထွက်ရွာ၊
မကြွခဏ၊ပျက်တတ်စွ။ ။မြင်ကြီးဂင်္ဂါ၊ကူးသောခါ၊ဝန်
ပါလေးပါစေနှင့်၊ ဝန်ပါလေးကာ၊ ဖောင်လေးပေါက်လျှက်၊
မြင်ထယ်ရှုက်ဝယ်။ ယက်ယက်ခဏနှစ်တတ်စွ။ ။ပညာရှိ
ထည်းသတိမလျော့ပါစေနှင့်၊သတိလျော့လျှက်၊ အကြံပျက်
သော်။ကိုယ်ခဏယုတ်တတ်စွ၊ ။သက်မှုနှင့်မှု။ရဂုအတတ်။
အရပ်ရင်ကို။မှတ်လေလုမျှား။ ထမျိုးသားတို့၊ မှတ်ပသားနိုင်
ကာ၊ရှင်းသာရထိမ့်။ထုံးမပေရာ၊လူ့ပိမ္မာတို့။နည်းနာဝကား။

ကြားဖန်များကား ကြီးစွာ ပညာထင်ရှားချေသည်။ လူ့ရွာ ကျော်ကျော်သဲသဲ ဟည်း။

ဟံသာဝတီမြို့အရိုးရေသွတ်တော်ကြီးကမင်းအမိန့်တော်နှင့် တကွ ရွှေတောင်မြို့စစ်ကဲတော်မင်း မောင်ဖြိုးတောင်း ဖန် ချောက်ထားလာသောကြောင့် ရွှေတောင်လေးထပ် ဆရာ တော်အရှင်မုနိန္ဒာဝံသ ထေရ်မြတ်သည် အရပ်ရပ်သော လေးကိုကျမ်းလောကုတ္တရာကျမ်းတို့မှ ထုတ်နုတ်ရုံး၍ပြုပြင် စီရင်းရင်သော ဓမ္မဂန် ထက်စာနှင့်မှုရက် ကျမ်းသင်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၂ ခုနှစ်တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်ကြာ သပတေးနေ့ ညနေထိုးချက်တီးကျော်အချိန်တွင် ပြီးအောင် မြင်သတည်း။

ရန်ကုန်ဆမာချာ၁။ပုံနှိပ်တိုက်ကြီး ဝင်းကဲပေါင်
ဆော်ဒေလေးလမ်းရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်နိုင်သောဘာသာများ။
မြန်မာစာ၊အင်္ဂလိပ်စာ၊ ဂုဇရာတီစာ၊ဥရဒူ။တမဲလ
စာ။တဲလဂူစာ၊၎င်းမှတပါးအမျိုးမျိုးနှိပ်နိုင်ပါသည်။

စက်ကရိယာများ။

စက်ဆန်းစက်သစ်ခဲပုံသစ်၊ အထွေထွေသောစာလုံးပုံတို့နှင့်၊ နှိပ်နိုင်ပါသည်။ ဤတိုက်ကဲ့သို့ ရုံလင်ကောင်းမြတ်သောတိုက်မရှိ။ အရပ်တို့ကိုသေသသပ်စွာ၊ အလျင်အမြန်ရိုက်ပေး နိုင်ပါသည်။

ရောင်းရန်ရှိသောအရာများ။

စာရေးရန်သော်၎င်း။အထွေထွေသုံးရန်သော်၎င်းအလိုရှိ အပ်။အရောင်အမျိုးမျိုး၊ဝတ္ထုလိုသလောက်အနည်းဆုံးသော အဘိုးနှင့်။ပေးနိုင်ပါသည်။စာအုပ်ချုပ်ရာနှင့်ဆိုင်သောဝါဆော လက်နက်၊ဝတ္ထုမှတ်ချက်ရအောင်ပြည့်စုံစွာ၊ အလိုရှိသောသူ တို့အတွက်။အဆင်သင့်ထားပါသည်၊မြေပုံဒီဇင်တချုပ်မှစ၍။ အထွေထွေသောပုံစံအမျိုးမျိုးလည်းရနိုင်ပါသည်။အခမ်းဝယ် ယူကြပါ။

ရန်ကုန်ဆမာချာသတင်းစာ။

ဤသတင်းစာသည်၊ဂုဇရာတီဘာသာကဲ့သို့သောနှိပ်ပါသည် ၎င်းသတင်းစာကဲ့သို့အခြားမရှိပါ၊အရပ်ရပ်အနယ်နယ်ရှိသော ကုန်သည်ကြီးများဝယ်ယူဘတ်ကြည့်သည်ဖြစ်၍။ အရေးဖြစ် သောသတင်းနှင့်။ ရောင်းဝယ်ကိစ္စတွင်ဆိုင်သော၊သတင်းတို့ ထည့်ဘွယ်၊အလွန်ကောင်းပါသည်။